KAPOSVÁR

XI. évfolyam, 9. szám.
1955. március 3.
Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

TELEFON LENINGRÁDBÓL

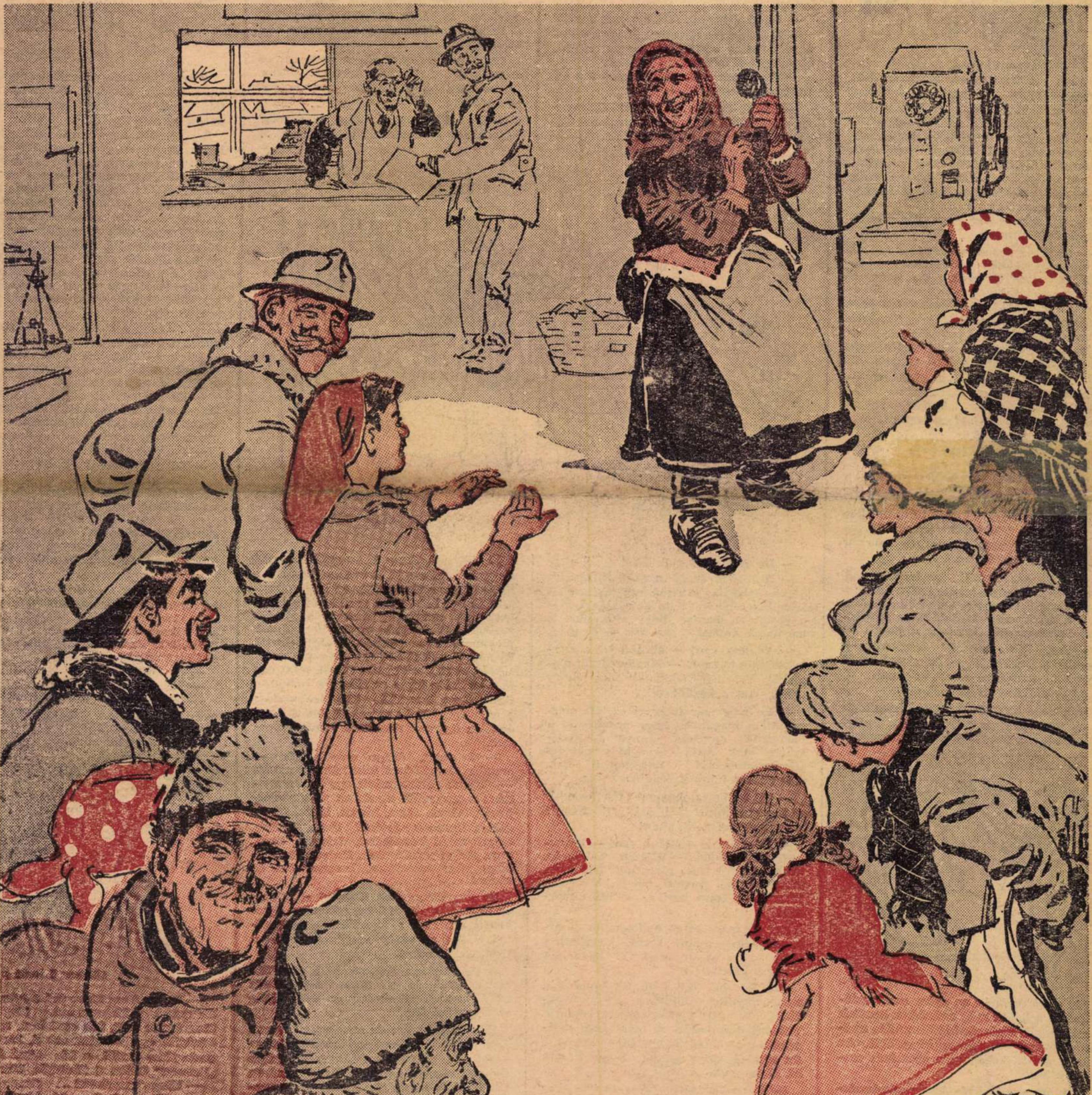

— Örömhir apjuk! Tiszta kitűnőre vizsgázott a fiunk!

ILF és PETROV

A Csodálatos vendégek

Az „Egyszer este" című újság szerkesztőségében nagy volt a fejetlenség. A munkatársak gyakran kiszaladtak a lépcsőházba és lenéztek a világítóudvarba, a takarítónők szokatlan időben söpörték a folyosót, meg-megbökve seprőikkel a futkározó riporterek lábait, abból a szobából pedig, melynek ajtaján a következő tábla lógott: „Szépirodalmi rovat és jogi tanácsadó", kolbászszag terjengett és kések kétségbeejtő csattogása hallatszott. Öt pincér és egy frakkos főpincér tanyázott idebent. Szalámit vágtak fel, zöldfarkincás hónaposretket, citromkarikákat és krakkói kolbászt raktak szét tányérokra. A kéziratokon palackok és mártásos csészék álltak.

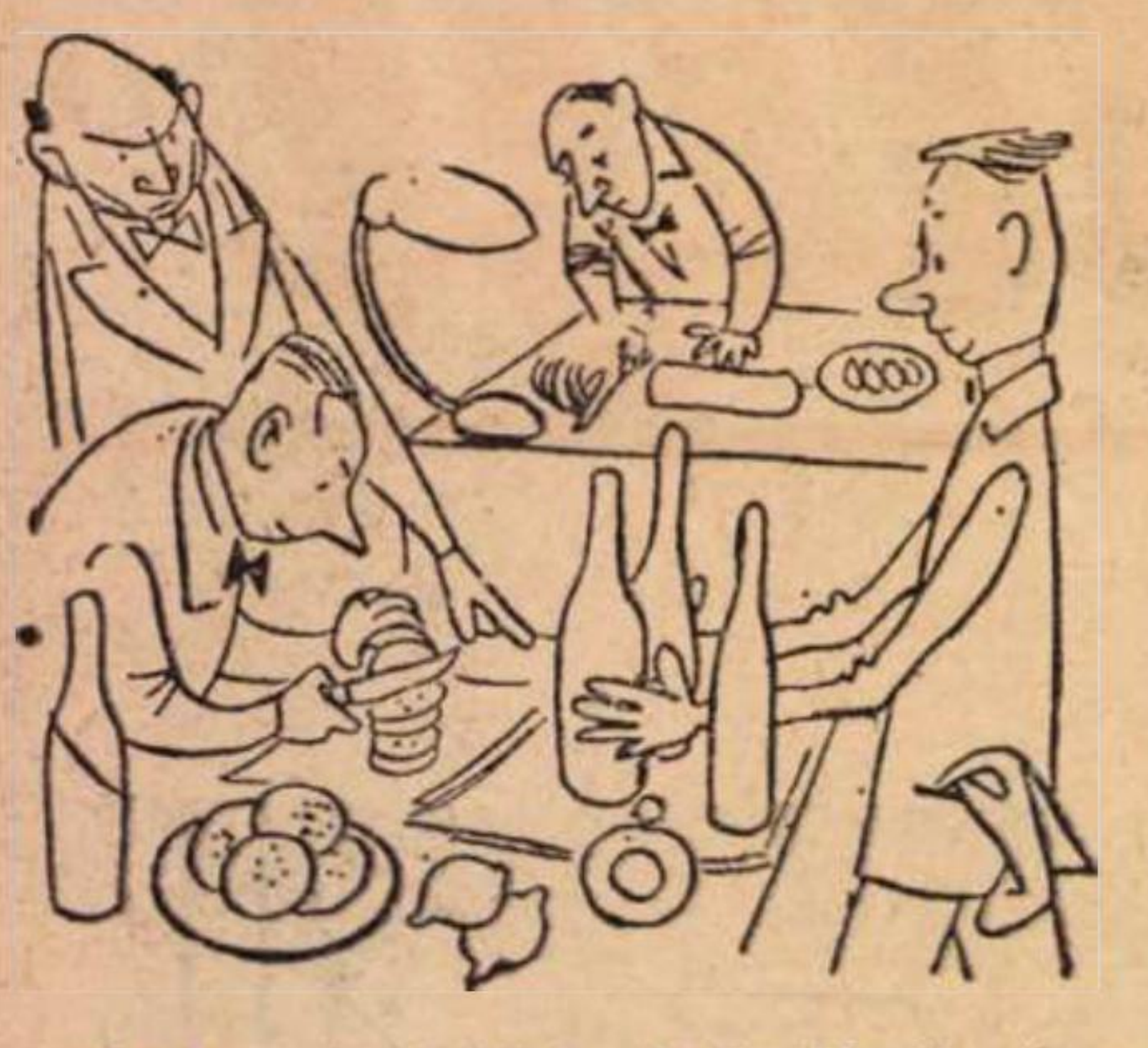

A munkatársak, akik a bankettre várakozva eddig szándékosan koplaltak, gyakran bekukkantottak ebbe a szobába s megilletődve az asztalkendők és a narancsok csillogásától, újra a lépcsőház felé iramodtak.

A szépirodalmi rovat vezetője a szerkesztő előtt állt:

— Most az érdemes művészekkel és a népművészekkel ebédelnek — jelentette, idegesen tapogatva kis bajuszát — aztán villásreggelire mennek a Tervhivatalba, onnan körülbelül tíz perc múlva ebédre a kollektív gazdaságok vezetőihez, ott pedig már áll az emberünk a gépkocsikkal, hogy fülöncsipje és egyenesen idehozza őket uzsonnázni.

— Voronin kapitány is itt lesz? — kérdezte a szerkesztő kételkedve.

— Itt lesz, itt lesz. A Cseljuszkinesekkel bebiztositottam a szerkesztőséget. Legyen nyugodt.

— És a hősök? Vigyázzon, Vaszilij Alekszandrovics!

— A hősökkel is bebiztositottam a szerkesztőséget. Itt lesznek Doronin, Molokov, Vodopjanov és Szlepnjov.

— Mondja csak és nem ütik el őket a kezünkről útközben? Hiszen Maroszejka felől jönnek, ott pedig minden házban egy hivatal van.

— Erről az oldalról is be vagyunk biztosítva. Intézkedtem. Emberünk a „B"-körúton keresztül hozza őket, aztán kihalt sikátorokba fordul. Friss állapotban kerülnek ide, mintegy a jégről.

— Jaj, bár már itt lennének! — mondta a szerkesztő. — Az asztal körül minden rendben van? Legyen rá gondja, biztosan éhesen jönnek.

Telefonon leadták az utolsó értesítést:

— Elhagyták a Tervhivatalt, most indulnak a kitüntetett kolhozparasztokhoz.

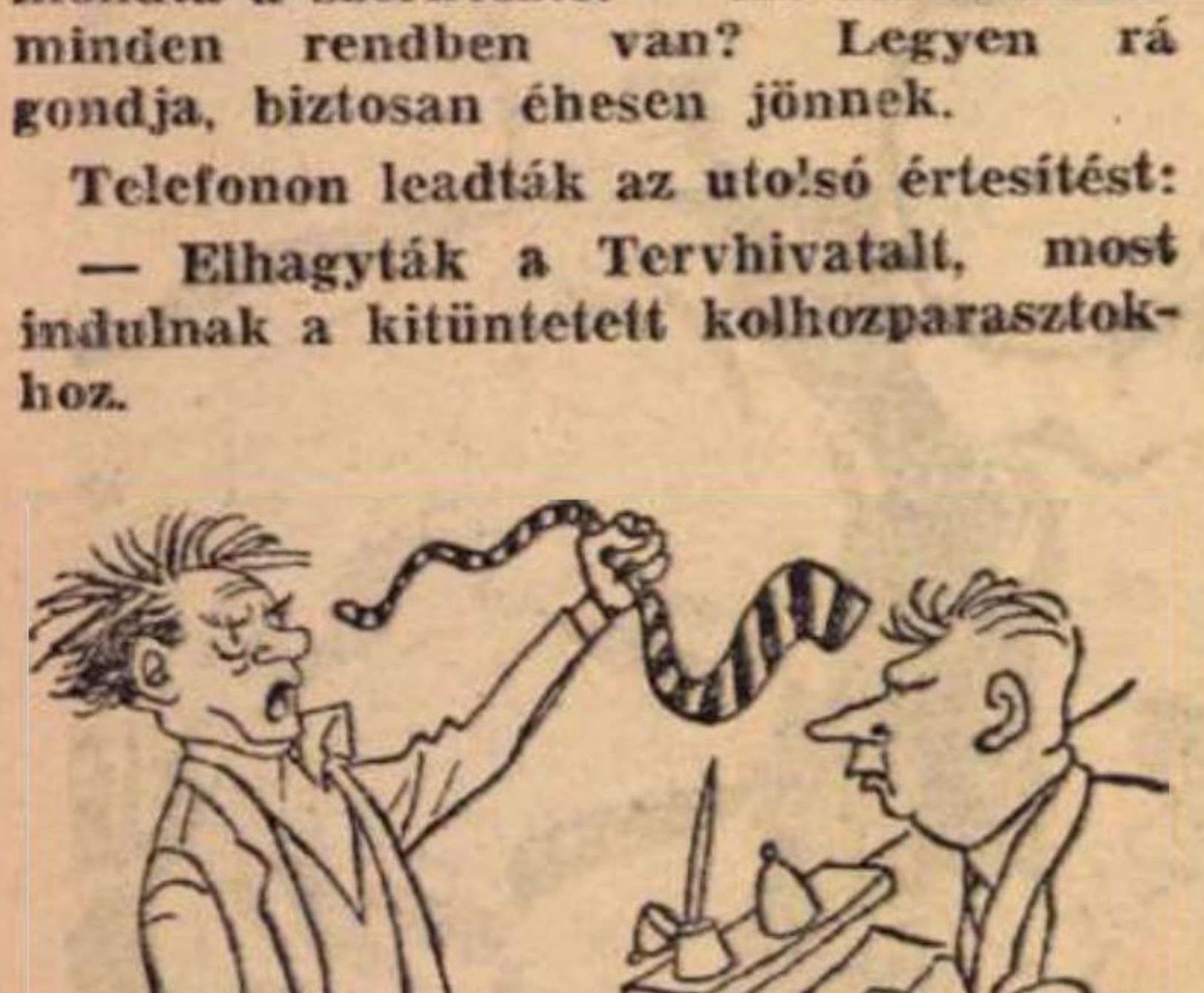

Ez a hír bejárta az egész szerkesztőséget és a kések még erősebben kezdtek csattogni. A főpincér kidüllesztette mellét és megigazította nyakkendőjét. Az utcán, a ház körül, már gyerekek csoportosultak.

Egy óra múlt el oly kínos várakozásban, amilyent aligha éltek át a Cseljuszkinesek, mikor az égen repülőgépek után kémleltek. Vaszilij Alekszandrovics nem mozdult el a telefon mellől és átvette a jelentéseket.

— Mi? A második fogásnál tartanak? Nagyon jó!

— Megkezdődtek a beszédek? Kitűnő!

— Ki akarja őket meghívni? Semmi szín alatt! Vegye tudomásul, hogy ha máshová mennek, az ügyet a szakszervezeti bizottság elé visszük. Talán segítségre van szüksége? Küldünk három embert motorbiciklin, helyezze el őket az útvonalon,

Végre befutott az utolsó híradás:

— Kijöttek az utcára. Kezünkben vannak. Beültettük őket a gépkocsikba. Jönnek.

— Jönnek, jönnek!

És ugyanebben a pillanatban a szerkesztő dolgozószobájába berontott a színházi kritikus. Izgatottságában letépte magáról nyakkendőjét, melyet most a kezében tartott.

— Katasztrófa! — lihegte.

— Mi történt?

— Lent, — mondta a színházi kritikus síri hangon, — a harmadik emeleten, a „Halászatért" szerkesztőségében bankett-asztalok állnak. Saját szememmel láttam.

— Hadd álljanak. Mi közünk hozzá?

— Igen, de azt mondják, hogy a Cseljuszkineseket várják. És, ami a fő, ugyanazokat, akiket mi várunk.

— De hiszen a Cseljuszkineseket a mi embereink hozzák!

— Elütik őket a kezünkről. Szavamra, elütik! Mi a negyedik emeleten vagyunk, ők pedig a harmadikon.

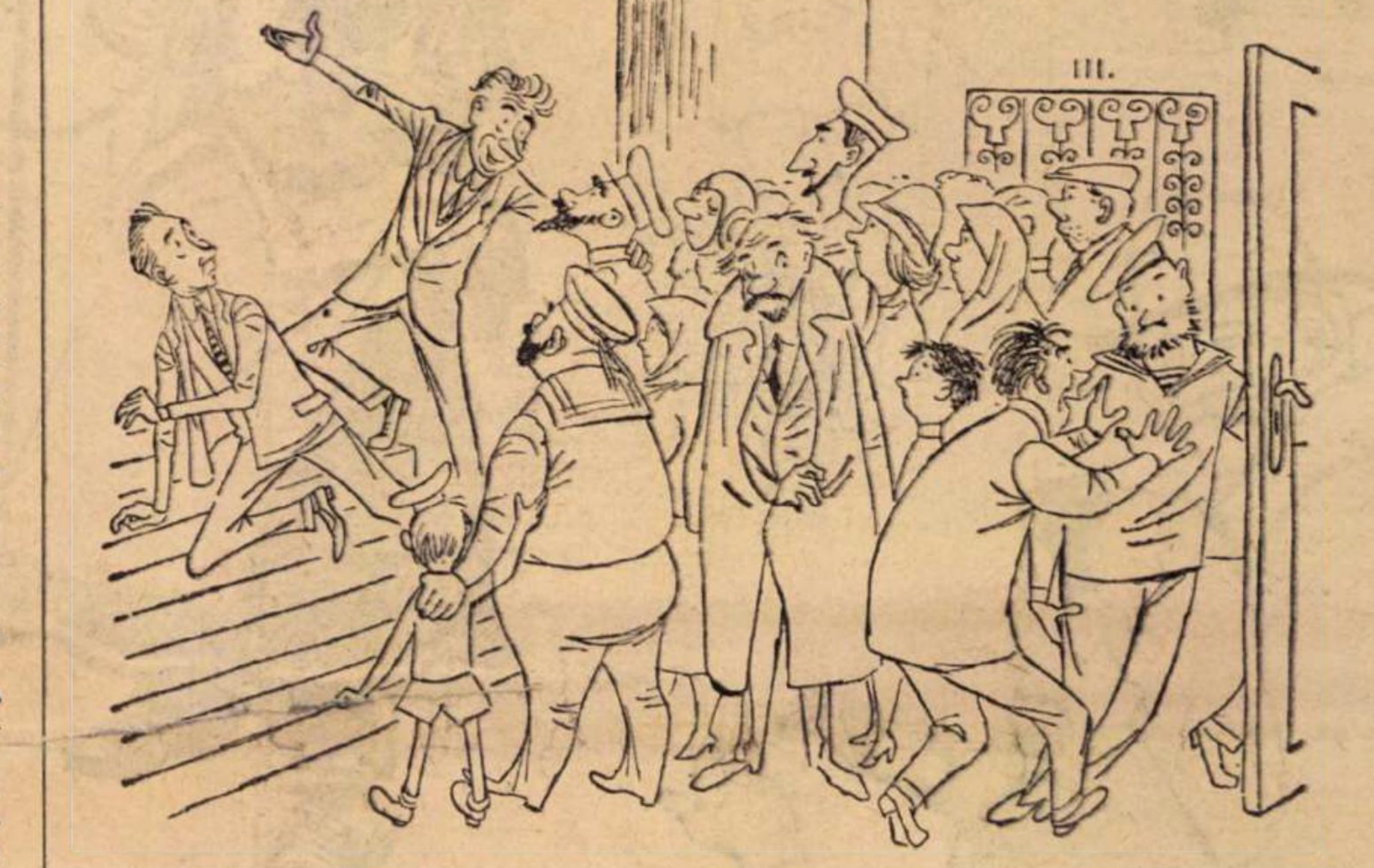

— De liftbe ültetjük őket.

— A liftben azonban az ő litfkezelőnőjük dolgozik. Minden eshetőségre elkészültek. Kikérdeztem az asszonyt. Azt a parancsot kapta, hogy a hősöket a harmadik emeletre szállítsa — és pont.

— Végünk van! — kiáltott fel a szerkesztő éles hangon. — Megmondtam magának, Vaszilij Alekszandrovics, hogy elütik őket a kezünkről!

— Én meg már félévvel ezelőtt megmondtam magának, hogy ne adja ki a harmadik emeletet ennek a „Halászatért"-nak. Adta volna ki a csendes „Orvostudományi Enciklopédiá"-nak, akkor most minden rendben volna.

— Ki tudhatta, hogy a „Cseljuszkin" el fog pusztulni? Jaj, jaj, jaj! Kígyót melengettünk keblünkön!

— És micsoda asztaluk van! — heveskedett a kritikus. — Hiszen hal-újság. Csupa hal. Lazac, pisztráng, tok, viza, menyhal-máj, tengeri pókok, heringek. Tizennyolc fajta hering, drága elvtársak!

Az „Egyszer este" boldogtalan szerkesztője összecsapta kezét, kiszaladt a lépcsőházba és lesietett a harmadik emeleti pihenőre.

Ott, mintha mi sem történt volna, apró léptekkel sétálgatott a „Halászatért" című újság felelős szerkesztője. Valamit dünnyögött az orra alatt, valószínűleg az üdvözlő beszédet magolta. Az ajtóból munkatársak kukucskáltak ki. Halszaguk volt.

Méltatlankodását visszafojtva, az „Egyszer este" szerkesztője megszólalt:

— Jónapot, Barszuk elvtárs. Mit csinál itt, a lépcsőházban?

— Levegőt szivok, — válaszolta a halszerkesztő ártatlanul.

— Furcsa.

— Miért lenne furcsa? Az én pihenőm — szívhatok. De maga mit csinál itt, Ikapidze elvtárs?

— Szintén friss levegőt szivok.

— Nem; szívja csak a friss levegőt otthon. A negyedik emelet pihenőjén.

— Úgylátszik, Barszuk elvtárs — mondta az „Egyszer este" nyomatékosan —, hogy az ellenőrző bizottság előtt leszünk kénytelenek találkozni.

— Kérem, Ikapidze elvtárs. Rendelkezésére állok. Tagsági igazolványom száma 1 293 562.

— Tudom, — nyöszörgött az „Egyszer este", — hogy a Cseljuszkineseinket várja itt.

— A Cseljuszkinesek nem a magukéi, hanem közösek, — válaszolta a „Halászatért" hidegvérűen.

— Úgy, közösek!

És a szerkesztők vésztjóslóan néztek egymással farkasszemet.

E percben lent motorok kezdtek kattogni, felhangzott a tömeg kiáltozása és a kivilágított lift megállt a harmadik emeleten. A hősök kiléptek a pihenőre. A hal-liftkezelőnő elvégezte a maga sötét dolgát.

Az „Egyszer este" előreugrott, de a szemérmetlen Barszuk hirtelen pózba vágta magát és hihetetlen gyorsasággal rázendített:

— Engedjék meg, drága elvtársak, hogy ebben a nagyjelentőségű órában...

Úgylátszott, hogy a negyedik emelet elvesztette a csatát. A ravasz Barszuk a halászat és a Sarkvidék közötti elszakíthatatlan kötelékről beszélt és arról a hatalmas szerepről, melyet a „Halászatért" című újság a Cseljuszkinesek megmentésében játszott. Amíg Barszuk ilymódon működött, az „Egyszer este" türelmetlenül váltogatta lábait, mint egy ló. És alig hogy az ellenség befejezte ünnepélyes beszédét, Ikapidze elvtárs a vendégbarátság mosolyát öltötte arcára és ügyesen átvette a kezdeményezést.

— És most, drága vendégeink, — mondta és vállával félretolta ellenfelét — legyen szerencsénk egy kis uzsonnára a negyedik emeleten. Parancsoljanak, kérem. Erre, kérem. Miért áll az útban, Barszuk elvtárs? Nem, pardon, engedjen át bennünket, kérem. Erre, erre, drága vendégeink. Ne vessék meg, hogy úgy mondjam, kenyerünket és sónkat...

És megbökve éles térdével a „Halászatért" titkárát, aki önfeláldozóan igyekezett elterülni a lépcsőfokon és testével elállni az utat, magával vitte a Cseljuszkineseket.

A csodálatos vendégek, akik fáradtan mosolyogtak és rémülten szimatolták az ételszagot, elindultak az esti újság szerkesztőségébe.

Egy villámgyors és majdnem teljesen észrevétlenül udvarias összecsapásban azonban a szemfüles Barszuknak mégis sikerült elcsípnie és odujába vonszolnia két hőst és nyolc Cseljuszkinest a családjával együtt.

Ezt csak akkor vették észre, mikor már elhelyezkedtek a bankett-asztalok körül. De vigasztalásul szolgált az az örvendetes körülmény, hogy a vakmerő Vaszilij Alekszandrovics a tűzoltólétra igénybevételével még három Cseljuszkinest szállított fel pótlólag a negyedik emeletre: két elsőosztályú matrózt és egy fűtőt, a feleségével és két kisgyermekével. Útközben, mikor a harmadik-emeleti ablak mellett kapaszkodtak felfelé, a hal-munkatársak: „Legyen szerencsénk" kiáltással a lábaik után kapkodtak, Vaszilij Alekszandrovicsot pedig a mélységbe igyekeztek taszítani. Ő legalább így állította.

A továbbiakban aztán minden jól ment, sőt kitűnően. Beszédeket mondtak, örömükben szinte sírtak, tágrameredt szemekkel bámulták a hősöket, könyörögtek, hogy egyenek valamit, legalább egy falatot. A jószívű hősök ettek, hogy sértődés ne legyen. És úgylátszik, hogy a harmadik emeleten is minden jól ment. Olyan falrengető hurrá hallatszott fel, mintha egy egész hadtest indult volna támadásra.

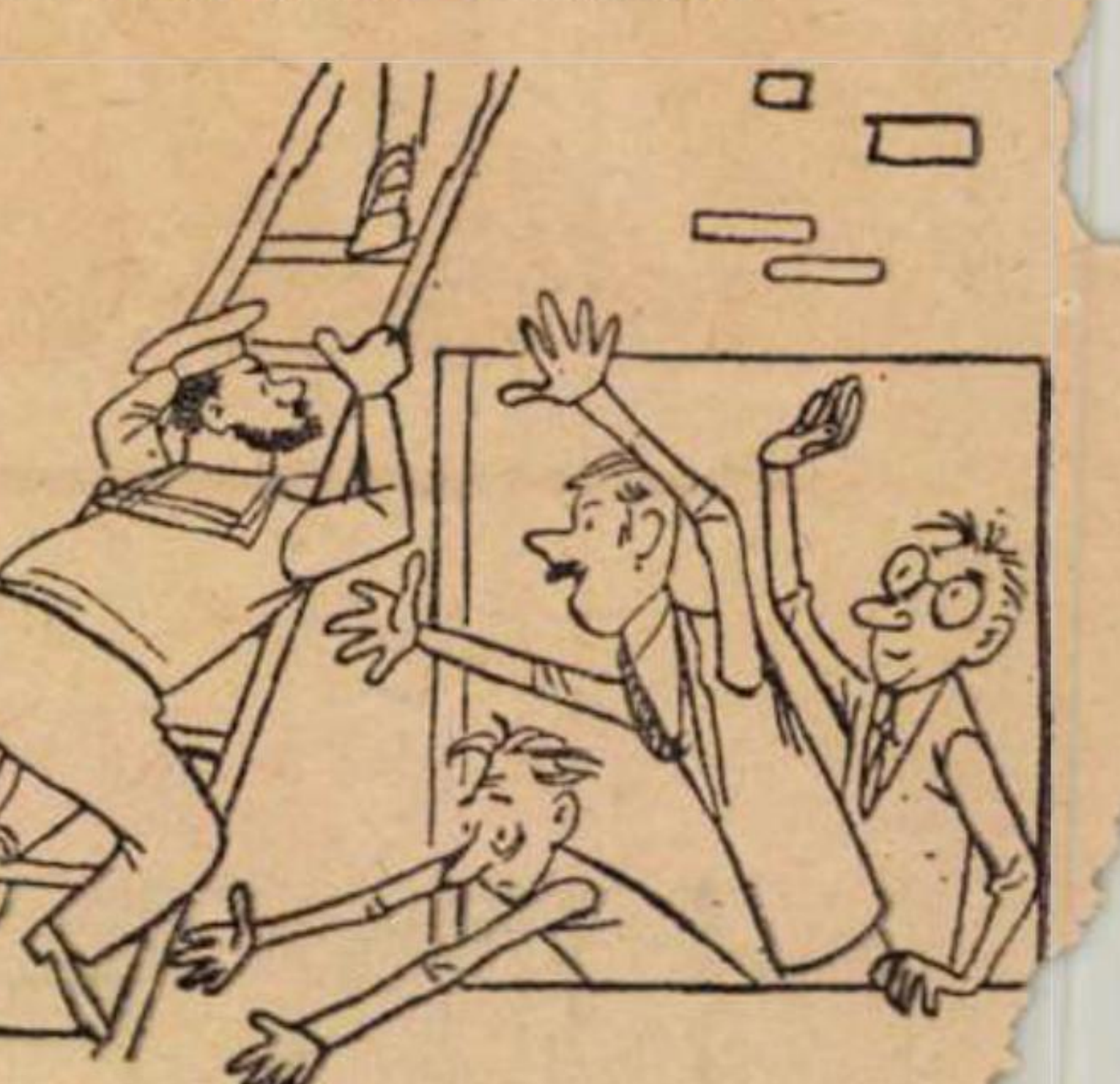

A beszédek után elkezdődtek a viss emlékezések, nevettek, énekeltek, örültek. Egyáltalán, ahogy mondani szokás, az est messze az éjfélbe nyúlt.

Így történt, hogy jóval éjfél után, a harmadik és negyedik emelet közötti semleges pihenőn, a két szerkesztő találkozott egymással. Színes konfetti gabalyodott a hajukba. Barszuk gomblyukából egy hajdani tearózsa csüngött le, melynek, nem tudni miért, 17. számú portói-szaga volt. Ikapidze pedig egy hónaposretek zöld farkincájával legyezgette felhevült arcát. A képük ragyogott. Az ellenőrző bizottságban val találkozásról már régen nem esett s közöttük. Sokkal fontosabb dologgal vo tak elfoglalva.

— Tehát így lesz: — mondta Ikapidze, állandóan előre hajlongva egész testével — mi odaadjuk maguknak Vodopjanovot, maguk pedig nekünk..., nekünk adják Molokovot.

— Mi maguknak adjuk Molokovot? Maga talán gúnyolódik. Már engedelmet: Molokov harminckilenc ember életét mentette meg!

— És Vodopjanov?

— Mi van Vodopjanovval?

— Vodopjanov pedig, ha tudni akarja, Habarovszkból hatezer kilométert repült! Nem elég jó magának?

— Ez igaz. Jól van. Hát legyen. Mi odaadjuk Molokovot, maguk pedig nekünk adják Vodopjanovot, az egyik fűtőt a gyerekével és Voronin kapitány fivérét.

— Ne adjuk magát Voronint is? — kérdezte Barszuk szatirikusan.

— Nem, bocsánat! Hallgassa csak, mit adunk Voroninért: Szlepnjovot nejével, két elsőosztályú matrózt és egy szellemi munkás feleségét.

— És Doronin?

— Mi van Doroninnal?

— Hogyhogy mi van? Doronin Habarovszkból fűtetlen gépen repült el. Maga szerint ez séta a Veréb-hegyekre?

— Ezt nem mondom.

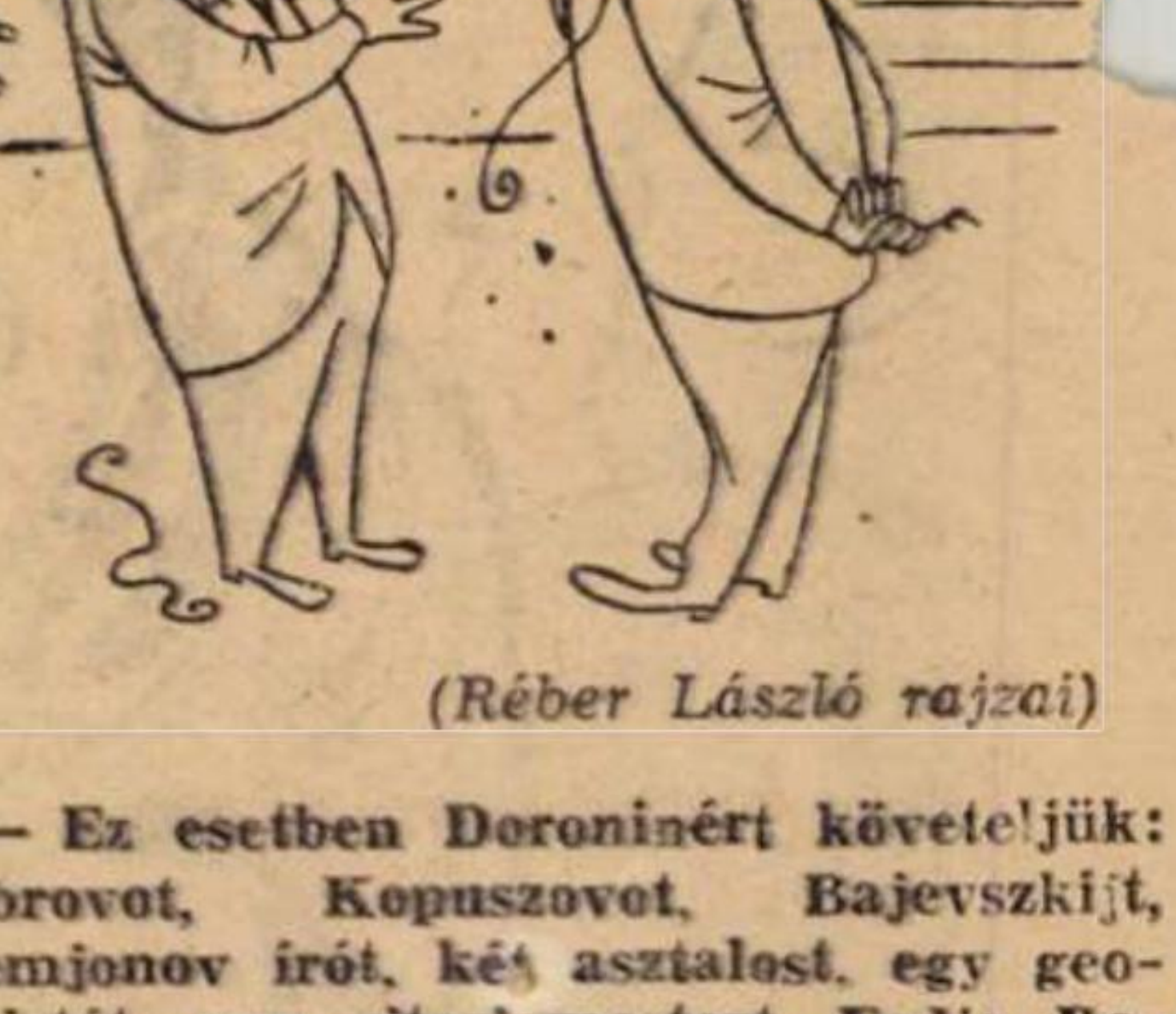

(Réber László rajzai)

— Ez esetben Doroninért követeljük: Bobrovot, Kopuszovot, Bajevszkijt, Szemjonov írót, két asztalost, egy geodézistát, egy vitorlamestert, Fedja Reszetnyikov festőt, a kis Karinát és a „Pravda" külön tudósítóját, Hvatot.

— Maga megőrült!... Honnan vegyem elő magának a kis Karinát? Hiszen még csecsemő! Most alszik!

És ez a két, meghatóan jó ember még sokáig számolgatott és cserélgetett. Pedig a cserét már régen elvégezték nélkülük. Szakadatlanul vezetgették a hősöket lentről fel és fentről le, és egyáltalán már nem lehetett eligazodni, hol is van az egyik és hol a másik szerkesztőség.

Az éj meleg volt és az utcán, a csillagok sarki ragyogásában, a két szerkesztőség kapuja előtt hatalmas kisfiútömeg várakozott néma csendben a hősökre.

(Fordította: Gellért Hugó)

LEONIDAS

A férfi tört lélekkel állt az utcán és nem tudta elhatározni magát. Keserűség marcangolta szívét, amikor újra és újra lepergette magában a drámai párbeszédet. Már éppen búcsúzott reggel, amikor az asszony a világ legtermészetesebb hangján csak ennyit mondott:

— Hozzál egy kiló karalábét, úgyis ott mész el a Mezőker mellett.

Megdöbbenve nézett rá, s nem tudott szóhoz jutni. Az asszony pedig — talán ez volt a legfájdalmasabb — cinikus közömbösséggel folytatta:

— Mit nézel úgy? Nem fog leesni az aranygyűrű az ujjadról. Belefér az aktatáskádba, de tegyél bele ujságpapirt. Vigyázz, hogy ne legyen fás!

Szédülten támolygott ki, a váratlan orvtámadás teljesen megbénította. Ki ez az asszony? — suttogta magában. Tizenöt esztendő alatt nem tudtam kiismerni...:

Hideg szél süvített végig a városon. Hófergeteg és a cégtáblák baljós csikorgása borzongatta idegeit. A természet néha megérzi a lelkek háborgását, s az elemek tombolásával felel rá. Idáig jutottam hát, gondolta önmarcangoló haraggal. Soha nem látott szakadék nyilt meg előttem. Soha, soha nem vettem még karalábét, idegen volt lelkemtől ez a méltatlan tevékenység, amely háziassá gyalázza a harcos heroizmusát. Ha néha elábrándoztam, hősi szerepben láttam magam rendszerint, amint kicsi, de halálraszánt csapatom élén kiáltottam: „Utánam, fiúk!..." Vagy komor arccal törtem ketté a pálcát ezekkel a kemény szavakkal: „Istennél a kegyelem!" Vagy szerényen, minden kérkedés nélkül mondtam a kíváncsi Elzának: „Én Lohengrin vagyok..." De soha, soha nem képzeltem el magamat olyan helyzetben, hogy odaálljak a zöldségesbolt pultja elé és azt mondjam: „Kérek egy kiló karalábét!" Tegyem ki magamat megaláztatásoknak. Kinevessenek, ujjal mutogassanak rám, amint a sok kiraffinált, minden hájjal megkent háziasszony között ott botorkálok ügyetlenül, utat vesztetten, nem tudva, mit, hol kell kérni, hol kell fizetni, kell-e blokk, s mibe kerülhet az egész, mi lesz, ha nem elég az a száz forint, ami nálam van, s akkor majd pirulhatok szégyenemben, miközben mindenki rajtam röhög. Hát nem! Nem és nem! Ha férfi vagy légy férfi! Inkább pusztulj el, mintsem megalázkodj!

Ember jöttek, emberek mentek, szerelmespárok összesimulva kacagtak. Egykor ő is így kacagott, s amikor a margitszigeti romoknál összebujtak, az édes nő így suttogott: „Milyen erős férfi vagy! Királyfim, drágám!" Vele álmodott, mint mondta, holdvilágos éjszakán, amint fehér paripán közeledett feléje. De akkor nem mondta, hogy hozzál egy kiló karalábét, de tegyél ujságpapirt a nyeregkápába. Ó álnok Júlia, aki az erkélyről fuvoláztál a kötélhágcsón álló Romeónak, s ki tudja, milyen profán háztartási gondolatok szárnyán repültél a jövőbe? S vajon mit tett volna ebben a helyzetben kedvenc hőse, Leonidas, aki a Thermopylaiszorosban háromszáz vitézével feláldozta életét a hazáért? Talán az volt élete vágya, hogy imigy lelkesítse az utókort: „Vándor, ki erre jársz, vidd hírűl, hogy a Mezőkernél elsőrendű karalábé kapható"?...

És ebben a pillanatban meglepő gondolat futott át az agyán. Leonidas nem ácsorgott volna a hideg utcán, nem pislogott volna be riadtan az üvegen át a zöldségesboltba, ahol kavargott az élet. Leonidas nem riadt volna vissza a feladat ujszerűségétől, bátor szivét nem rettentették volna meg a háziasszonyok bősz csatakiáltásai, egymagában is ott termett volna a pult előtt és puszta kézzel elhozta volna a karalábét. A feladatnak ez az oldala eddig nem jutott eszébe, eddig csak férfiúi méltóságának meggyalázása fölött kesergett, s nem bontakozott ki előtte a hősi életszemléletnek ez az újszerű megnyilatkozása. Köszönet neked, hős spártai, hogy új csatatéren mutattál utat a dicsőség felé.

A többi már olyan volt, mint egy álom. Kemény léptekkel nyitott be az üzletbe, egy kósza káposztalevélben megcsúszott ugyan, de ez a megtántorodása csak egy pillanatig tartott. Érces hangon kért egy kiló karalábét, a céltudatos ember nyugodt fölényével hangsúlyozta, hogy ne legyen fás, az elárusítónőnek arra a bátortalan kérdésére, hogy egy kiló tizenhét deka lehet-e, beleegyezően bólintott, mert az erős és bátor emberek mindig nagylelkűek, blokkot váltott, majd ujságpapírral bélelt aktatáskája elnyelte a szelid lila fényben csillogó karalábéfejeket. Amikor győzelmesen kivonult a zsákmánnyal, csak úgy magában mormogta, azzal a szerénységgel, amely a nagy tetteket véghezvivő emberek sajátja: „Nem is volt olyan nagy dolog!" És acélos tekintetét már a jövő felé vetette, új feladatok, új dicsőség forrásai felé.

Feleki László

A látszat csal: nem az igazgató van a falhoz állítva

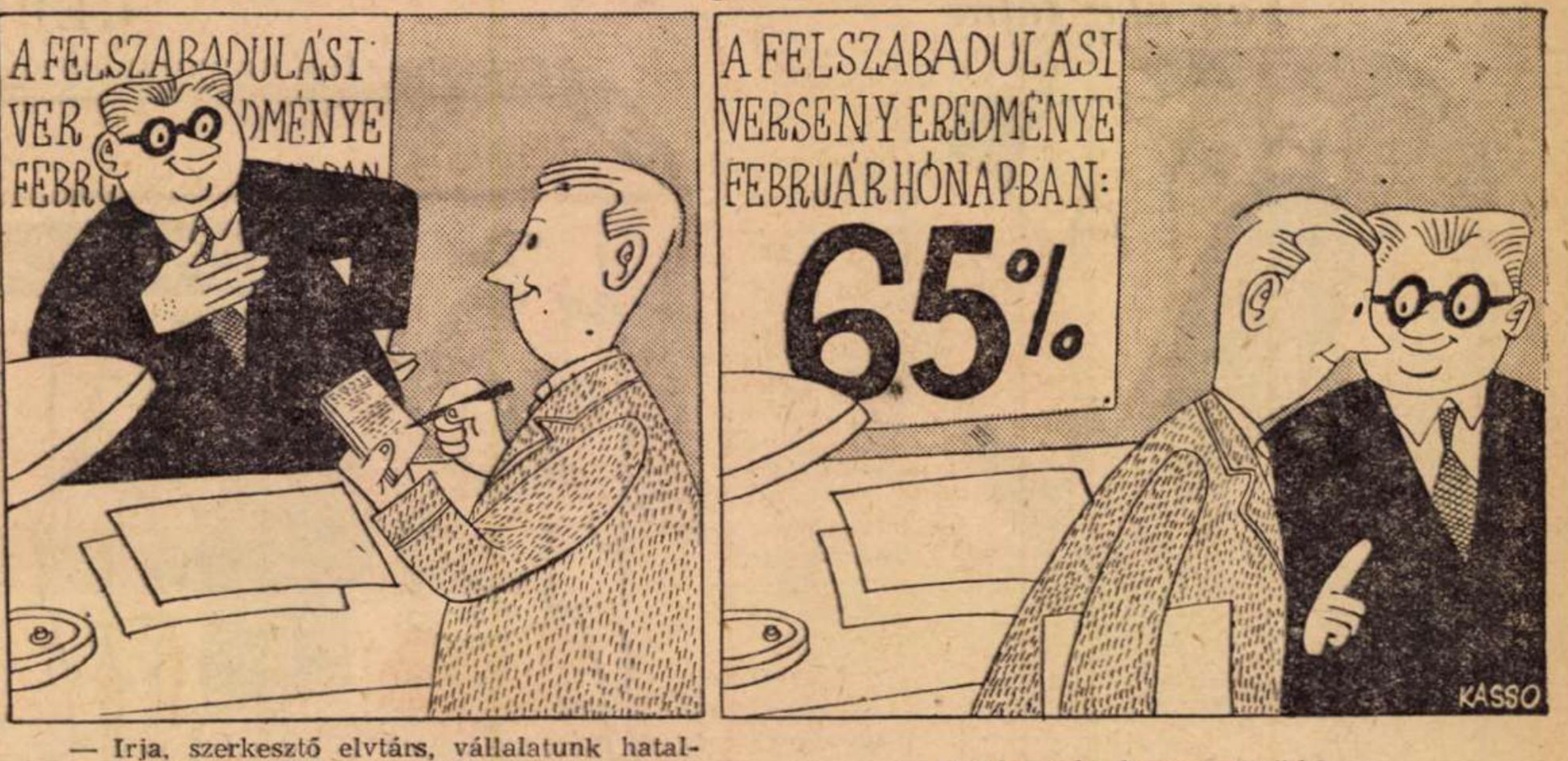
A FELSZABADULÁSI VERSENY EREDMÉNYE FEBRUÁR HÓNAPBAN
A FELSZABADULÁSI VERSENY EREDMÉNYE FEBRUÁR HÓNAPBAN: 65%
KASSO

— Irja, szerkesztő elvtárs, vállalatunk hatalmas lendülettel tör előre a felszabadulási versenyben!...

— Aztán szép legyen a cikk!

Beszéljünk az ellenőrzésről!

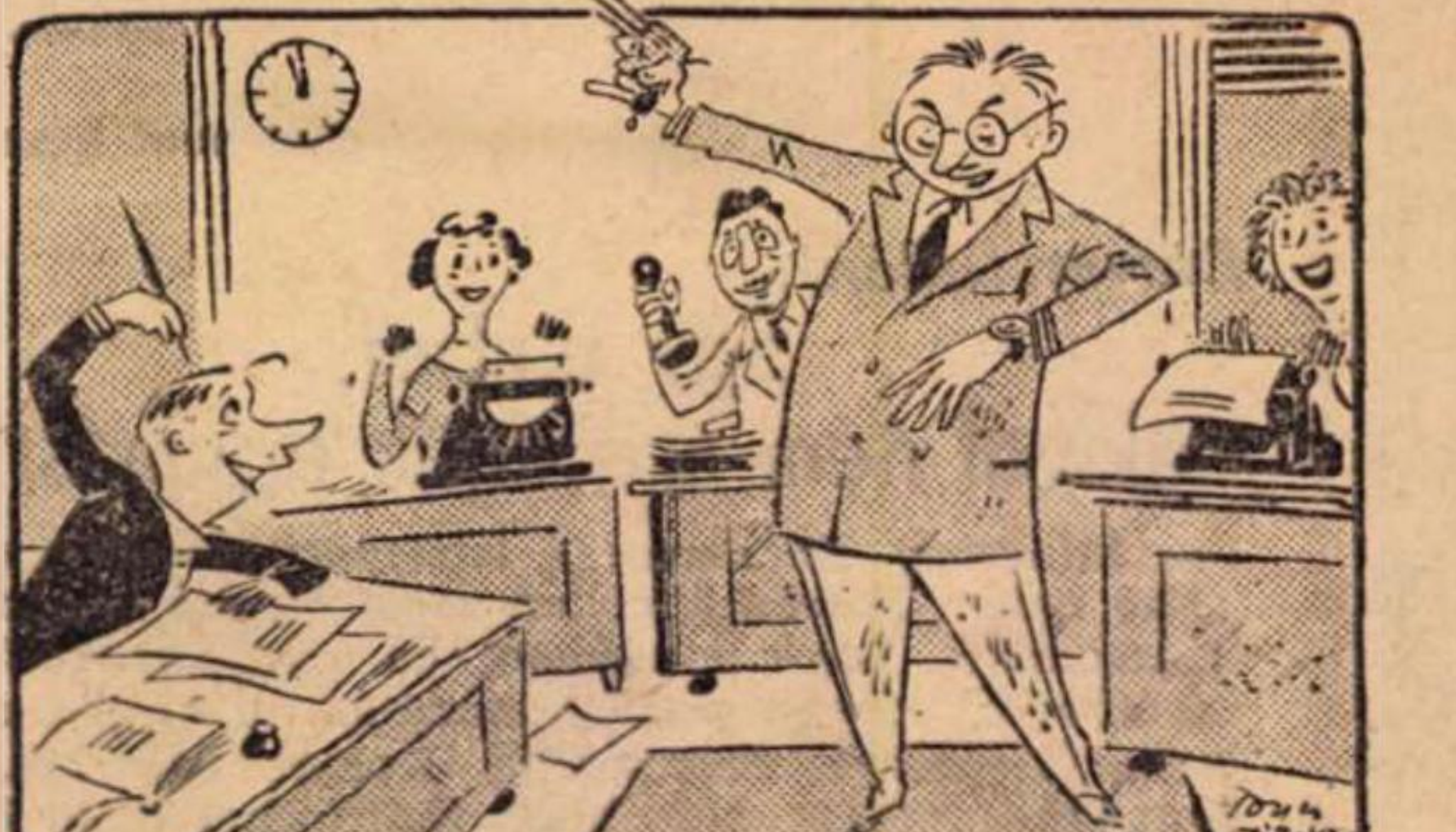

A MUNKALÁZ STARTJA

— Tizenkettőre jön az ellenőr. Elkészülni... vigyázz, rajt!

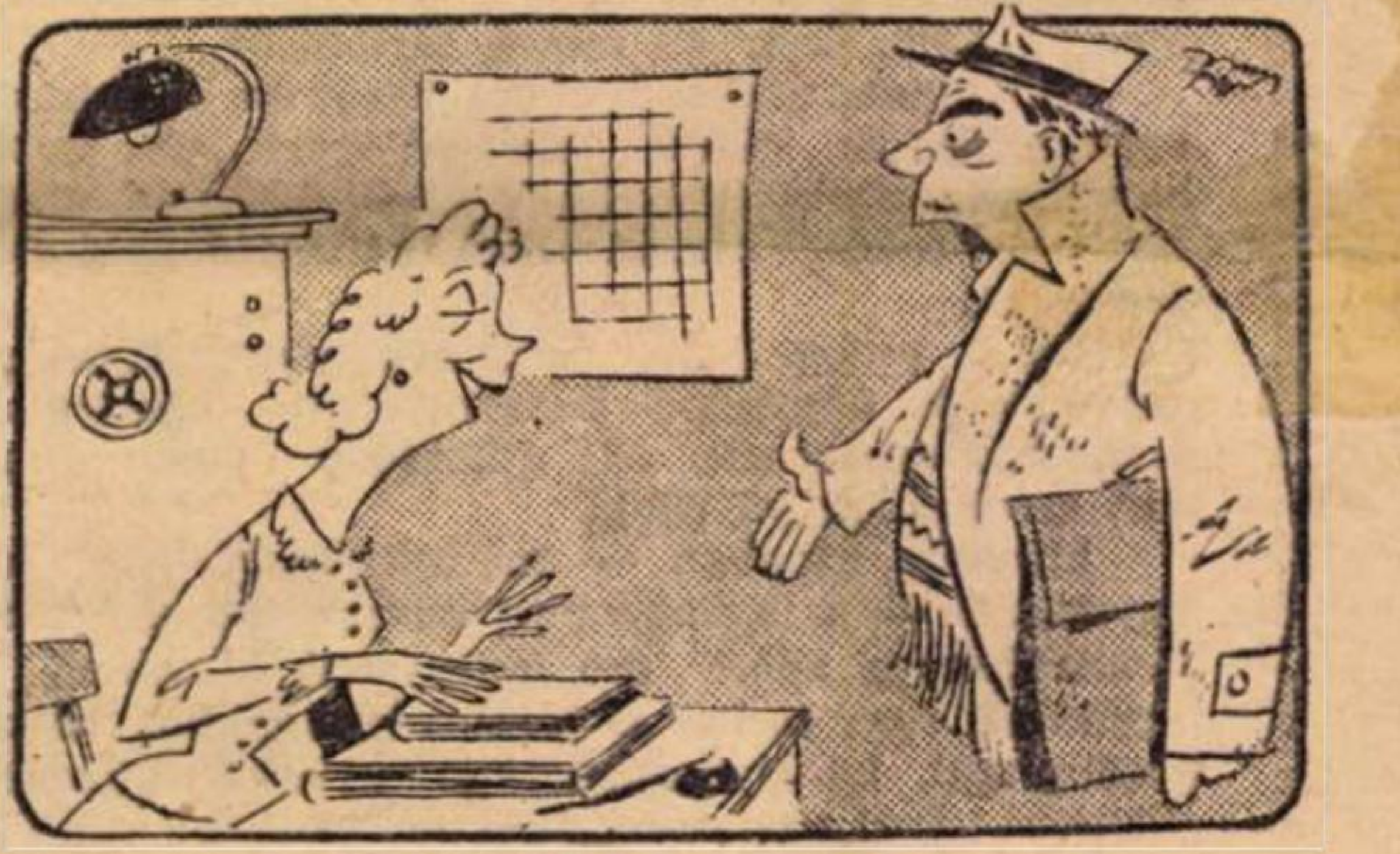

A LELKIISMERETES ELLENŐR

— Szabad a panaszkönyvet?! Azt is látni akarom...
— Eldobtuk, ellenőr kartárs. Megtelt...

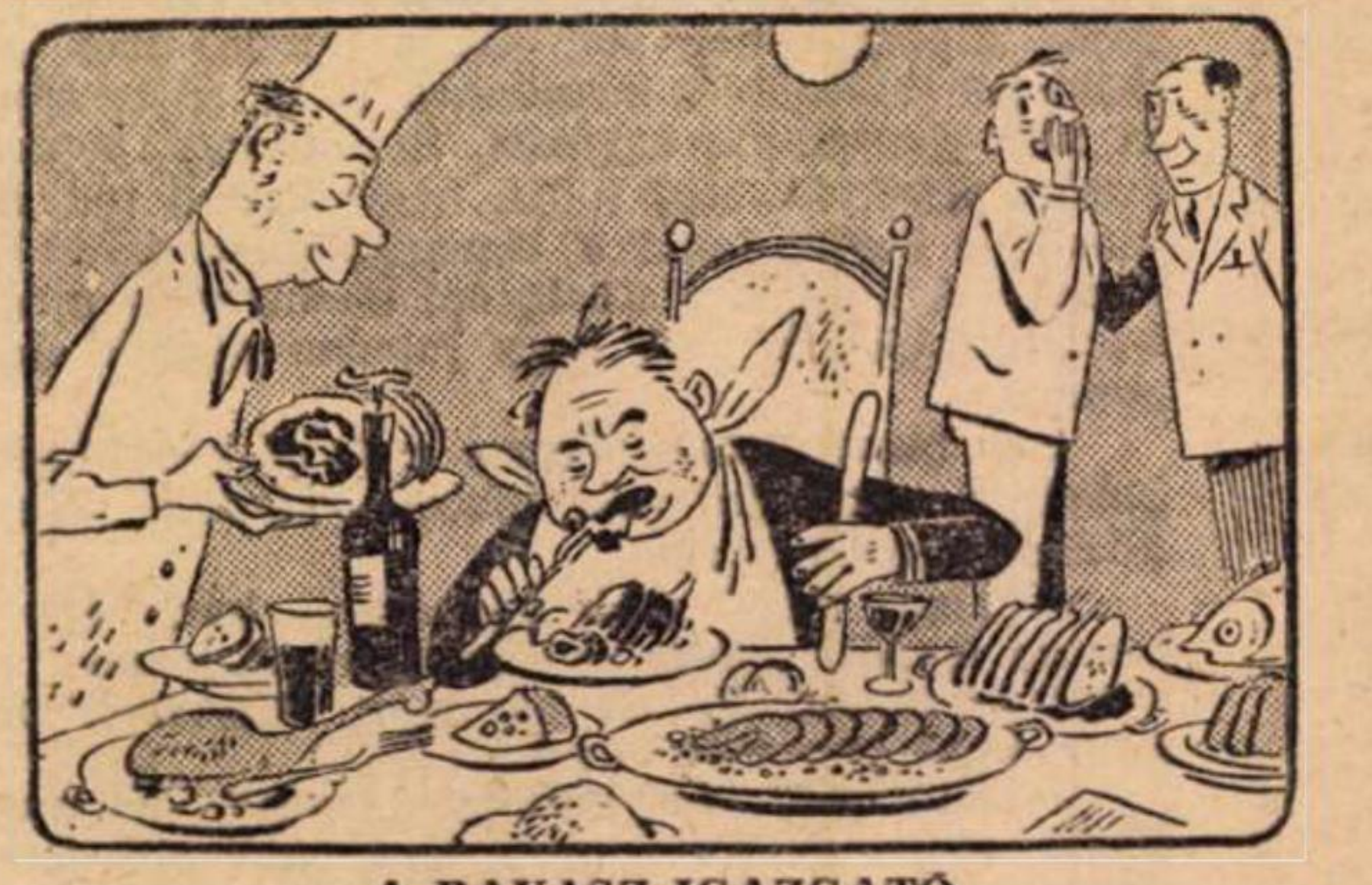

A RAVASZ IGAZGATÓ

Igazgató: Gondoskodtunk arról, hogy teleszájjal dícsérjen bennünket.

Esti újonc-ballada a kis varróleányhoz

— Heltai Jenőnek —

Ülök — előttem cérna, karcsú tűvel,
teveként fürkészve a tű fokát.
És legtöbb társam hasonlókat művel
Például sapkáját keféli át.
Imbolygó árnyat fest a falra a lámpa,
Vig manók, — nyelvet öltenek felém,
S reád gondolok kis varróleányka,
Míg zubbonyomat foltozgatom én.

Sok ifjút ihletett már ajkad rúzsa,
Vagy esetleg a hófehér kebel.
Gyengéd korunkban ilyesfajta Múzsa
Számtalan lant húrját hangolta fel!
De tollam most a sémát félrehányta...
Vaskályhában vöröslik a szén,
S reád gondolok kis varróleányka,
Míg zubbonyomat foltozgatom én.

Lennél velem, hogy formás, lágy kezedben
(Melyről megírták: húse lángot olt.)
Szakadt ruhám ujjáéledne szebben,
Mint általam, s hol kell őrtállna folt!
Sajnos, minden igyekezet hiába
E mesterség fortélyát nem lelém,
S utánad vágyom kis varróleányka,
Zord zubbonyommal hadakozva — én.

AJÁNLÁS:

Ha kijavítottam majd pár hibát a
Foltfércelési módszerem terén,
Igérem — akkor — kis varróleányka,
Csak csókodat fogom dalolni én!

Dalmáth Ferenc

Verseim súlya

Mérlegre tettem tegnap verseim,
S úgy jártam, mint a kukta és a macska,
Hol van a vers? A mérleg nyelve csak
A tiszta papíros súlyát mutatta.

Éjfél

Éjfél. A világ elpihenget,
Már csak pár lelkes értekezlet
Éget villanyt az éjszakába.

A mutatók most összeérnek,
S Föld-anyó, mint a többi vének,
Átfordul másik oldalára.

Elekes Attila

ÖTEN A BÉKEKONGRESSZUS RÉSZVEVŐI KÖZÜL

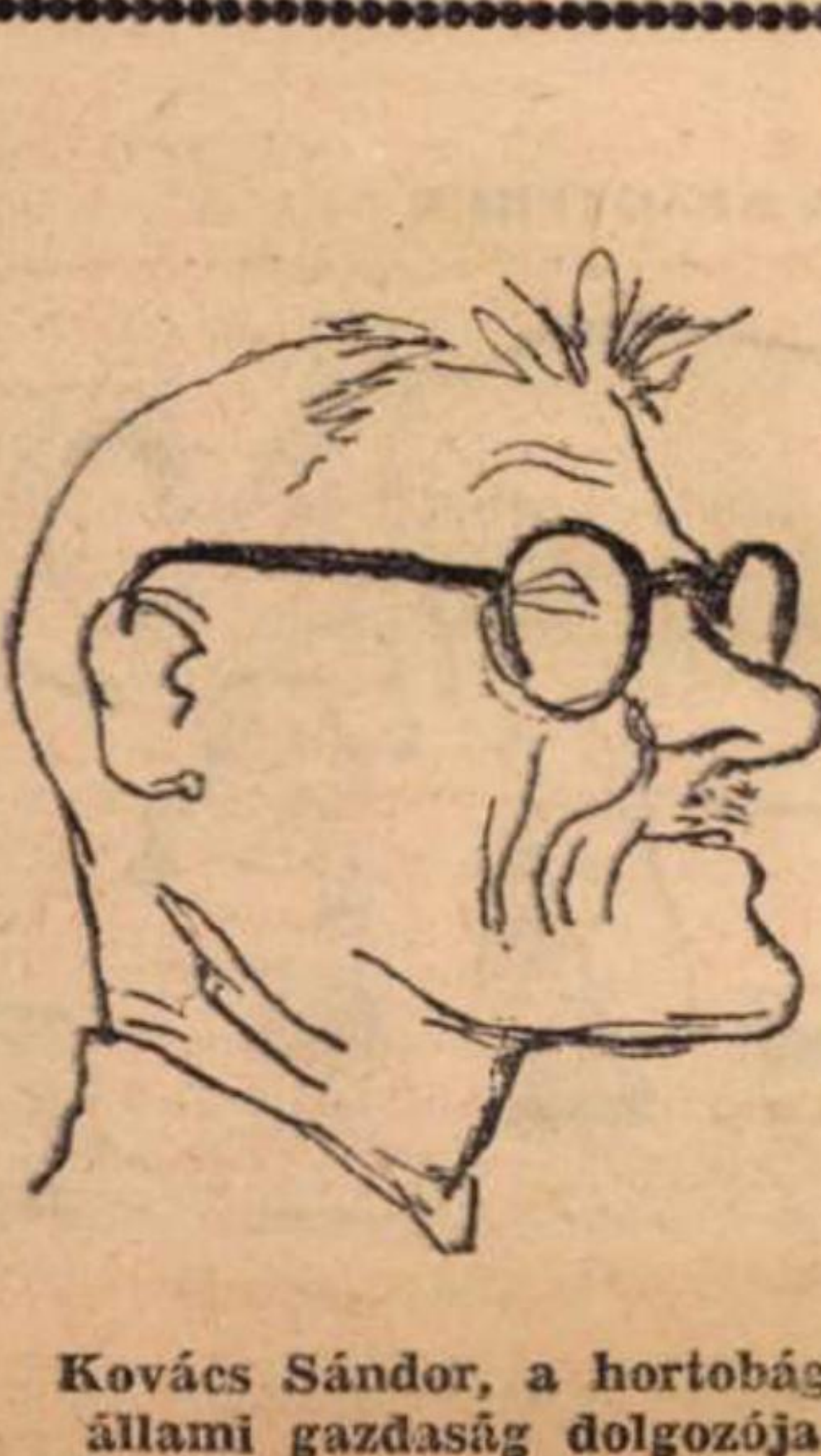

Kovács Sándor, a hortobágyi állami gazdaság dolgozója

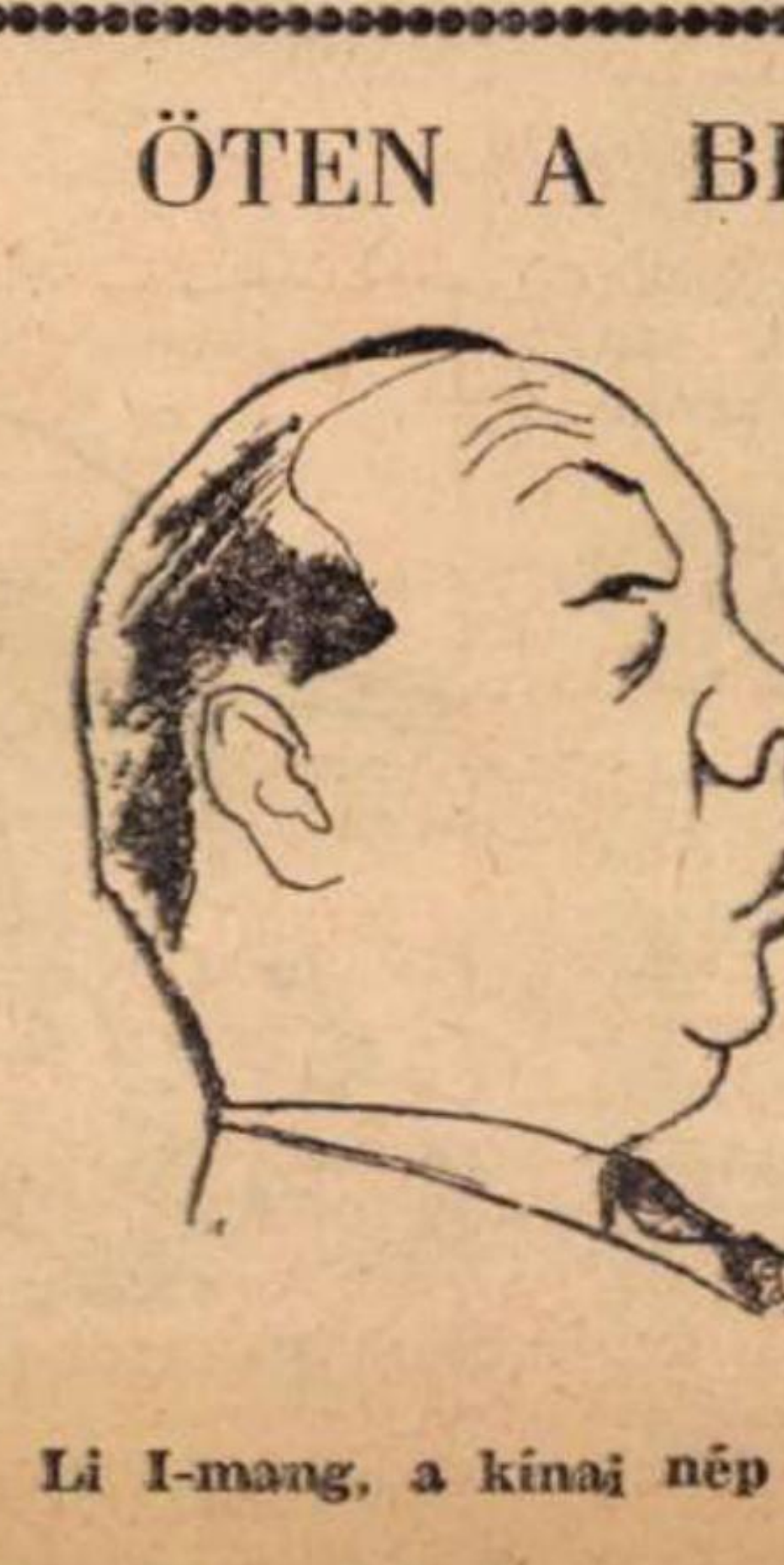

Li I-mang, a kínai nép küldötte

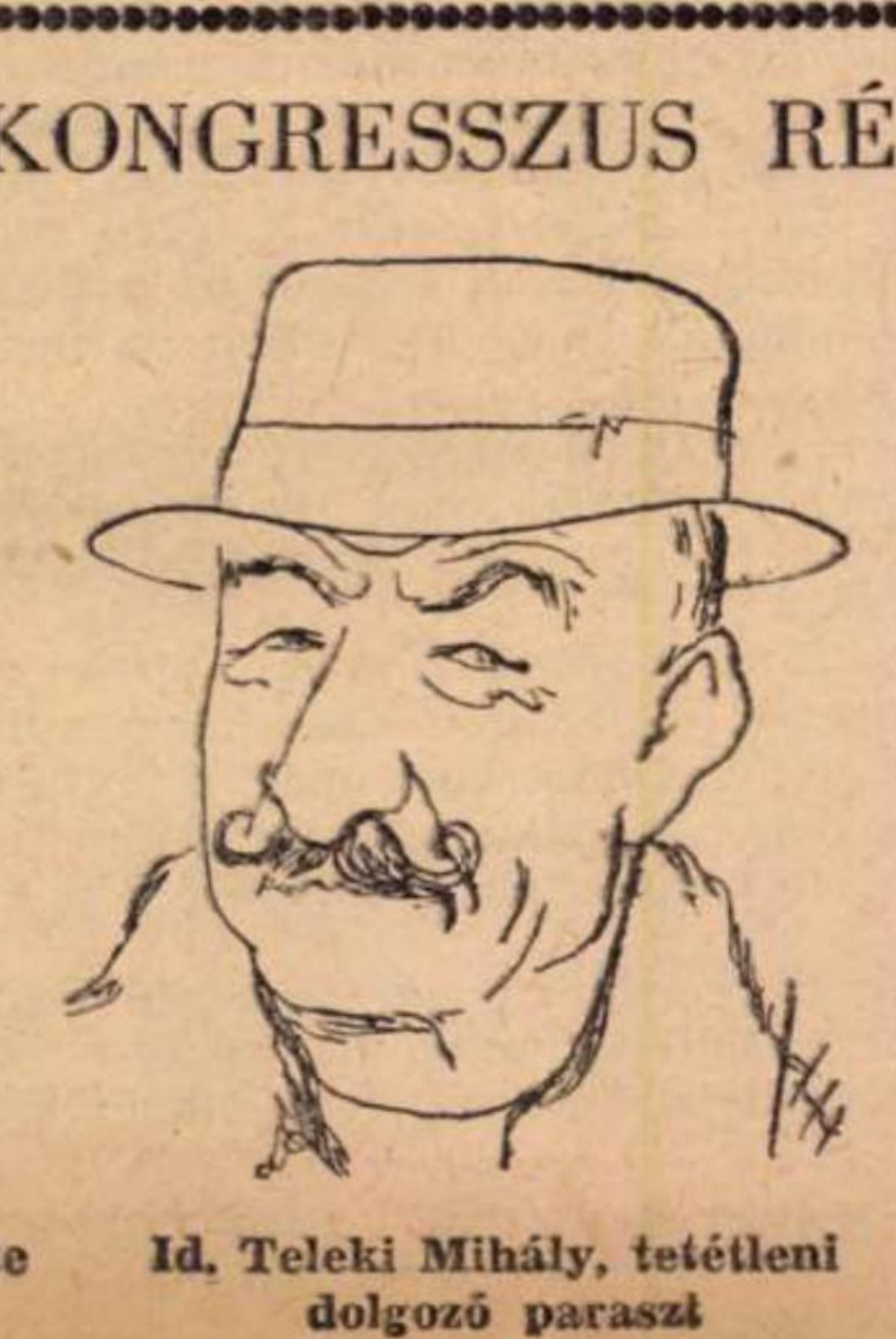

Id. Teleki Mihály, tetétleni dolgozó paraszt

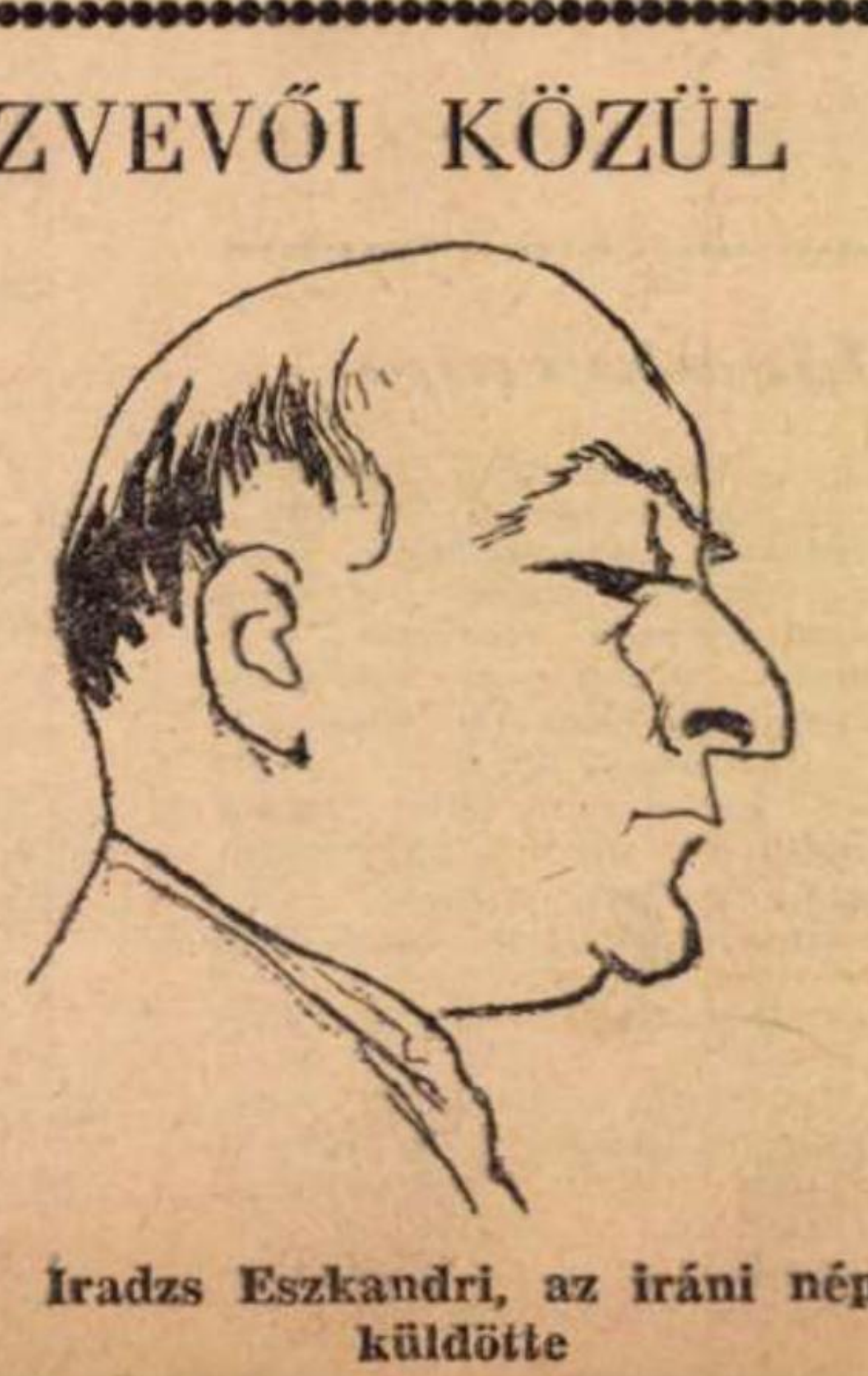

Iradzs Eszkandri, az iráni nép küldötte

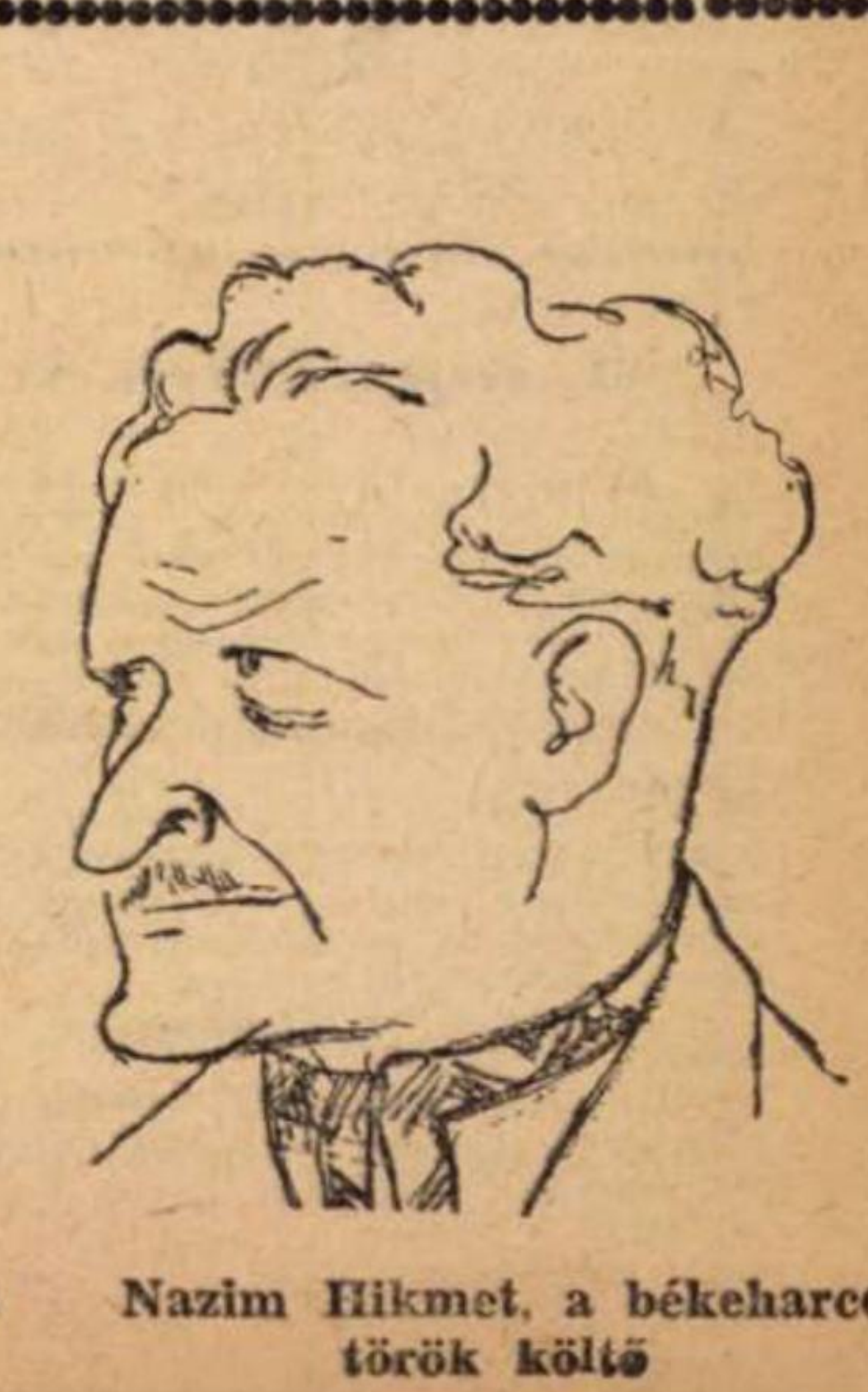

Nazim Hikmet, a békeharcos török költő

Van oka félni

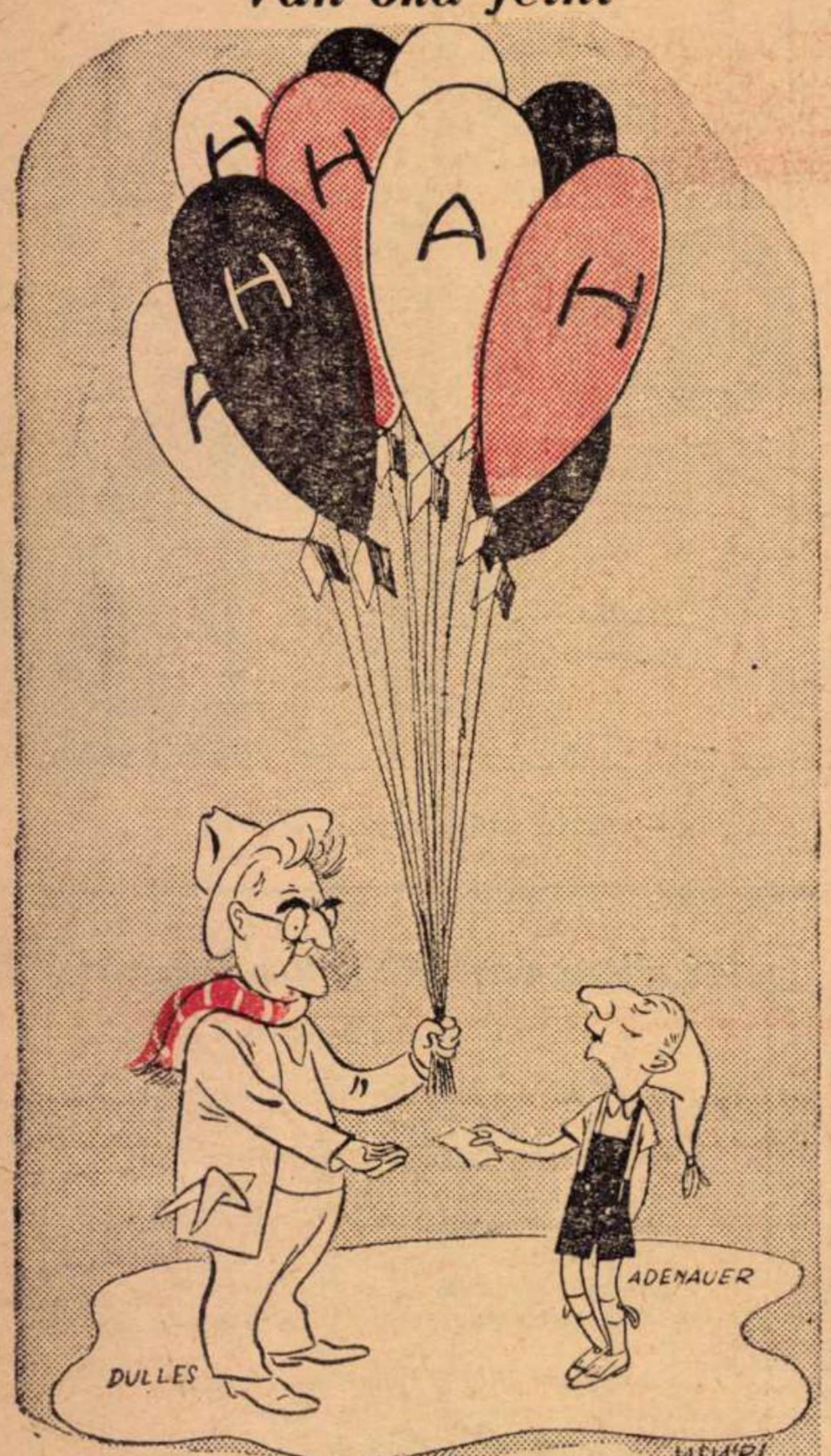

Adenauer: Tessék mondani, nem fogok én erre ráfizetni?..

Belterületi motoroktatás

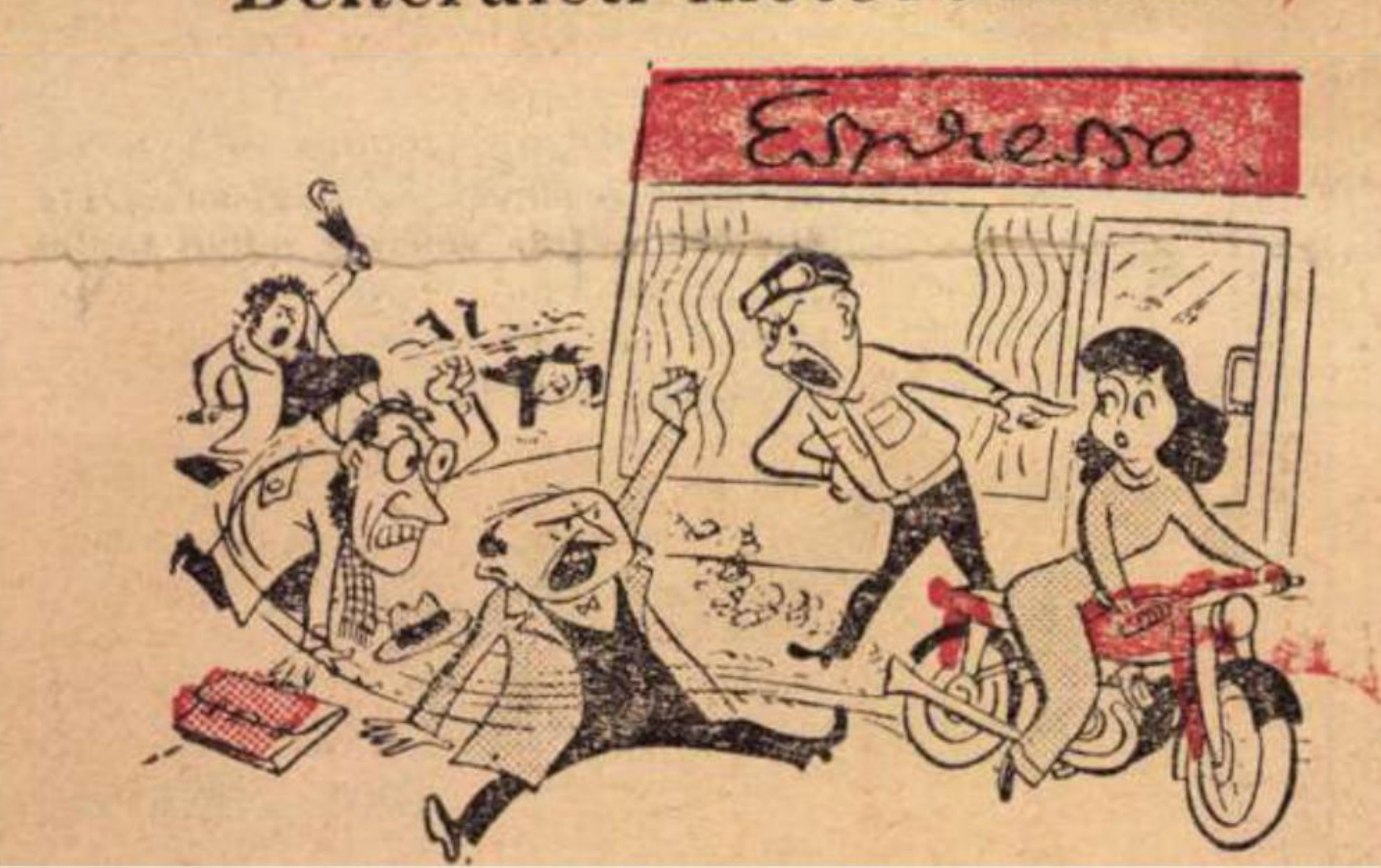

— Mit mondott maga a menyasszonyomra?!.

Az SZTK-ban

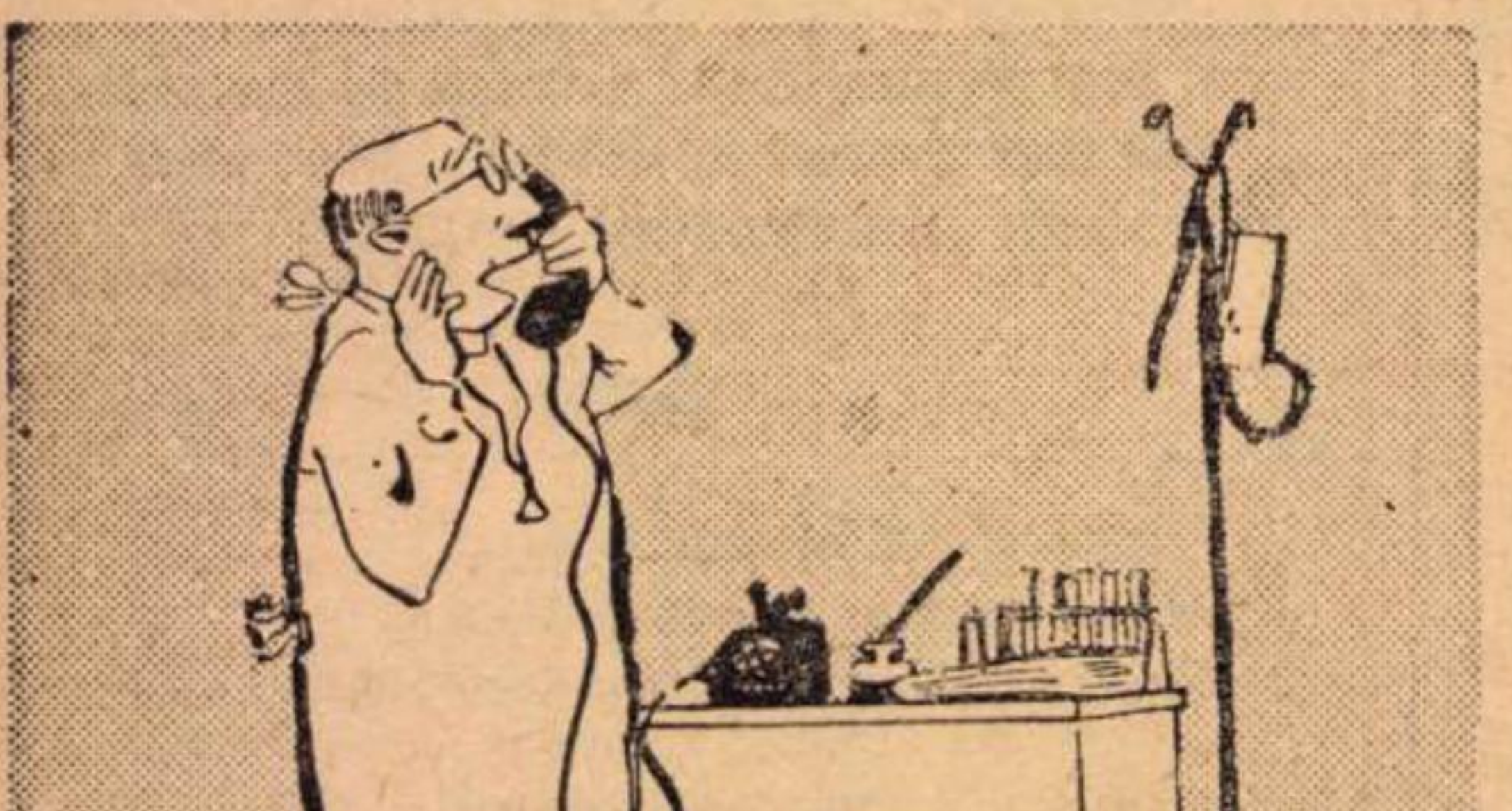

— Drágám, ma ne várj ebédre, hétfő van és tele vagyok lógóssal.

A tapsifüles selyemhernyó

A rádió „Tudomanyos hiradó" címü mindig rendkívül érdekes müsorszámából február 23-án megtudtuk, hogy a selyemhernyók világszerte sárgaságban szenvednek, s ez nemcsak a selyemhernyók közérzetét teszi szinte teljesen tönkre, de nagymértékben csökken az egy hernyóra eső selyemmennyiség. Egy fiatal magyar tudós két éve vizsgálja már a beteg selyemhernyókat, ami nem könnyü dolog, mert a selyemhernyók mit sem tudnak közölni az orvossal tüneteikről, zsirtalan diétáról pedig nem lehet szó az ő esetükben, lévén diétájuk ősidők óta eléggé egyhangú: eperfalevél. Mindez módfelett érdekes volt, sajnos, a rádióriporter is közbeszólt néha, s egy alkalommal például a következőt kérdezte:

— Mennyi selyemhernyót használt fel kisérleti nyúlnak?

Ez a meghökkentő kapcsolás csak azt bizonyitja, hogy sokszor a látszatra szürke tudományos témákból is milyen meglepő költői képeket lehet kicsiholni. Ha ezt a közvetitést hallották a selyemhernyók (ami valószinü, hiszen róluk volt szó), valószinü, hogy azóta nem lehet velük birni a büszkeségtől. Bár lehetséges, hogy némelyik nem értette a dolgot és úgy állt a rádió előtt, mint szamár a hegyen.

GÉPSZEMLE.

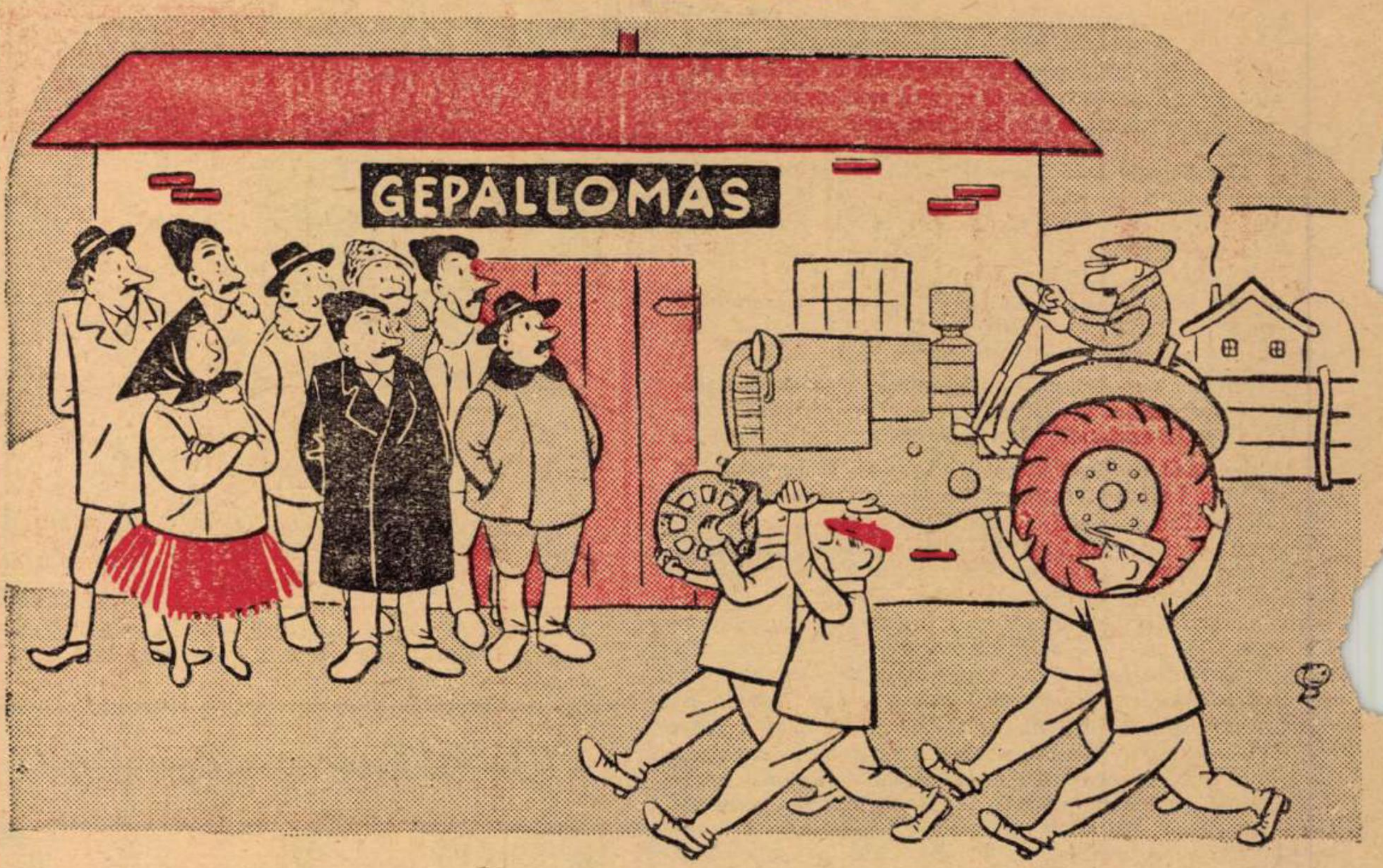

·ahol nem készültek el a gépjavítással.

Darvas Szilárd:

Egy ember, akivel nem szeretjük egymást...

Minthogy Kenderesi a *legnagyobb titokban* közölte velem Safranek rólam szóló lesujtó véleményét („esküszöm, hogy letagadom, ha visszamondod"), én is *teljes titoktartás mellett* mondtam el a magam lesujtó véleményét Safranekről Kolum bácsinak. Kolum bácsi megesküdött, hogy Safraneket illető becsületsértő közlésem örökre kettőnk titka marad. („barátod vagyok, vagy nem vagyok barátod?") majd rögtön elszaladt Safranekhez, diszkrécióját kérte és sok mindenre megeskette őt *a legnagyobb titokban* elmondta neki, hogy én minek tartom őt.

Ennélfogva Safranek tudja, hogy én őt utolsó strébernek tartom, vásott karrieristának, aki pozicióját homályos összeköttetéseknek köszönheti, de már nem tarthatja sokáig magát, mert évtizedei meg vannak számlálva

Én is tudom, hogy Safranek engem csekély műveltségű és nagyképű fráternek tart, könnyelmű és felelőtlen embernek, aki állandóan láncait csörgetve jár, mert a kártya rabja

Mindezt azonban — márminthogy mit tudunk egymásról — a legnagyobb titokban tudjuk, mert köt bennünket az adott szó őszentsége, továbbá, mert egyikünk sem tudna a fenti rágalmakból bármit is bizonyítani, ha ilyesmire sor kerülne. Ennélfogva egymás iránti utálatunk teljesen zártkörű s ha összetalálkozunk, még magunknak sem szabad arról tudomást vennünk.

★

No, már most, valami hivatalban van közös dolgunk, s pont ketten vagyunk a liftben, ahol a sors szeszélye összedobott bennünket. Négy teljes emeleten át kell elviselnünk egymást. S minthogy papírforma szerint egyikünk sem tudja, hogy amit ő tud, azt a másik is tudja, tehát a legnagyobb szivélyesség közepette szállunk a plafonig érő mennybe, s méghozzá beszélgetnünk is kell, hogy minden gyanút eloszlassunk.

Hát beszélgetünk. Persze csak a legszükségesebbeket. Gondolkodni már jobban ráérünk. (Zárjelben közlöm a gondolatokat).

— Hogy vagy? (Már úgy értem, kár, hogy vagy, bár ne lennél. Miért kell pont neked lenned, mikor annyian nincsenek, de ha már vagy, miért pont itt vagy, hogy gebednél meg.)

— Köszönöm, jól, (Bizony, öregem, ha megpukkadsz, akkor is jól vagyok, ami most pillanatnyilag ilyen pocsék társaságban nem könnyű dolog, de ebből is látszik, milyen jól vagyok, mert még így is jól vagyok.)

— Rég láttalak... (Sajnos, azok a szép idők elmúltak, legszívesebben most is behunynám a szemem, hogy most se lássalak, de nem hunyom be, mert holnap azt híreszteled rólam, hogy trachomám van.)

— Én is téged... (Én is téged utállak a legjobban és milyen lassan mászik ez a lift, mégcsak azt se kívánhatom, hogy szakadjon le, mert én is benne vagyok).

— Jó színben vagy... (Legalábbis nekem tetszik a szined, szép zöld vagy, itt ott sárgás és a szemed alatt nagy lila karikák. Csupa jó színben vagy, hála istennek.)

— Te se panaszkodhatsz.... (Nekem aztán semmiesetre se, mert attól félsz, hogy örülnék és milyen igazad lenne. Olyan vagy már, mint egy öreg majom, gyomorbajra gyanakodnék, de tudom, hogy a gonoszság az, ami ráncokba gyürve lóg a pofádon...)

★

A lift nagyot zökken és végre kiszállunk. Udvariasan tessékeljük egymást, végülis egymásnak megyünk és lekötelező kakasviadalban zuhanunk ki az ajtón.

Mosolygunk, nehogy bármelyikünk észrevegye, hogy ez két jó nagy pofonnak felel meg. A legnagyobb titokban...

A porond mögött

Gerő Sándor rajzai

INTERJU

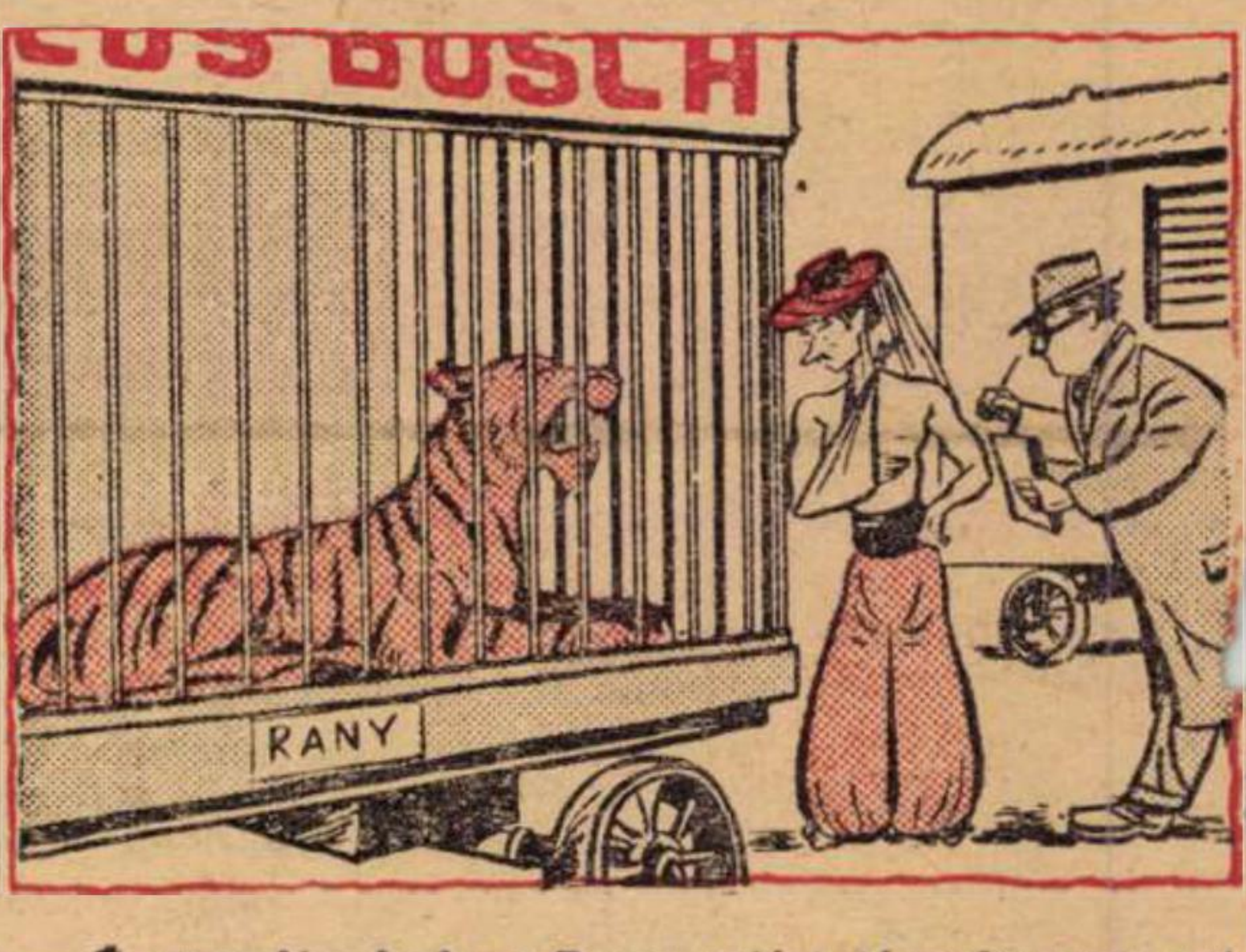

— És mondja, kedves Rany, miért támadta meg ezt az embert?

— Kérem, nekem sincsenek vasból az idegeim!

A „WALLASTON"-OK BEVÁSÁROLNAK

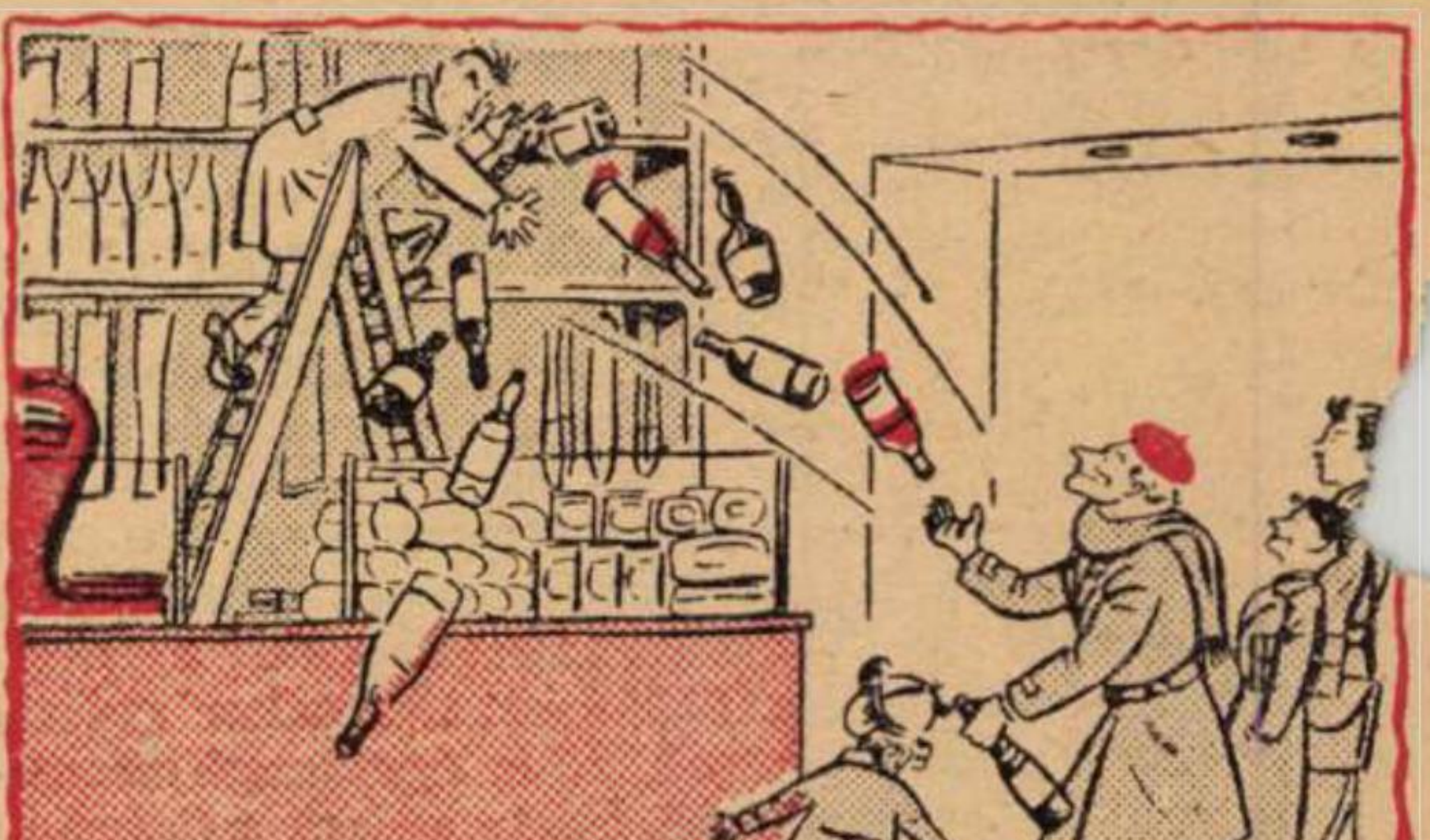

— Köszönöm, ezt a tokajit választjuk, a többit visszaadom.

A NÉZŐTÉREN

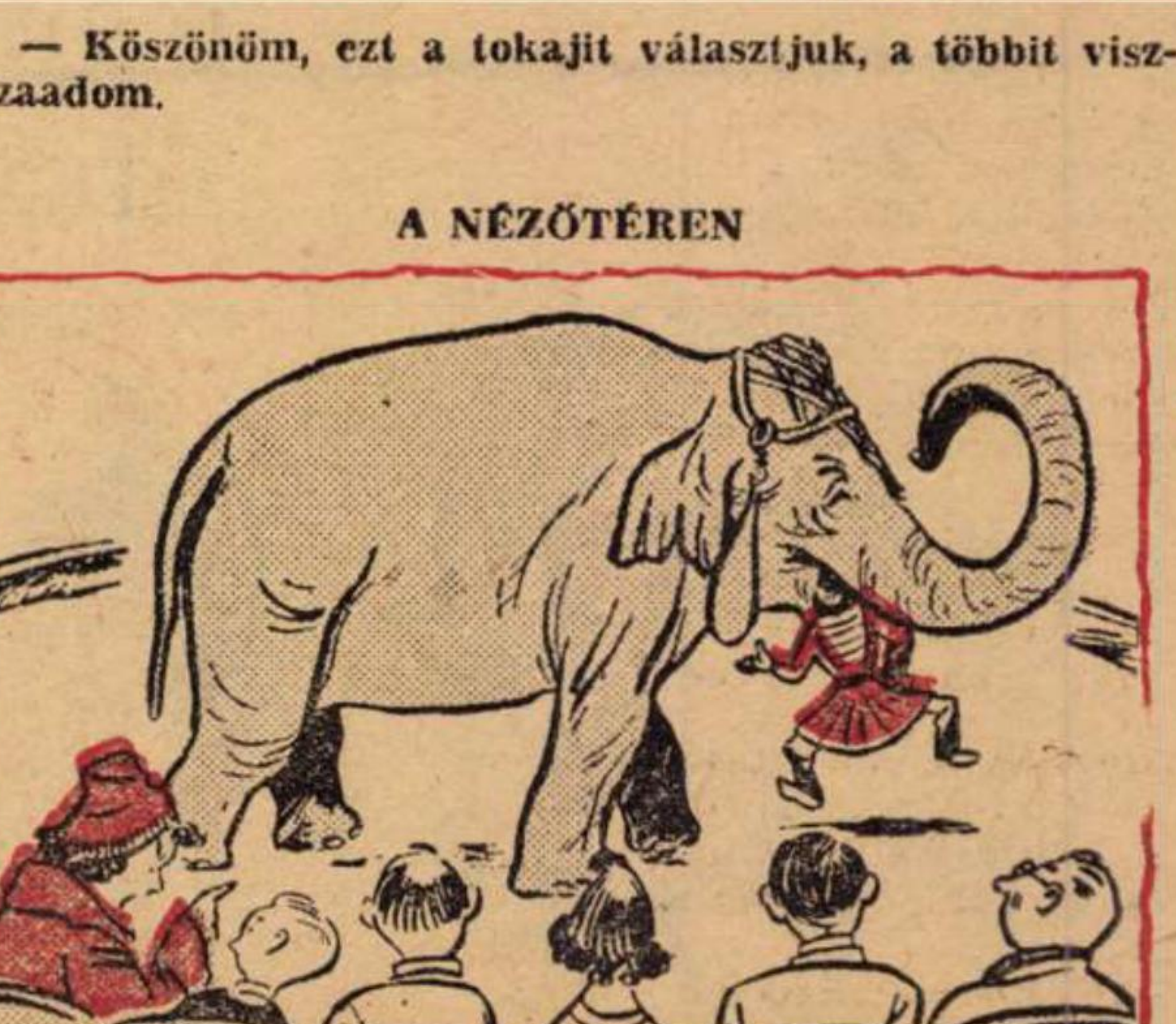

— Látod Jánoska, ez az elefánt is olyan, mint te, mindent a szájába vesz.

Elég egy is

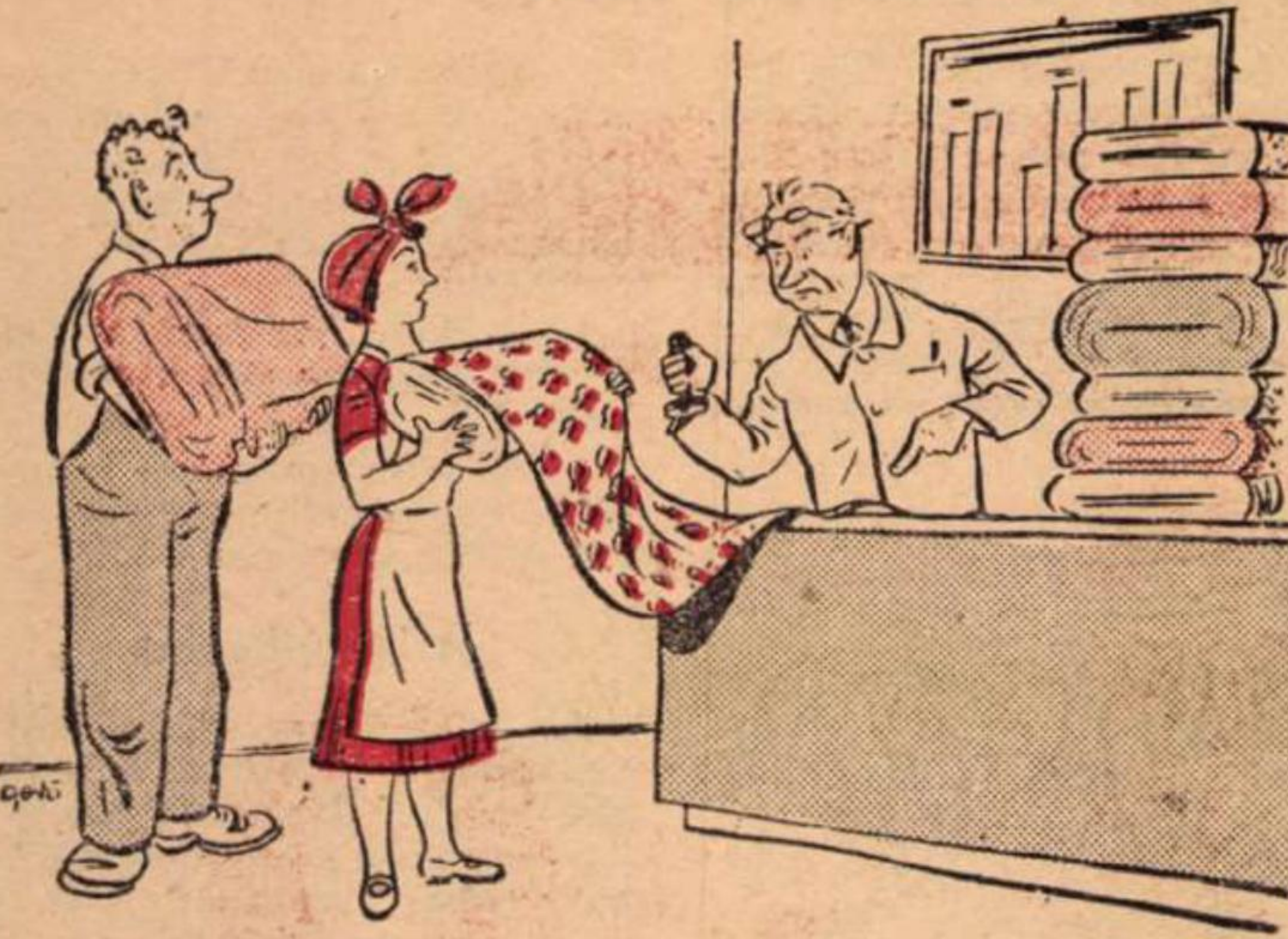

— Mi az szaktárs, erre nem nyomja rá a MEO-bélyegét?
— Nem. Erre a hóvégi hajrá már rányomta bélyegét.

Női dolgok XIV.

(Vasárnapi sirám)

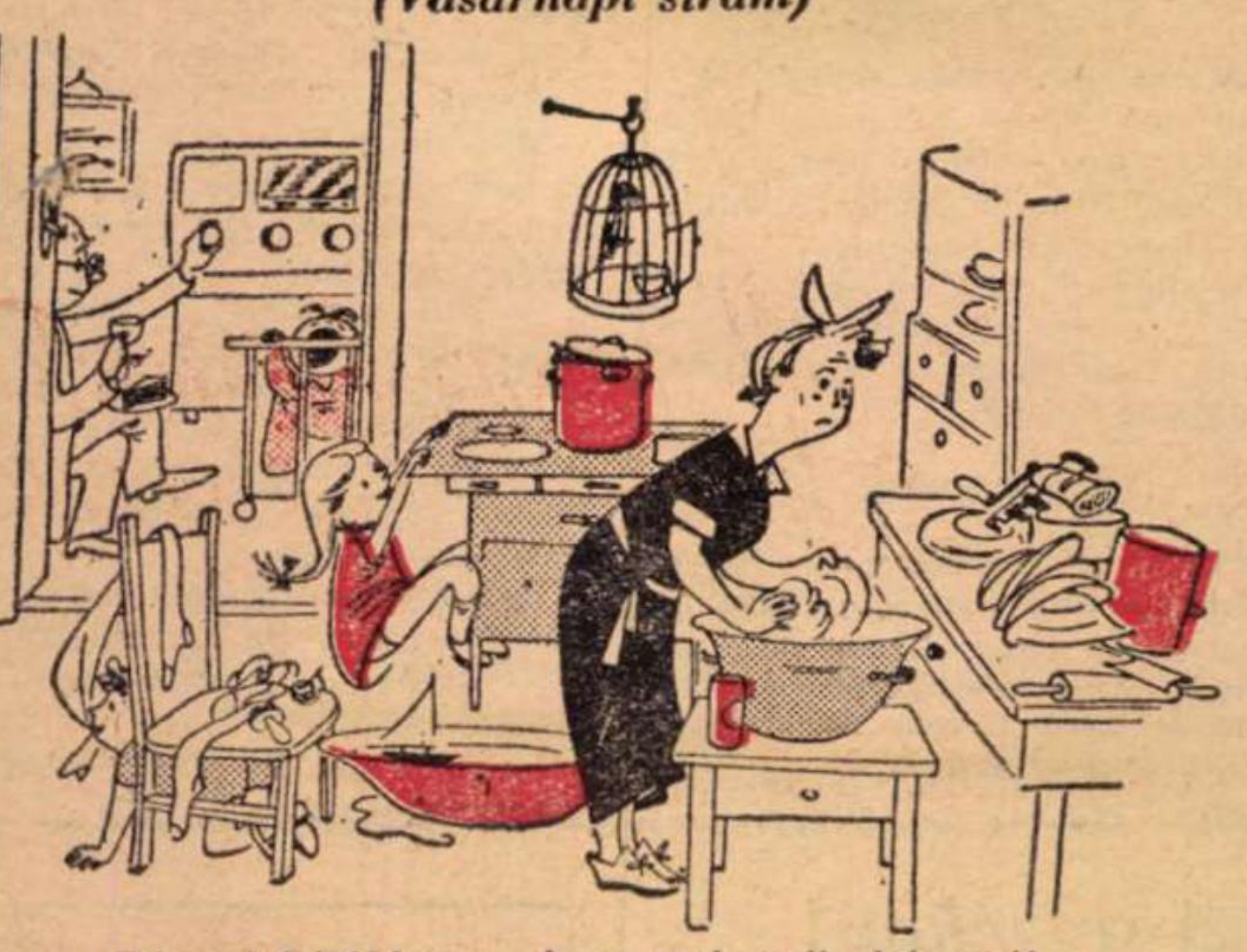

— Bárcsak hétfő lenne hogy mehetnék dolgozni!...

(Vasvári Anna rajza)

MEGJELENT A TAVASZ TÜNDÉRE

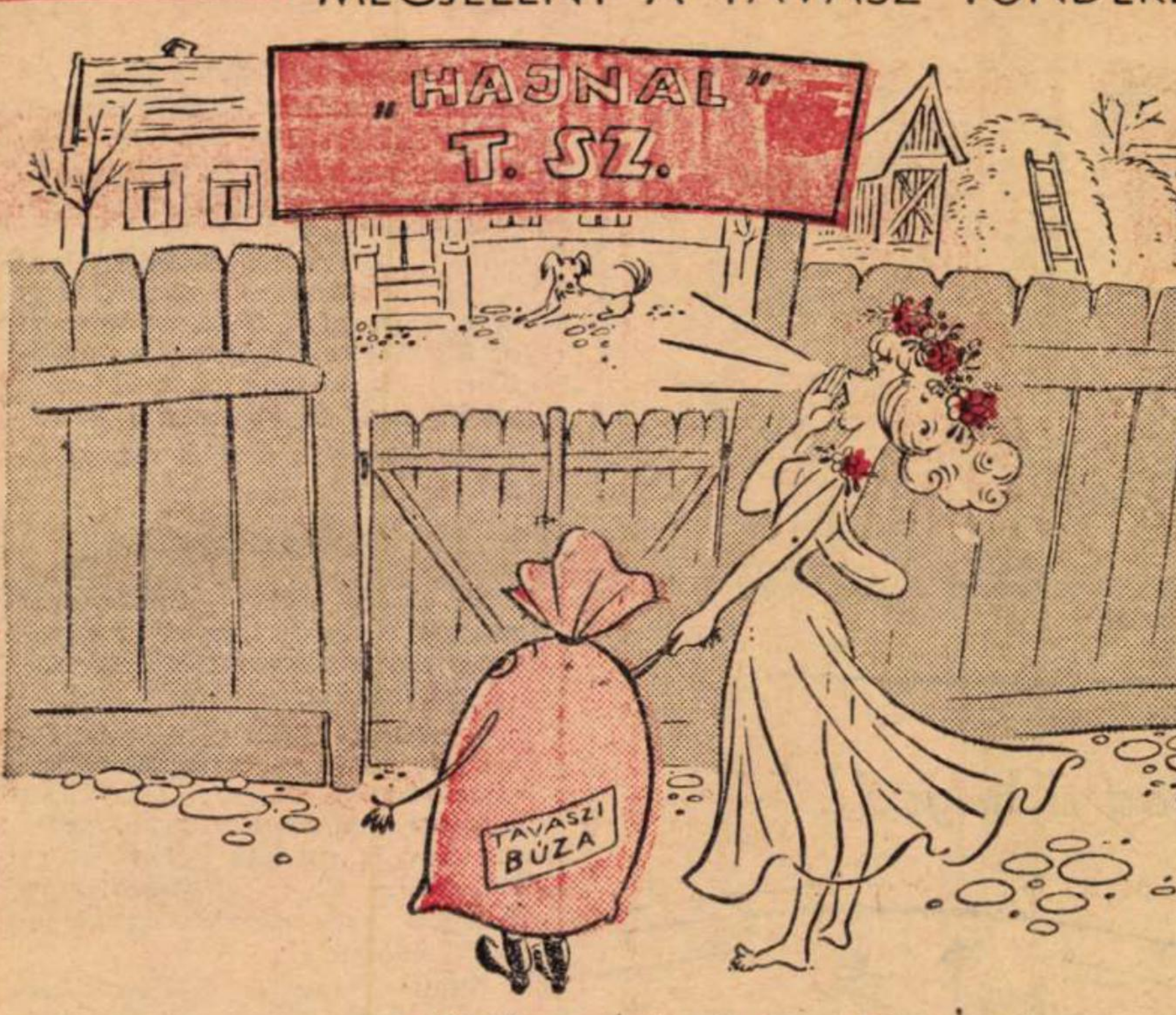

— Halló, ne aludjanak, hozzá lehet fogni!

Külföldi Szemle

Leszámolás a repülő csészealjakkal

Elég régen izgatják az emberek fantáziáját a repülő csészealjak, a repülő szivarok, és más Mars-beli űrjáró közlekedési eszközök. Véleményünk szerint a kérdést a legerélyesebben a franciaországi Chaleauneuf-du-Pape városka polgármestere intézte el. Rendeletet adott ki, szó szerint a következő szöveggel:

„Bármilyen nemzetiségű Repülő Csészealjnak vagy Repülő Szivarnak nevezett légi jármű számára a repülés, valamint a le- és felszállás Chaleauneuf-du-Pape egész légiterében és területén szigorúan tilos."

A rendelet nem tesz említést a büntető rendszabályokról, de valószínű, hogy a rendelet megszegőit megfelelő pénzbüntetésen kívül kitoloncolják a Marsba, vagy illetőségük szerinti más égitestre.

Lincoln a sírjában

A British United Press jelenti Miamiból, hogy az egyik „előkelő" szálloda igazgatója a Republikánus Párt 24 néger funkcionáriusát nem engedte be arra a díszvacsorára, amelyet Lincoln Ábrahám emlékére rendeztek. A 400 meghívott fehér vendég közül százötven a négerekkel való együttérzésük jeléül kivonult a bankett-teremből. Egyikük kijelentette, hogy Lincoln elnök, aki annakidején a rabszolgafelszabadító háborút vezette, „megfordulna sírjában, ha ezt látná." Valószínű azonban, hogy Lincoln már akkor leszokott a sírjában való forgolódásról, amikor egy élelmes amerikai vállalkozó asztalidísznek gyártotta annak a pisztolynak a mását, amellyel Lincolnt annakidején meggyilkolták.

Mérföldkő az agárversenyek történetében

Angliában rendkívül népszerűek az agárversenyek, s a sportszerető angolok évente sokszáz millió fontot fordítanak fogadások céljaira, körülbelül annyit, mint a Pitt-korabeli Anglia teljes évi költségvetése. Az agarakat tulajdonképpen becsapják, elektromos nyulat húznak el az orruk előtt, s a gyanútlan agarak az elérhetetlen nyulat üldözve versenyeznek. Mint a „Daily Herald" jelenti, Nottinghamban egy agárversenypályára vadnyúl szabadult be, s az egyik verseny öttagú mezőnyének négy tagja elhagyva az agárstadiont a vadnyúl után futott, s mindössze egy agár üldözte fegyelmezetten tovább is a villanynyulat.

Pihent agyú emberek

Mint az Associated Press jelenti New Yorkból, az Edison Társaságban megmérték a macska szőrének elektromosságát. Megfigyelt tény, hogy ha hideg időben megsimogatjuk a macskát, elektromosság fejlődik. Ez az elektromosság nem túlságosan nagy. A számítások szerint egy 75 wattos izzólámpa meggyújtásához 9 200 000 000 macska szükséges. A macskáknak békés ipari célokra való felhasználása elé tehát egyelőre súlyos tenyésztési akadályok gördülnek.

Kis hírek

GRUENTHER TÁBORNOK TELJES DÍSZBEN. Beszámolt a Ludas Matyi arról, hogy Gruenther tábornok viaszbábja meztelenül várja ruháit a londoni Tussaud-múzeumban. Legújabb jelentések szerint a plasztikon igazgatósága kifizette a tábornok egyenruhájáért a 10 font vámot, s így sikerült felöltöztetni a főparancsnokot.

MIT CSINÁL MENDES-FRANCE? Hír szerint a volt francia miniszterelnök a német újrafelfegyverzésért folytatott parlamenti harcait dolgozza fel emlékirataiban. A könyv címe „Mein Kampf" lesz.

EMELKEDŐ ÉLETSZINVONAL. Mint a „New York Times" statisztikai jelentéséből kiderül, emelkedik a betyárélet-szinvonal New Yorkban. Az 1953. évi 261 980 nagyobb bűnesettel szemben 1954-ben a bűncselekmények száma 295 622 volt. A lap nem tesz említést az 1955-ös tervről.

F. L.

Egy bicces ember feljegyzései

Egy házasság története

Az ifjú forró szerelemmel
Ostromolt egy szép ifjú nőt,
Majd liliomkezét megkérte
És feleségül vette őt.

S hogy igen komolyan vették ők
A házastársi szerepük,
Többek közt az is bizonyítja,
Hogy lett tíz bájos gyerekük.

De kartársak, meg kell hogy mondjam:
Nem véletlen a tíz gyerek!
Azért nem álltak meg tízig, mert
Előrelátó emberek.

Tíz gyerek: tíz lábnagyság egyben,
Nyilván erre gondoltak ők
S mindig lelnek a Cipőboltban
Megfelelő számú cipőt.

A költő és a február

X költőnk jól megénekelte,
A ritka téli meleget,
Metafórát, lírát, poézist,
Spékelt beléje eleget.

De meg se száradt még a tinta,
Megrezzent a költő-ideg:
Mert gondolt egyet Február és
Beállott a kemény hideg.

X eldobta a meleg versét,
S énekelte a hideget,
Száz képpel érzékletesebbé
Téve a havat, s a jeget.

De meg se száradt még a tinta,
Szikrázott már a napsugár,
A költőt megtréfálta újra,
A huncut öreg Február.

Kik X-et olvasgatják, látják,
A dolgot hogy oldotta meg:
Azóta olyan verset ír csak,
Amely se hideg, se meleg.

GERGELY MIKLÓS

A SZERENCSE

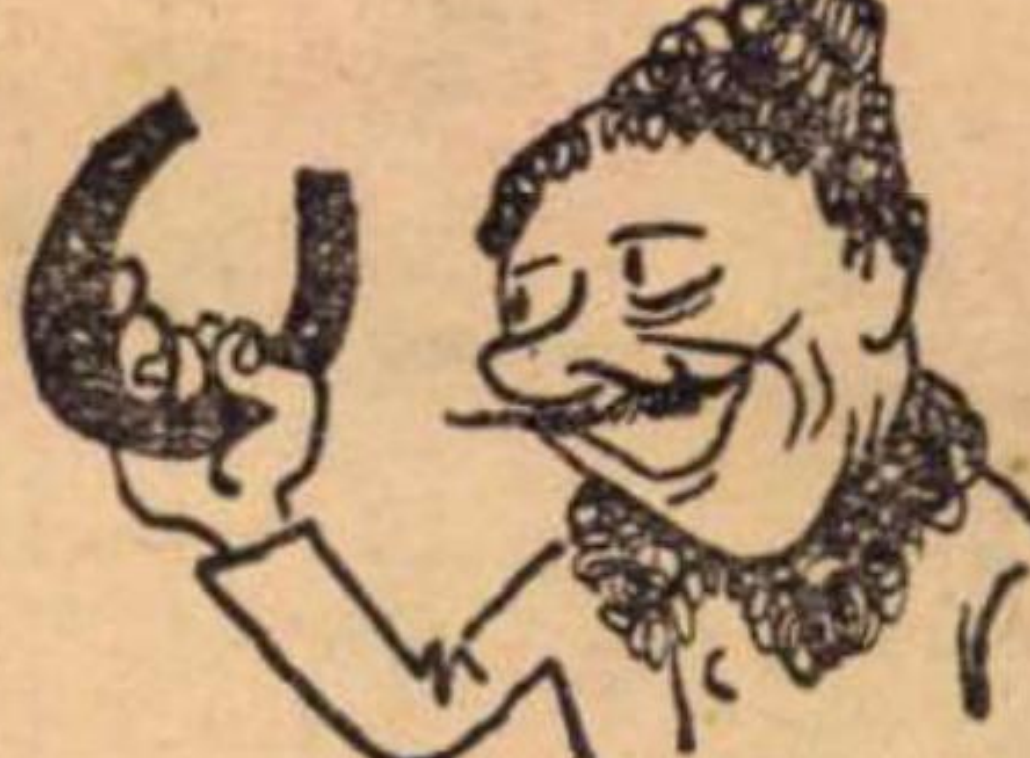

Patkószeget talál Jani bácsi az udvaron.

— Ez bizony nagy szerencse — mondja, miközben felveszi és gondosan elteszi.

— Sose voltál babonás — csodálkozik a felesége — miért jelentene ez szerencsét?

— Azért, mert most már nem léphet bele a tehén.

Farsang után érkezett...

Az újságíró-bál után egy szerkesztőségben

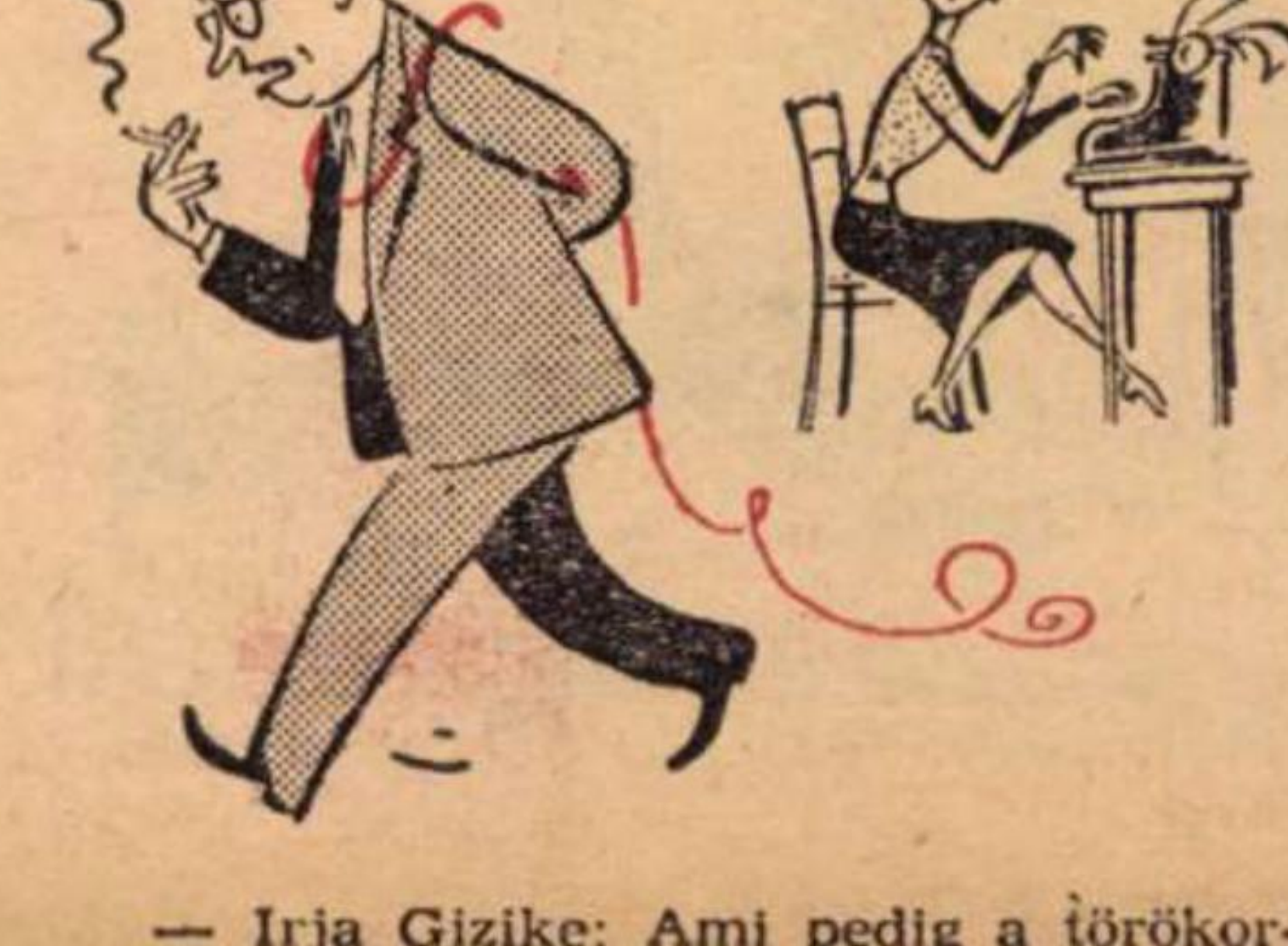

— Irja Gizike: Ami pedig a törökországi belpolitikai helyzetet illeti...

MINEK A BALTA ŐNÉKI?...

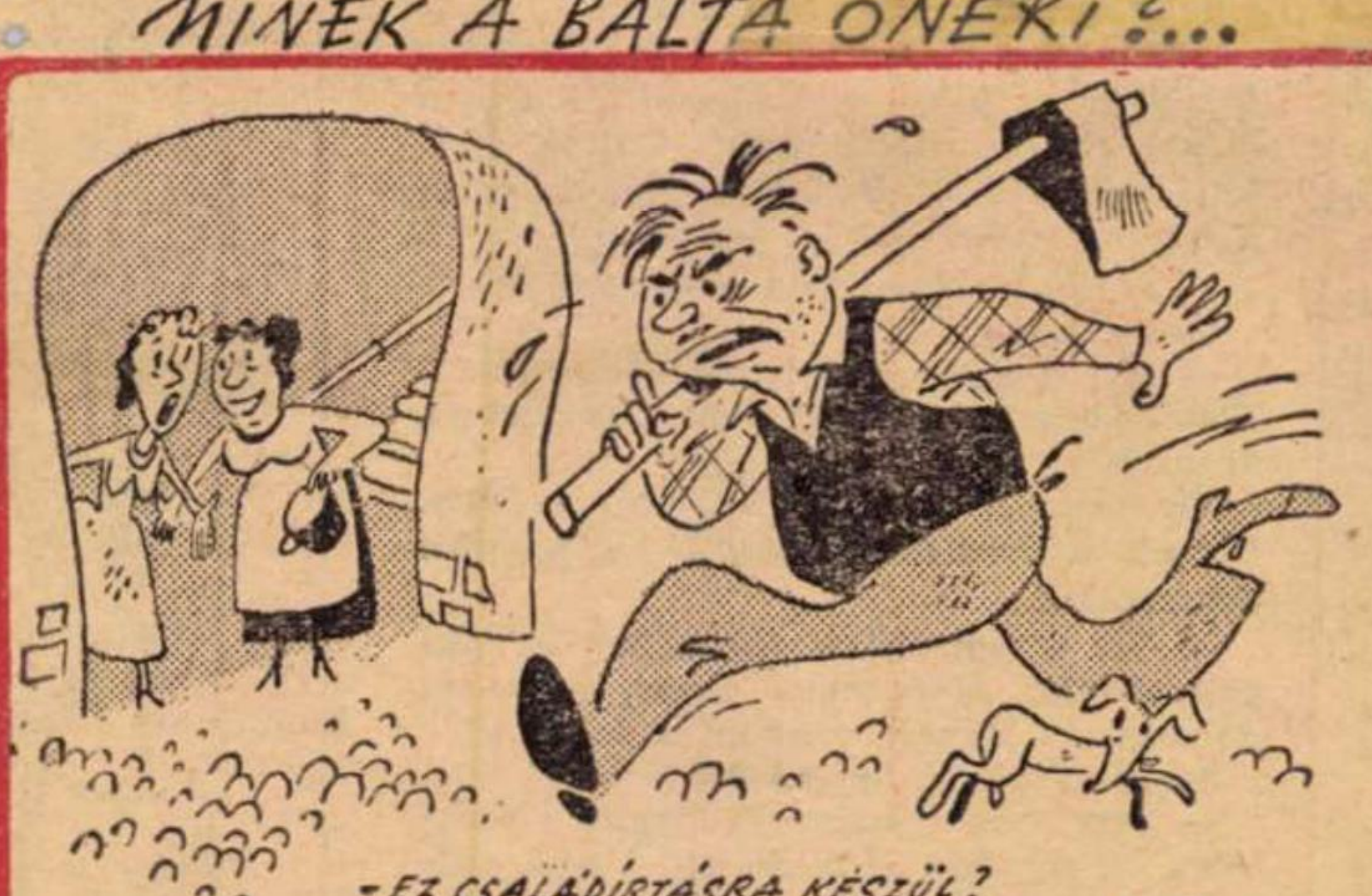

- EZ CSALÁDIRTÁSRA KÉSZÜL?
- DEHOGY. KI AKARJA NYITNI A CIPŐKRÉMES DOBOZT...

Farsangi ijedtség

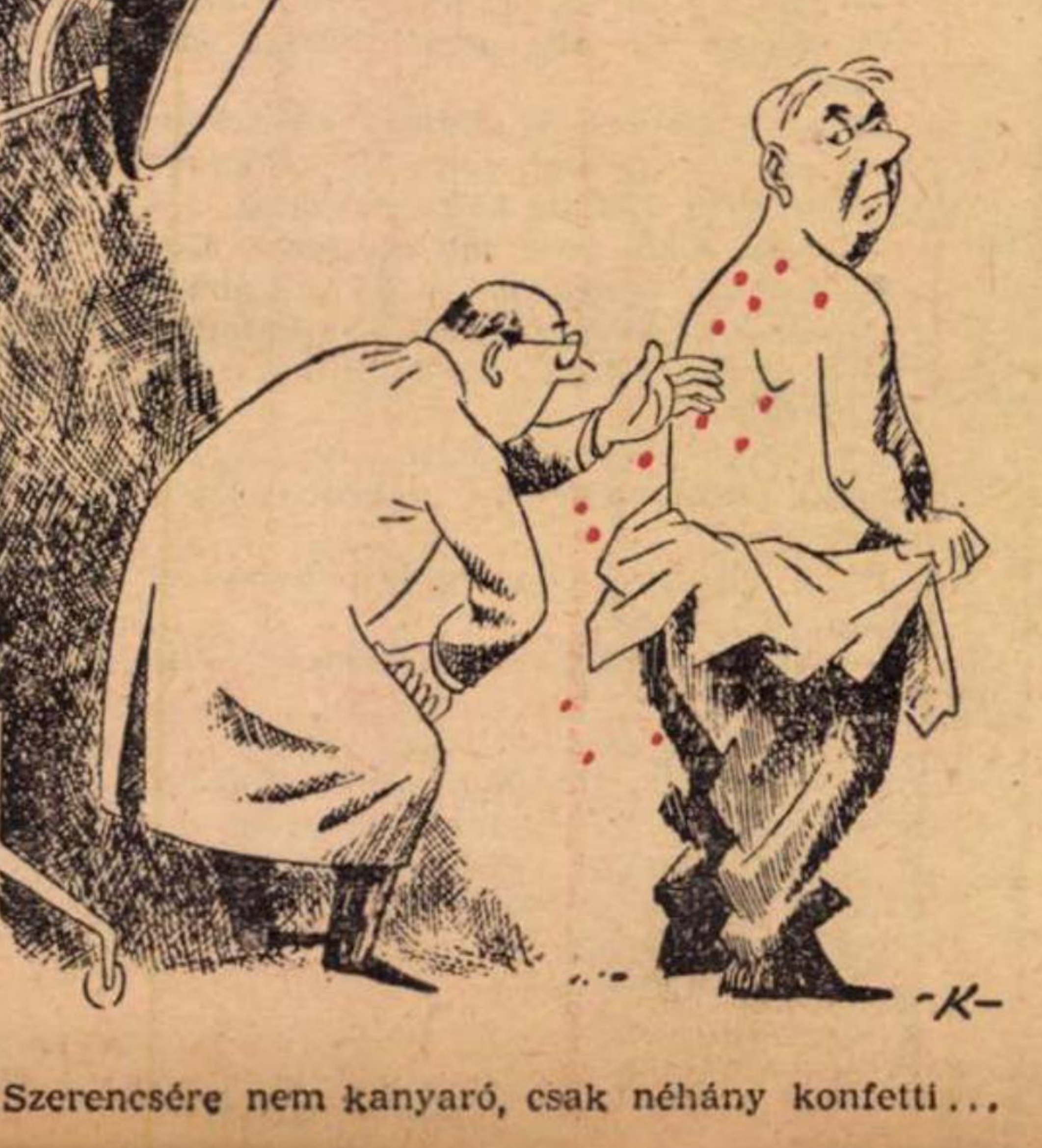

— Szerencsére nem kanyaró, csak néhány konfetti...

Baj van a parkettel

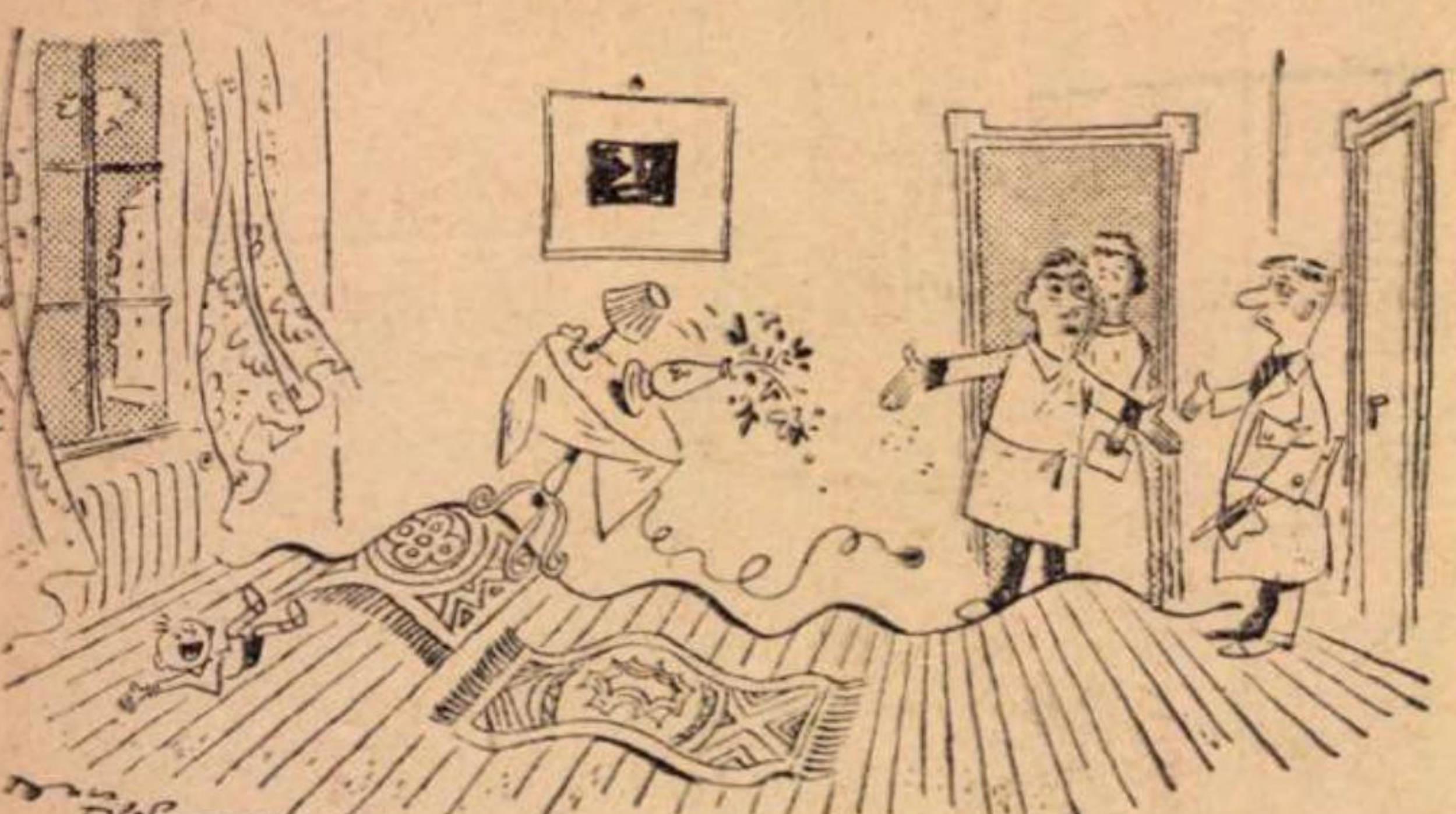

Építésügyi kiküldött: Természetes kérem, hogy hullámzik, hisz odakint fúj a szél.

Szalad a brigád...

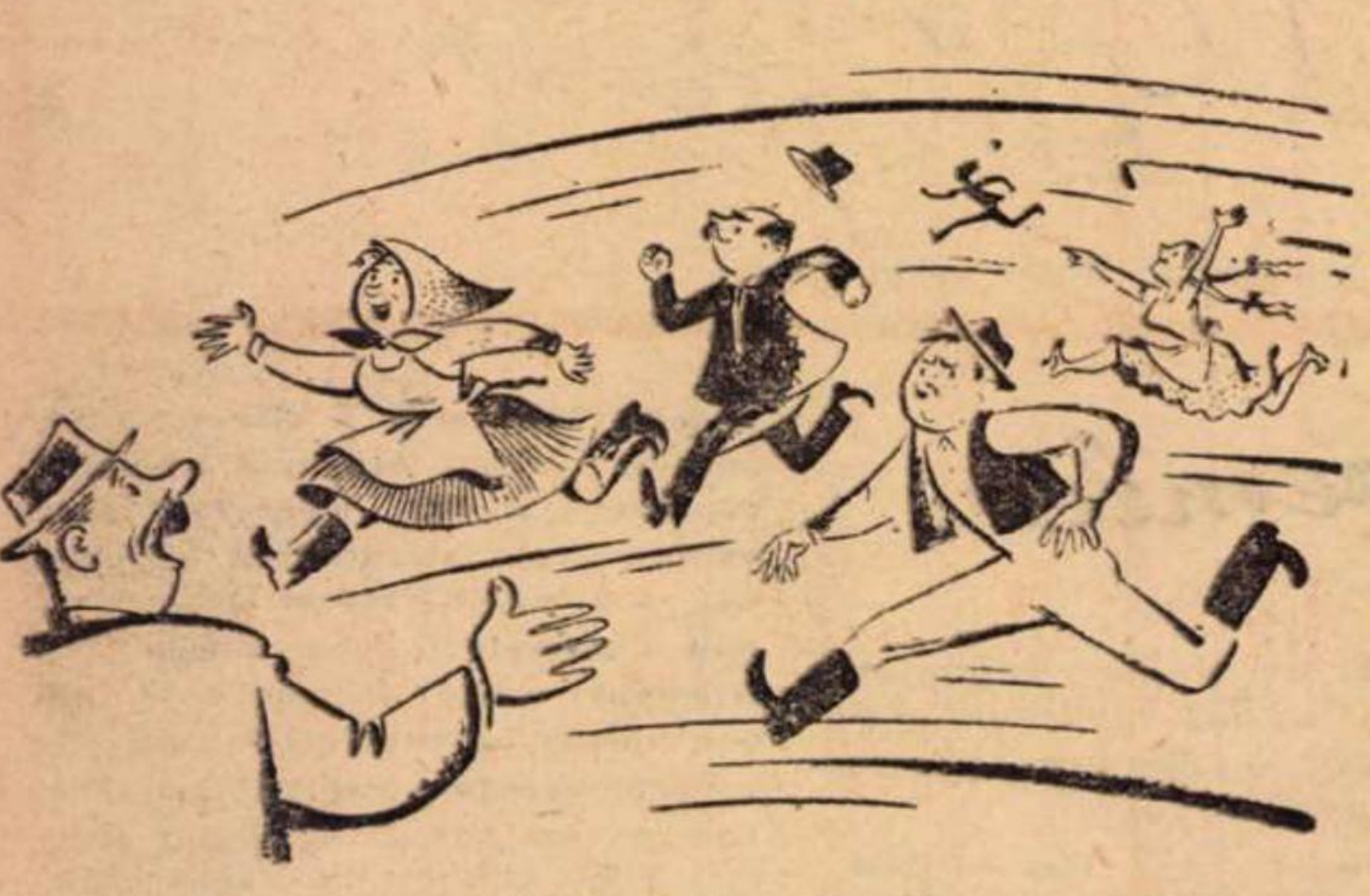

— Megbokrosodott! Megbokrosodott!!

— Nagy ég! Valamelyik lovunk?

— Dehogy! A korai saláta az üvegházban! Azt szaladunk megnézni!

Pontatlan emberek

Ők vannak többségben. Ha számba vennénk minden embert, akkor kiderülne, hogy a nagy többség pontatlan. Persze nem saját bevallása szerint. Ha kérdőíveket küldenénk ki ilyen kérdésekkel: „Pontatlan ember-e ön?“ — akkor senkise írná be, hogy igen, az vagyok. Nem, az ilyesmit az illetőtől sem írásban, sem szóban megtudni nem lehet. Ezt csak megfigyelni és tapasztalni lehet.

Hát figyeljük meg és tapasztaljuk.

A fogadkozó

Ez cipész. Mikor harmadszor mégy el a cipődért, amelyre mindössze egy sarokvasat kellett verni, ezt mondja:

— Nézze, jöjjön el délután ötkor, de pontosan ötkor. Becsületatyaszentségemre meg'esz! Még itt a kapnijánál is megtűzöm, pedig ezt nem is mondta. Nem azért mondom, de becsületszavamra meglesz, nem csinálok én magából bolondot!

Mikor kilépsz, ő a kötényét összefogva előrehajlik, ültéből megnyitja az ajtót és utánadkiált bikaerős hangon:

— De pont ötkor! Se előbb, se később!

A túlsó oldalon egy meghökkent nénike azt gondolja; micsoda egy megbízhatatlan ember lehetsz, hogy így a lelkedre kell kötni valamit.

Ötkor mégy a cipődért. A műhely zárva.

Az érzékenyszívű

Szabó. Hétfőre ígérte a kabátjavítást, de te ismerve őt, csak pénteken mégy el. Lesütött szemmel fogad. Homloka gyöngyözik:

— Tudja, hogy mennyire szégyenlem magam? Nagyon kérem, ne is szóljon egy szót sem. Tudom, hogy milyen ember vagyok...

Mikor az üvegajtón keresztül visszapillantasz, éppen egy télikabátba törli könnyeit. Megsajnálod, visszamész vígasztalni. Egy kicsit bűnösnek is érzed magad, hogy elmentél a kabátodért. Vígasztalod. Ő lassanként megnyugszik és megesküszik, hogy még ma éjjel tizenkettőkor hazaküldi a kabátodat.

— Annyira nem sürgős — nyugtatod.

— Na jó, hát akkor tessék hétfőn eljönni... — nyugszik meg valamennyire. — De ez nem olyan ígéret lesz, mint a másik... Annyira szégyellem magam...

Hétfő helyett csak szerdán mégy el. Neki mindegy. Hétfő helyett szerdán közli, hogy ő egy ilyen és szégyelli magát.

A goromba

Rendszerint asztalos, de lehet akármilyen más iparos is. Mikor belépsz, hogy a másfél éve rendelt asztalod után érdeklődj, ő úgy rádripakodik, hogy a lehelete majdnem kivisz a műhelyből:

— Nézze, ha nem tetszik, hát fel is út, le is út! Nem érek én rá határidőre ilyen kis vacak asztalokkal foglalkozni, most is egy nagy hármasszekrényre kaptam megrendelést!

Te halkan megkockáztatod a kérdést, hogy hát akkor miért vállalta el.

— Mi köze hozzá?! — bömböli. — Az én dolgom, hogy mit vállalok és mit nem vállalok.

A két hibátlan

Árut akarsz egy földművesszövetkezetnél leltározni. A leltározást elő kell készíteni. Szólsz az ügyvezetőnek és az árukezelőnek, hogy ekkor meg ekkor jössz. Tegyék meg az intézkedéseket. Elmégy először, semmi intézkedés elmégy másodszor, ugyanaz. Ha madszor elönt a méreg és kif kadsz. Az ügyvezető megfog, gy sarokba von és sziszegő, nem is t halk hangon a szoba másik fele ben álló árukezelőre mutogatva hadarja:

— Hát jó, nem akartam, de most már elmondom. Mindennek ő az oka. Én hibátlan vagyok, de ilyen árukezelővel nem lehet...

Még magadhoz sem térsz, már az árukezelő von a másik sarokba. Von? Húz, cibál és az ügyvezetőre mutogat:

— Mit mondott az ügyvezető? Hogy mindennek én vagyok az oka? Hogy ő hibátlan! Hát jó, nem akartam, de most már elmondom. Mindennek ő az oka. Én hibátlan vagyok, de ilyen ügyvezetővel nem lehet.

Te ott állsz középen, ők handabandázva a szoba két sarkában.

És amikor nem nézel rájuk, egymásra kacsintanak.

Rákosy Gergely

„VÁRJÁL! ÁTADOM A KAGYLÓT!“

Kopács kartárs keményen eltökélte, hogy csak abban az eszményi korszakban jelent majd beteget, amikor a táppénz huszonöt százalékkal magasabb lesz, mint a fizetés. Szép elhatározását felborította a kora tavaszi Influenza. Két pribékje: a Láz és a Hideglelés letartóztatta és az ágyhoz láncolta Kopács kartársat. Csakhamar megérkezett a Halálfélelem nevű főinkvizitor és kínos keresztkérdésekkel gyötörte a vádlottat. A gyorsan előhívott és lassan megérkezett körzeti orvos elpanaszolta, hogy rengeteget kell futkosnia, germicidet rendelt, majd a beteg kérésére felírt aszpirint, karilt, szevenalettát és eucarbont, — „hogy legyen a háznál“. Ezután háromnapi munkaképtelenséget állapított meg és azzal a felemelő tudattal távozott, hogy újra megmentett egy gyarló dolgozót a népgazdaságnak.

A beteg lassacskán elhessegette magától az elmúlás borús gondolatát, fekvőhelyéhez húzta a telefont és helyzetének komorságához illő hangon jelentkezett vállalata titkárságánál.

— Ilonka, kérem, rendkívül súlyos influenzával fekszem, most volt nálam a körzeti orvos, lehet, hogy penicillint kapok.

A penicillint úgy hangsúlyozta, mintha az magas kitüntetés volna.

— Mennyi a láz? — kérdezte Ilonka ájtatosan.

A megállapított 38.7-et Kopács kartárs felfelé kerekítette ki:

— Harminckilenc-héttized.

— Vigyázzon magára — tanácsolta Ilonka teljesen értelmetlenül.

Ezek után Kopács kartárs a paplan legmélyére bújt borzongani. Kutyául érezte magát. Undorodott italtól, ételtől, cigarettától. Bódult szendergéséből a telefon csörömpölése riasztotta fel.

— Halló — fuvolázta a készülékbe.

Öblös hang felelt:

— Ott a szimuláns személyesen!? Itt Elemér beszél. Hallom, dögrováson vagy, öregfiú!

Elemér! Szobatárs, legjobb kolléga. Milyen kedves tőle, hogy ilyen gyorsan jelentkezik.

— Itt vagyunk az étkezőben és rád gondolunk! Heverészel, ügye, amíg mi dolgozunk! Várjál, átadom a kagylót!

Másik kolléga folytatta:

— Szervusz, komám! Keresett a részletes, ne aggódj, elküldtük! Várjál, átadom a kagylót!

Női hang csicsergett:

— Ügye nem találja ki, hogy ki beszél?!

A lázas Kopács valóban nem találta ki.

— Azért sem árulom el. Csak szenvedjen.

Kopács csak szenvedett.

De miközben töprengett, már a „bemondásairól“ közismert Pózinger kartárs mennydörögte a kagylóba:

— Meg ne halj́ál, öregem, nem szeretnék koszorúra adakozni! Várjál, átadom...

Röptében adták át egymásnak a telefont, mint a stafétabotot. Még Rózsika is átvette, a kedves kiszolgálólány.

— Kár, hogy pont ma hiányzik, Kopács kartárs — rebegte. — Az van ebédre, amit a legjobban szeret: mócsingos, zsíros sertéspörkölt. Ne küldjünk egy tányérral?

Helikopterként kezdett emelkedni Kopács kartárs ágya erre a kedves ajánlatra.

Most egyszerre ketten is belekiabáltak a készülékbe:

— Nincs valamire szükséged? Mit küldjünk?

A betegnek eszébe jutott, hogy citromra áhítozik. De még mielőtt a szája tolmácsolta volna a szerény kérést, az egyetlent, amelyet a külvilághoz intézni akart, Elemér dübörögve megszólalt a zsinór másik végén:

— Agyonfárasztjátok szegényt ezzel a sok kérdezősködéssel! Hagyjátok már! — és letette a kagylót.

Stella Adorján

Ilyen agitációból nem kérünk

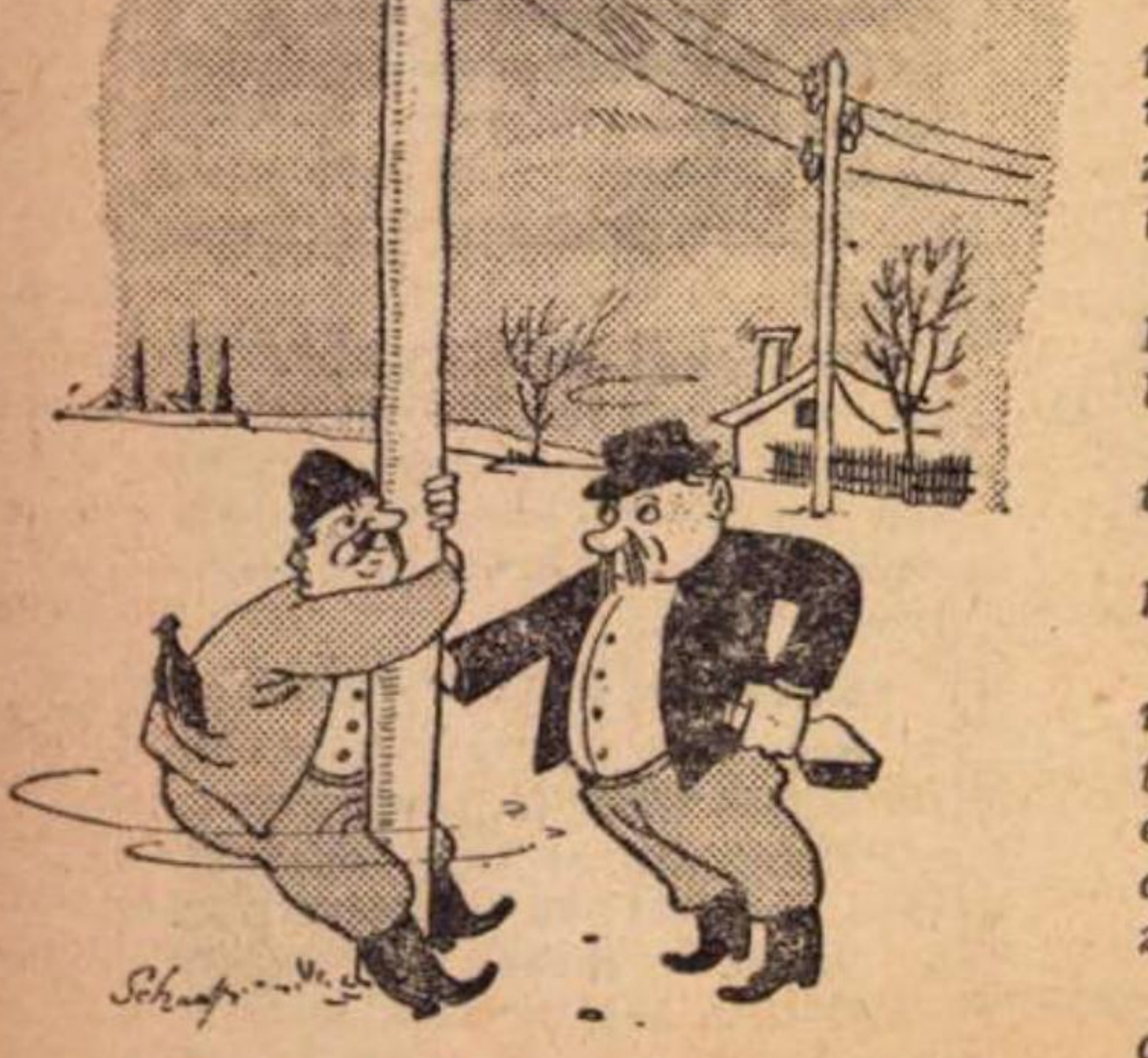

— Tudja komám, hogy milyen segítséget jelent nekünk a villamosítás?

Néhai gyároséknál

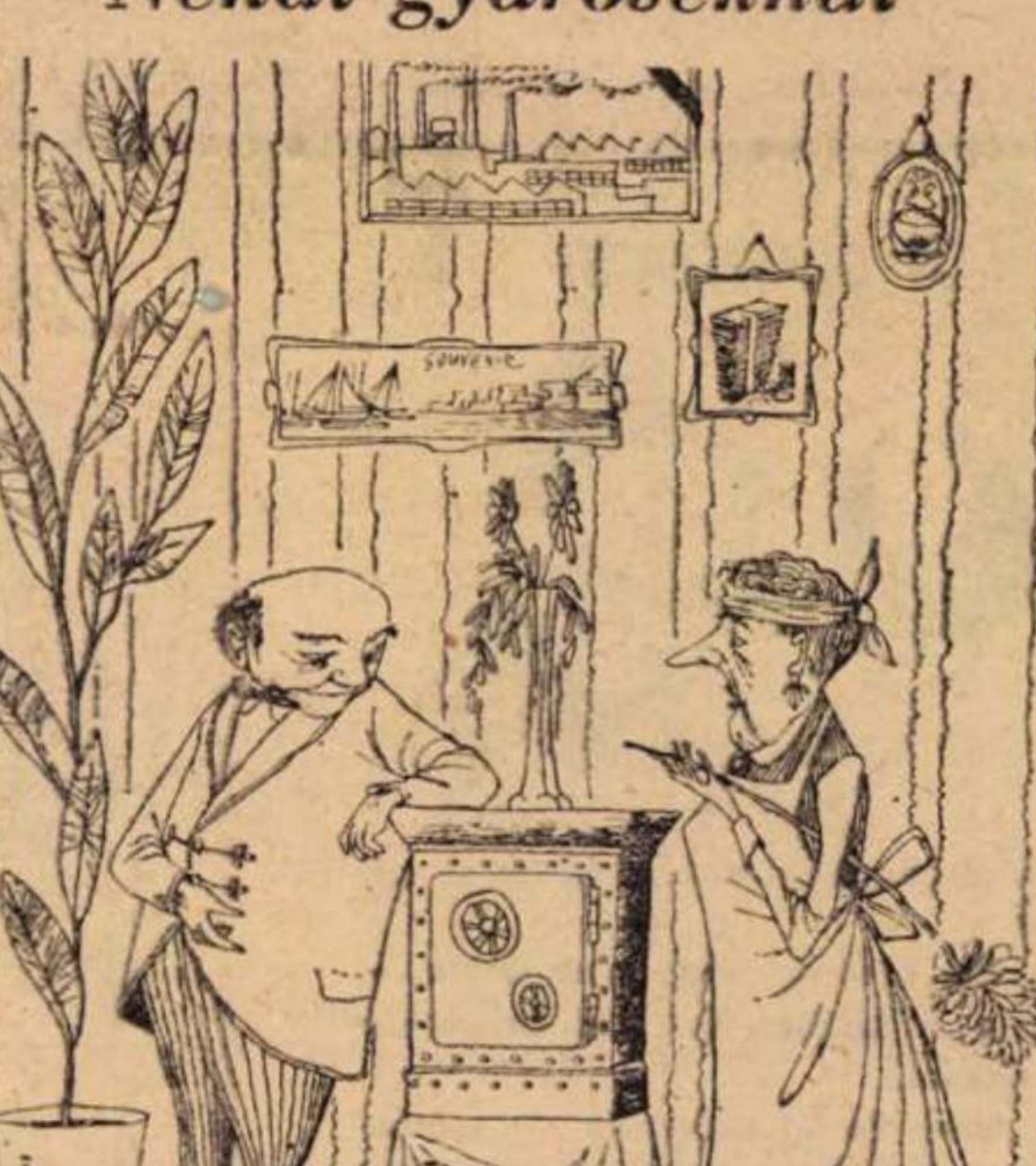

— Emlék ide, emlék oda, mit gondolsz, Klotild, mennyit adna ezért a MÉH?

SZÍV KÜLDI SZÍVNEK...

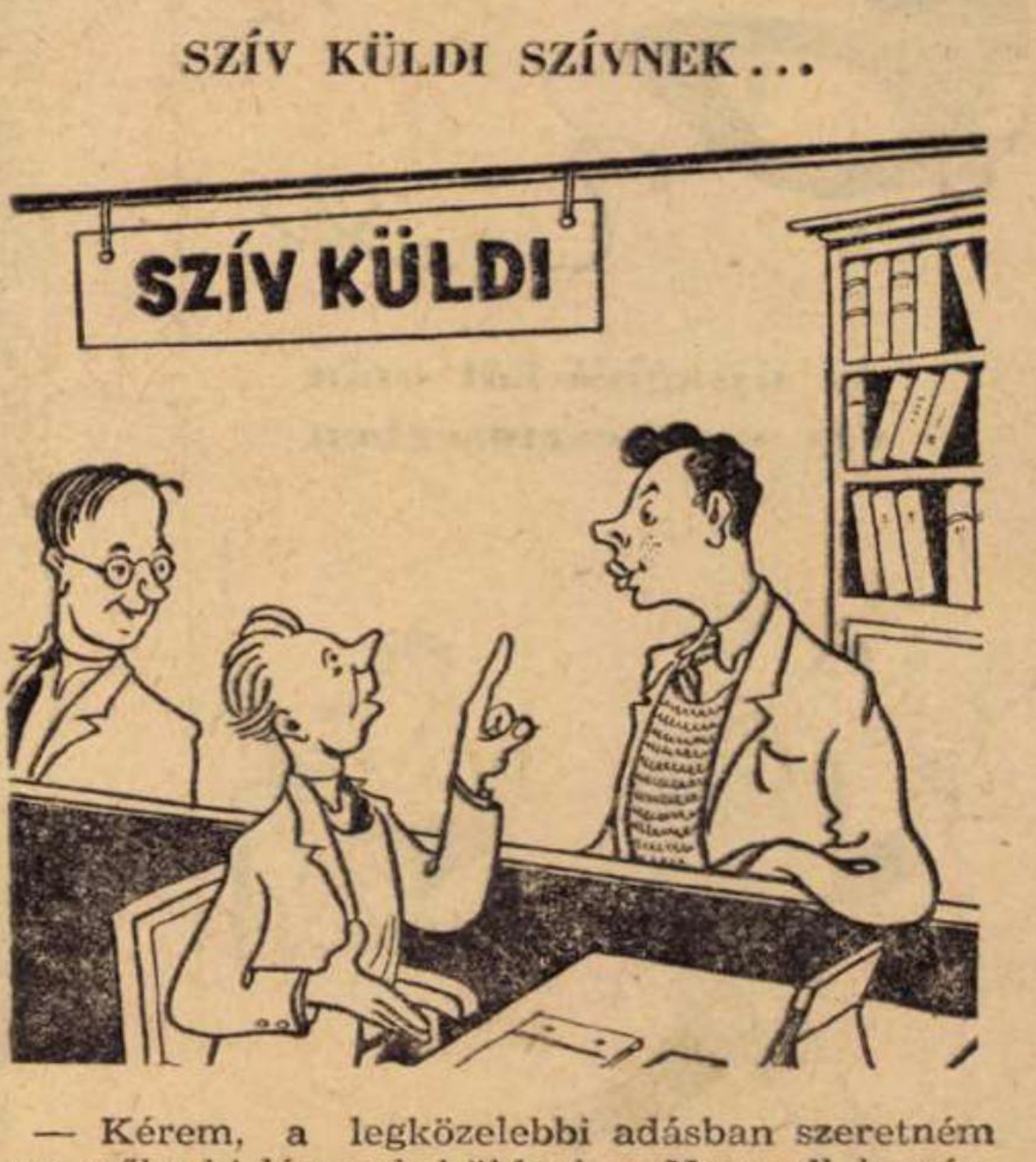

— Kérem, a legközelebbi adásban szeretném egy szőke kislánynak küldeni a „Nem adlak másnak“ című dalt.

— Sajnos, a keret betelt. Sziveskedjék talán betársulni a „Kitették a holttestet az udvarra“ című dalhoz...

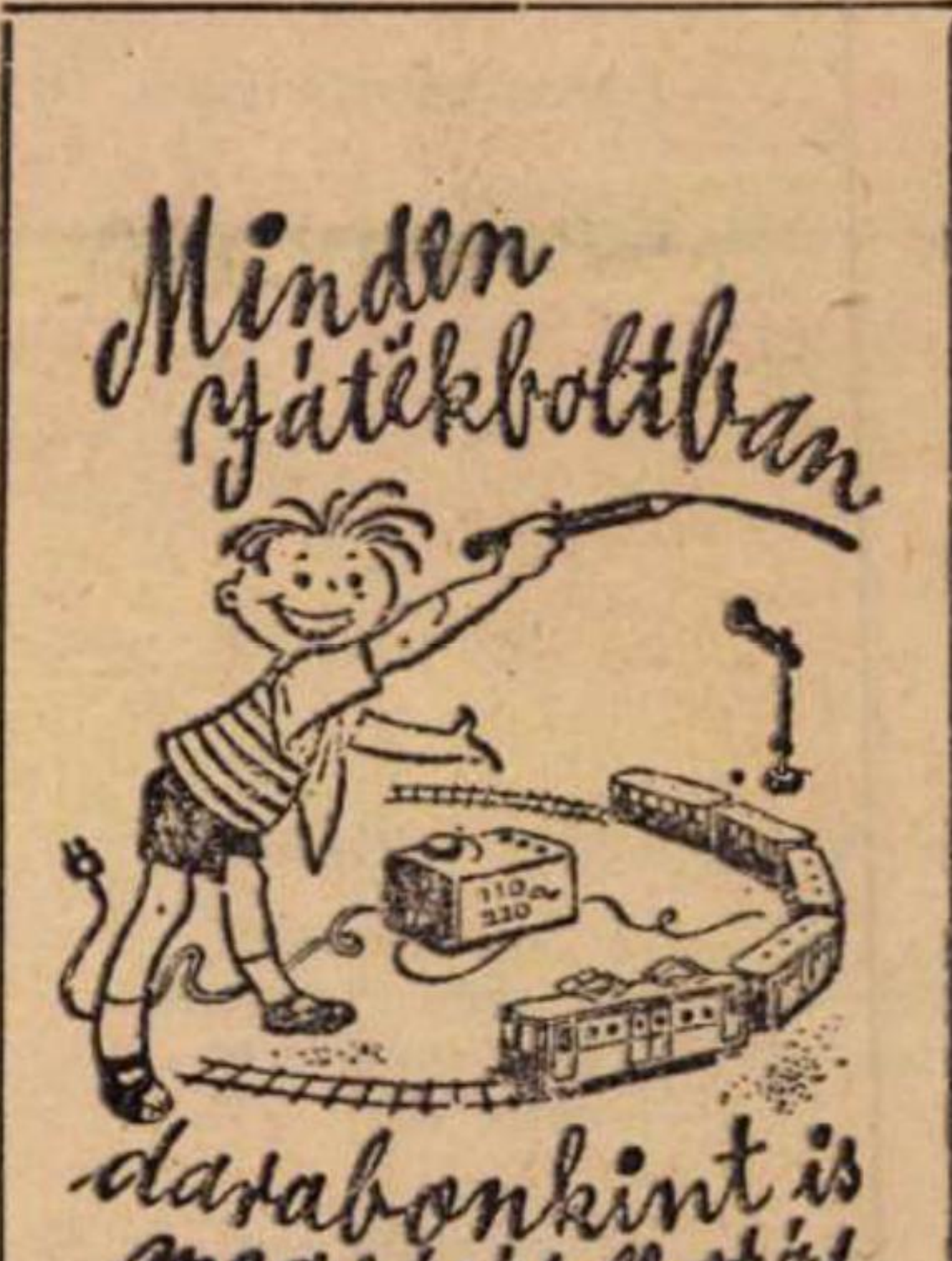
Minden játékboltban
darabonkint is megvásárolható!
MOZDONY: Ft. 150.-, TRANSZFORMÁTOR Ft. 164.50, SZEMÉLYKOCSI Ft. 46.80,- TEHERKOCSI: Ft. 27.60, EGYENES SÍN: Ft. 7.70, ÍVELT SÍN: Ft 9.70

Télen is telibe találhat a totón

Kulturfront

Gádor Béla:

EGY REMEKMŰ SZÜLETÉSE

Hajnali fél négykor hirtelen arra ébredtem, hogy tele tüdőből énekelek. Diadalmas és zengő dallam tört elő torkomból, szinte akaratomon kívül. Szemem előtt piros és zöld gömbök táncoltak, ünnepélyes boldogság járta át szívemet. Az volt az érzésem, hogy ágyammal együtt lebegek a szobában. Rögtön tudtam, hogy az ihlet ritka pillanatairól van szó. Megnéztem a pulzusomat: száznegyvenet vert. Hónom alá kaptam a hőmérőt, a higanyszál egy perc mulva már negyvenegy foknál tartott. Oh, igen, ez az ihlet, amelyre hetek óta várok, hogy a bennem vajudó remekművet megalkothassam.

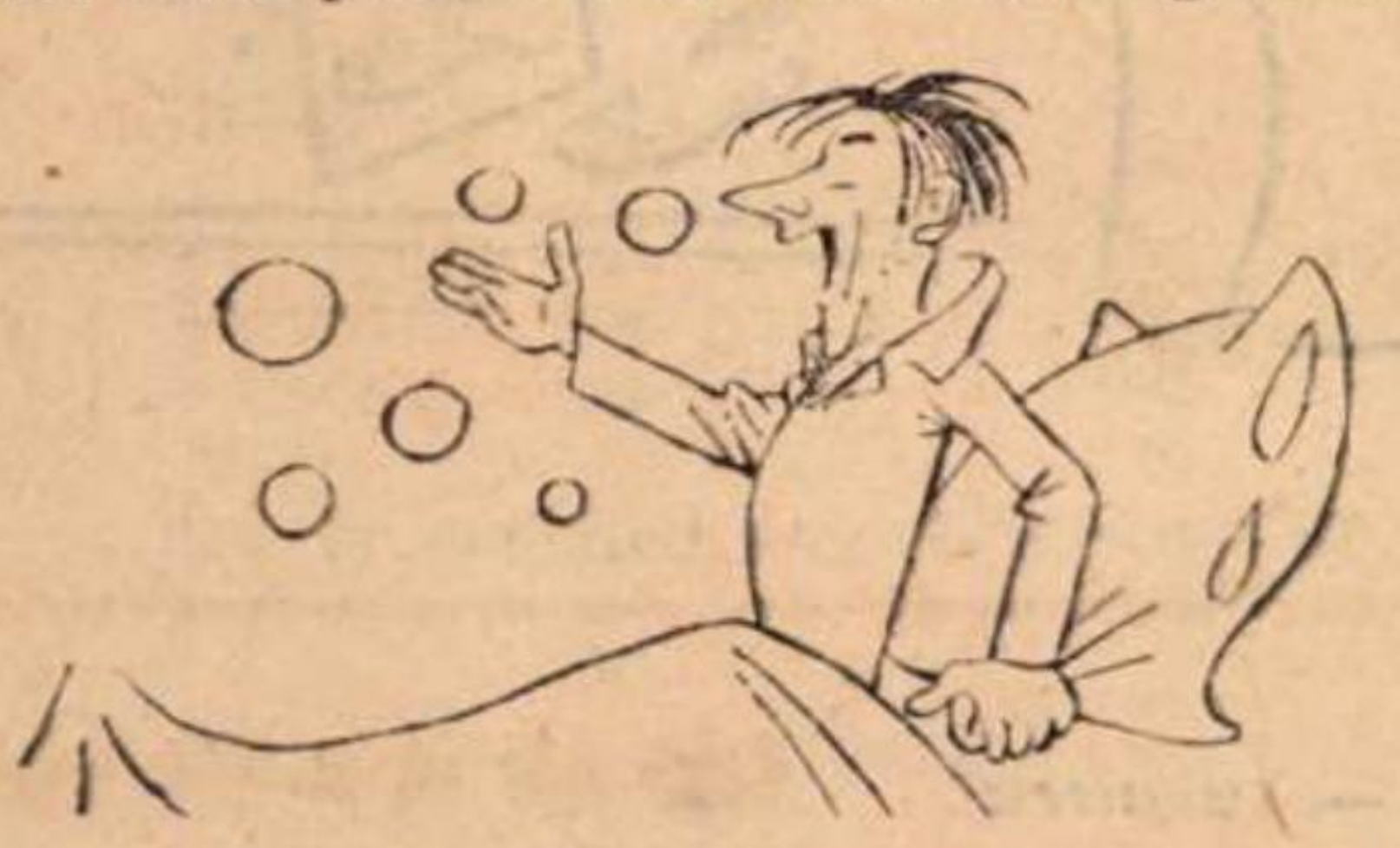

Kiugrottam az ágyból s megragadtam a töltőtollat. Nem volt benne tinta. Papírt kerestem, de egy falatnyi sem volt a házban. E kétségbeejtő helyzetben mentőötletem támadt. Egy zsilettpenge segítségével felvágtam az ütőeremet és tollamat vérembe mártva írni kezdtem a falra remekművemet. Lázas önkívületben dolgoztam, amikor már mind a négy fal megtelt, kimentem az előszobába, s teleírtam az összes mellékhelyiségeket. Amidőn a WC-ben pontot tettem az utolsó mondat után, sírás fojtogatta torkomat. Éreztem, hogy valami igen nagyot alkottam. Ekkor már reggel kilenc óra lehetett. Odatántorogtam a telefonhoz és felhivtam Agancs Pétert, az „Irodalom és sznobizmus" szerkesztőjét.

— Remekművet alkottam — hörögtem a telefonba. — Azonnal gyere a lakásomra, mert nem tudom elvinni... Nem, nem, lehetetlen, nem tudom elvinni technikai okokból.

Végigfeküdtem az ágyon, mert kezdtem kimerülni a nagy vérveszteségtől. Agancs csakhamar megjelent. Nem szóltam, csak intettem a teleírt falak felé. Feltette szemüvegét és a fal mentén járkálva, olvasni kezdett. Bár erőm egyre fogyott, mégis kimondhatatlan izgalmat éreztem. Amikor Agancs a WC-ből visszatérve leült ágyam mellé, utolsó pillantásaim egyikét vetettem kifürkészhetetlen arcára.

— Nos, milyen? — kérdeztem elhaló hangon.

Agancs révetegen nézett el a fejem fölött, megtörölte pápaszemét, majd így szólt:

— Hosszú. Az előszobából egy jó darabot húzni kell, arról a falról, ahol a spejzajtó van. A fürdőszobában lévő részt pedig egészen elhagynám...

Már nem volt módom ahhoz, hogy megköszönjem a főszerkesztő építő kritikáját. Agancs odalépett ágyamhoz és szórakozott mozdulattal fogta le a szememet. Temetésem csütörtökön délután fél négykor lesz a farkasréti temetőben. Szó van arról, hogy az Írószövetség saját halottjának tekint. Figyelmeztetek mindenkit, hogy érdemes kijönni a temetésre, mert síromnál maga Agancs Péter, az „Irodalom és sznobizmus" szerkesztője fog önkritikát gyakorolni.

Az egykori Capitol-moziban

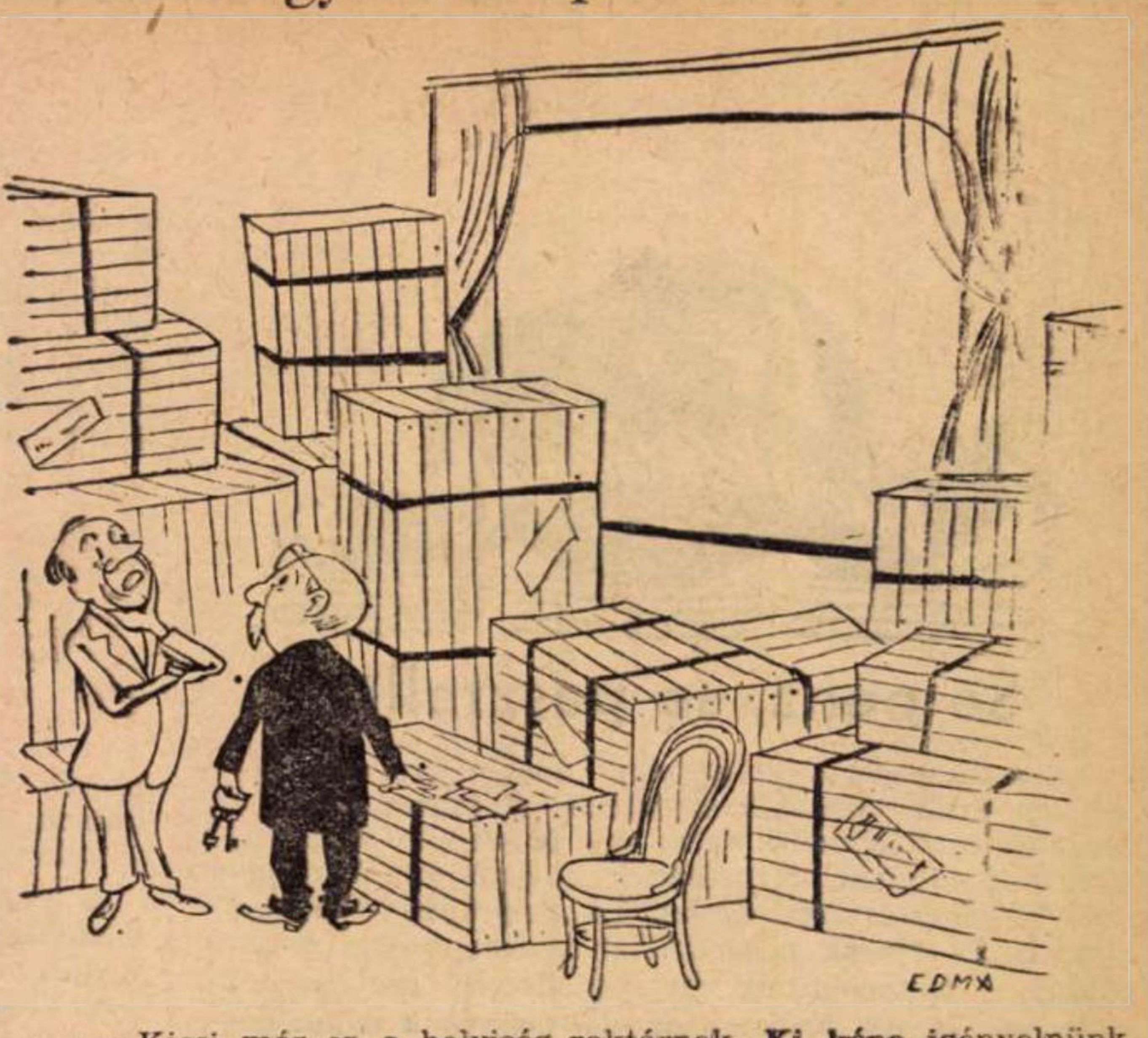

— Kicsi már ez a helyiség raktárnak. Ki kéne igényelnünk az Urániát...

Akiknek szívesen tapsolunk

Bródy Sándor nagysikerű darabjának

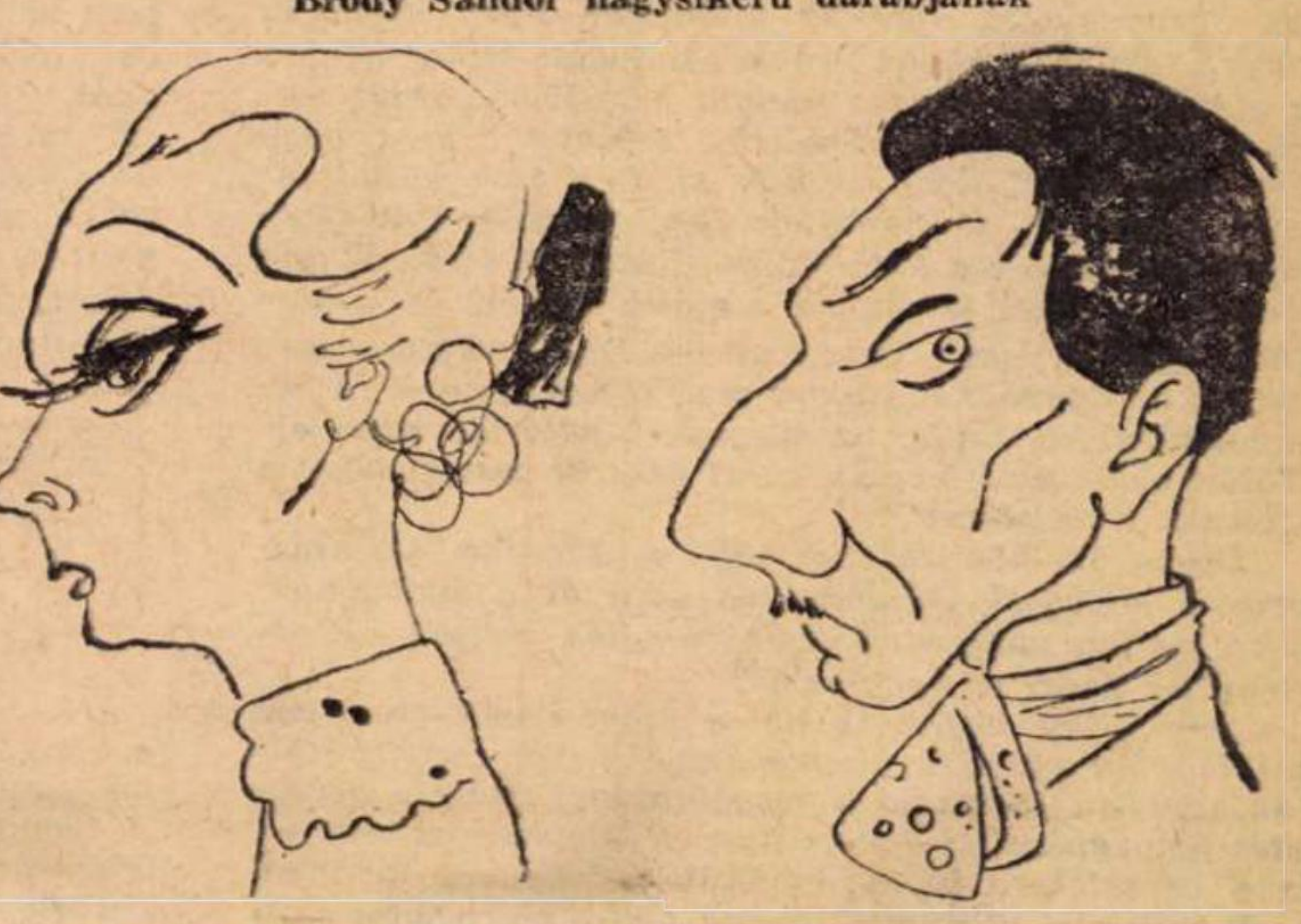

tanítónője: Bánky Zsuzsa. **tanítója: Molnár Tibor.**

(Edma rajzai.)

Pontos kórkép

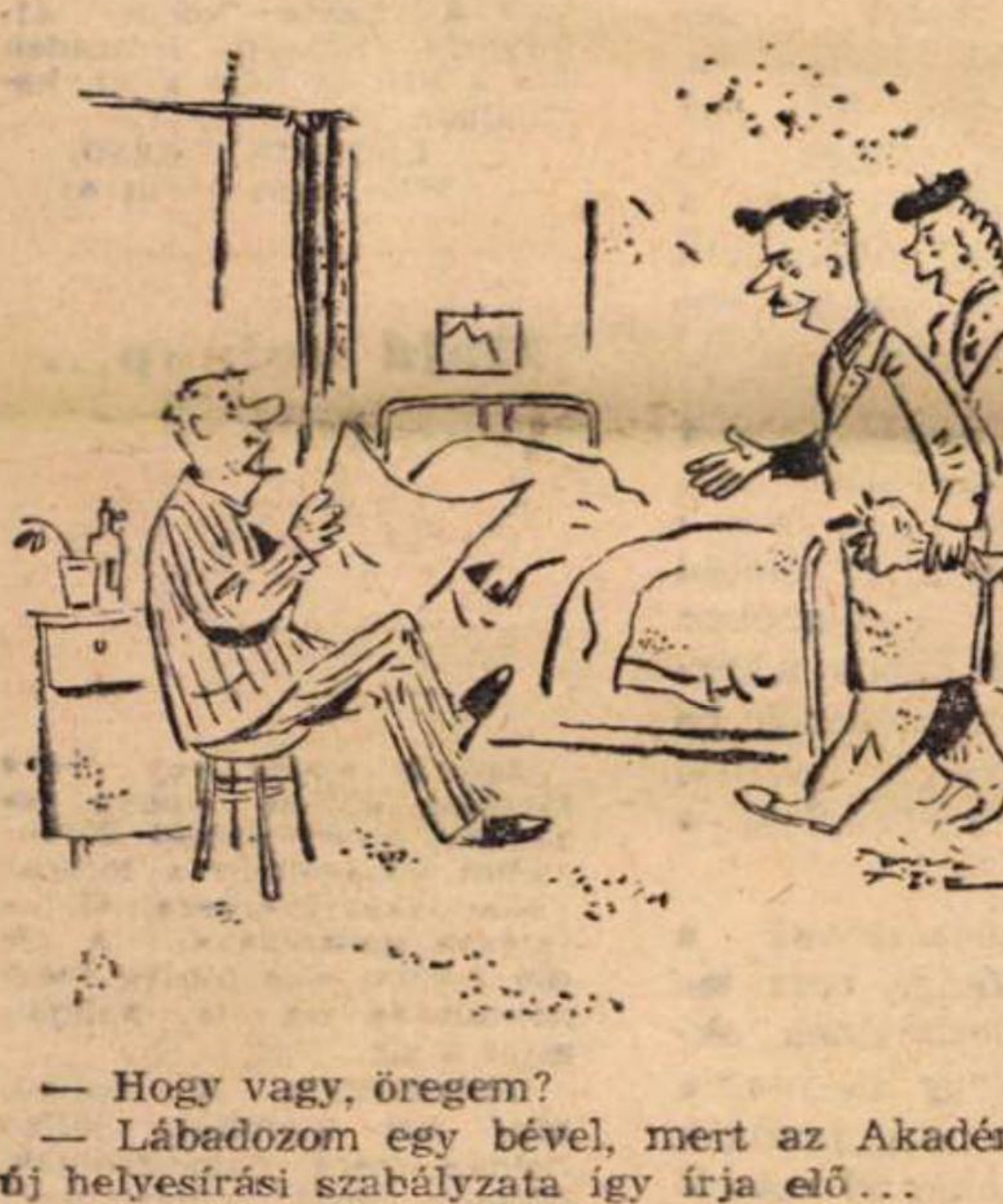

— Hogy vagy, öregem?

— Lábadozom egy bével, mert az Akadémia új helyesírási szabályzata így írja elő...

Ezt az egészen nagyképű kritikust

a Kínába induló magyar karikatura-kiállítás sajtóbemutatóján látták.

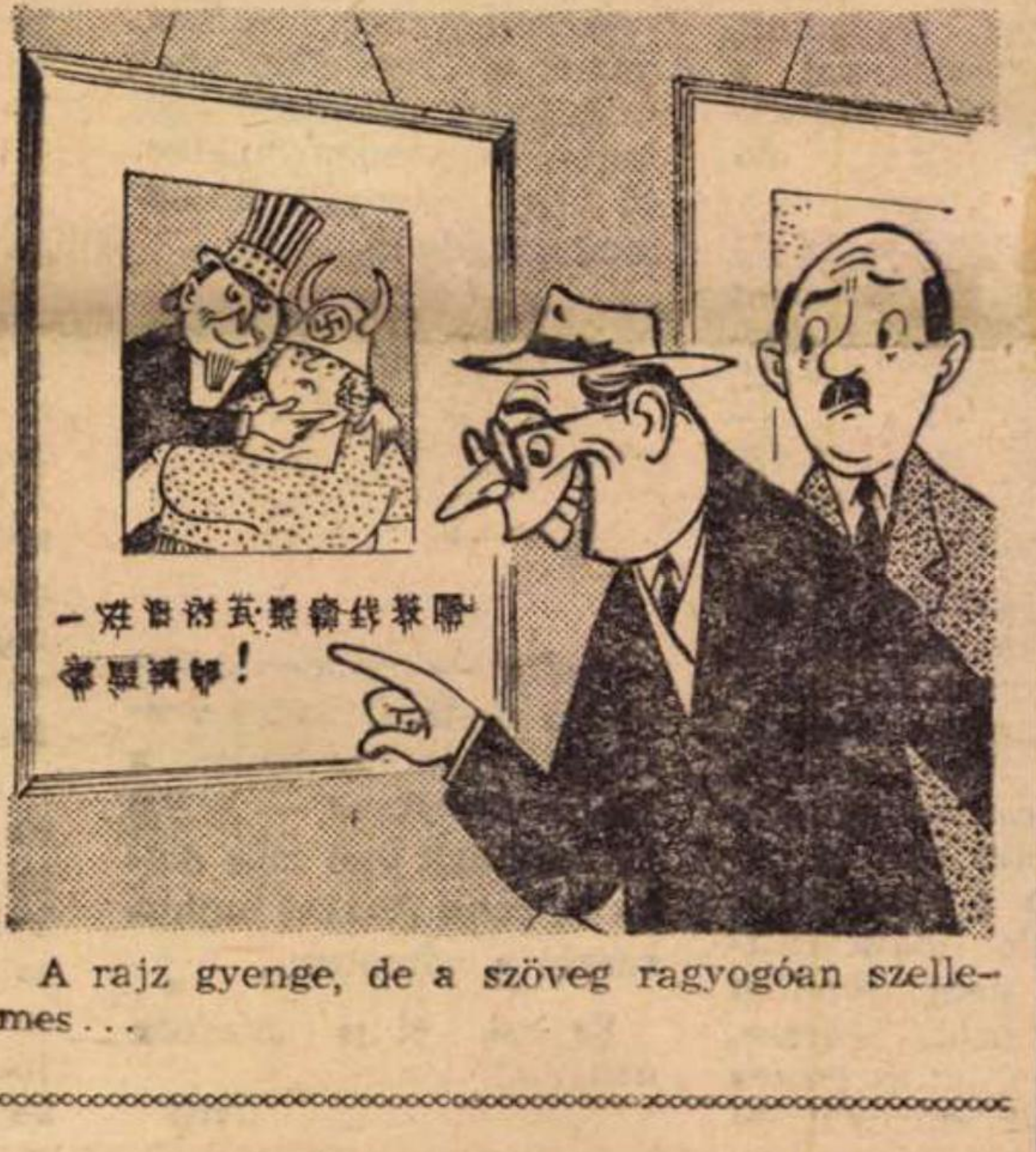

A rajz gyenge, de a szöveg ragyogóan szellemes...

Sok iskolában nincs tornaterem

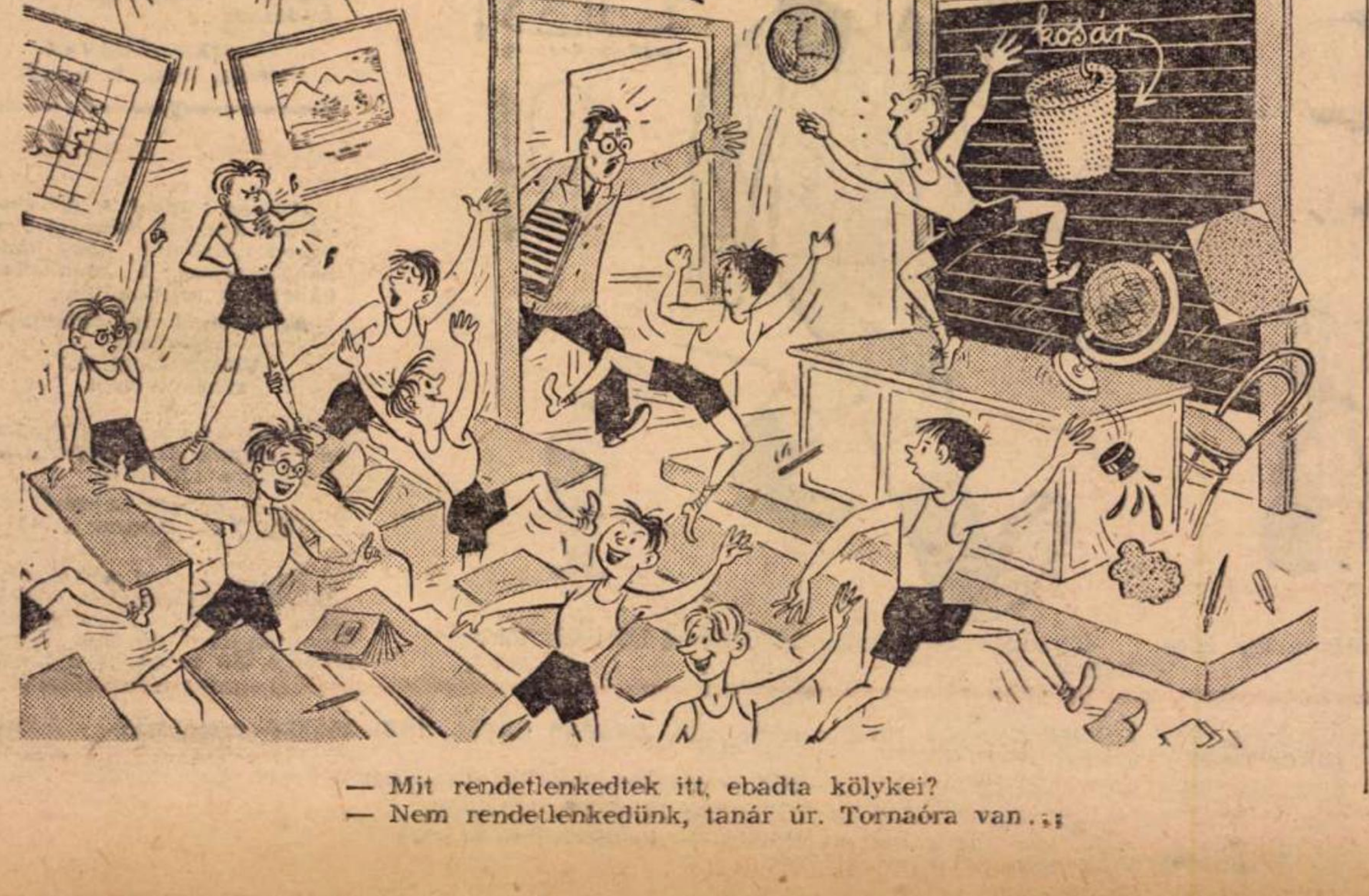

— Mit rendetlenkedtek itt, ebadta kölykei?

— Nem rendetlenkedünk, tanár úr. Tornaóra van...

Szakmai érzékenység

avagy, ha ez így megy tovább...

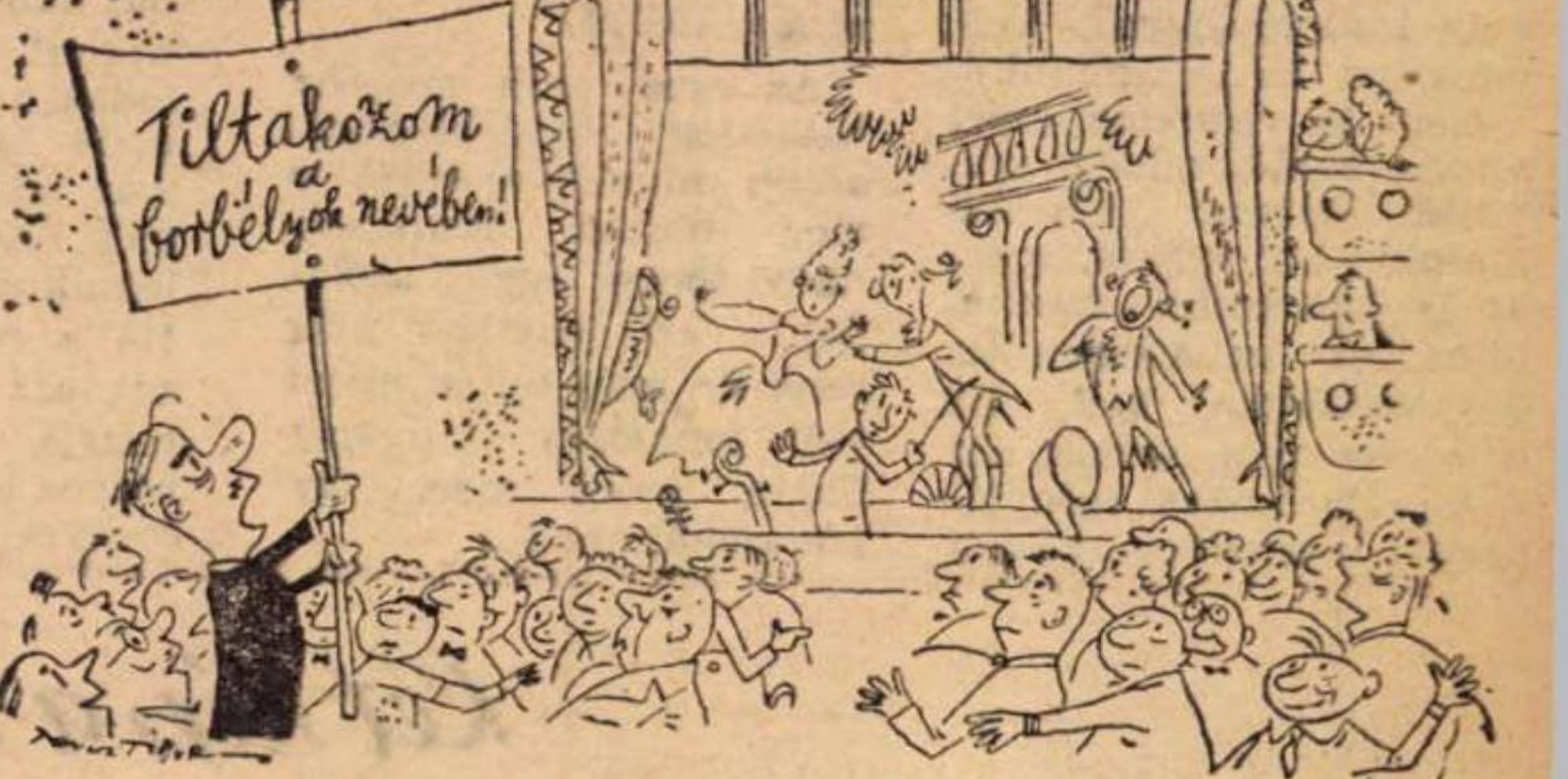
Tiltakozom a borbélyok nevében!

A megzavart „Figaró".

Két új történet a 70 éves Salamon Béláról

Március negyedikén tölti be hetvenedik esztendejét a komikusok nesztora, Salamon Béla. Kedves, csattanós történetei, „lemezei", szinte órák alatt terjednek el a városban, a 70 esztendő töretlen jókedvéből, nem 70, akár 700 történetet is elmesélhetnénk. Most a két legfrissebbet közöljük.

Lassan a 300. előadás felé közeleg a Kamara Varietében a „Lepsénynél még megvolt" műsora, ahol Salamon Béla zsúfolt nézőtér előtt arat óriási sikert esténként. A napokban hozzálépett egy ismerőse: — Kedves Béla bácsi — mondta —, maga olyan népszerű, annyian szeretik és becsülik, tegyen meg nekem egy szívességet. — Ha tudom, boldogan — válaszolta Salamon. — Intézze el nekem, hogy a jövő hétre kapjak egy háromszobás, dunaparti lakást, központi fűtéssel, beépített hűtőszekrénnyel, a Dunára néző ablakokkal, régibérű és főleg lelépési díj nélkül! — Megpróbálom, aranyos — válaszolta Béla bácsi. — És még egyet — bátorodott fel az ismerős — addig is szerezzen nekem két jegyet a „Lepsény" műsorához. — Salamon széttárta karjait: — Lehetetlent ne kívánjon tőlem!...

A másik kis történet éppen születésnapja körül játszódik. A Vidám Színpad egyik vezetője gratulált. Salamon szomorkásan fogadta: — Bizony már a végefelé járok... — Ugyan, Béla bácsi — mondtak ellent —, maga nagy futballszurkoló, sportnyelven szólva, legfeljebb még a félidőnél tart! — Az lehet — válaszolta Salamon —, de a játékvezető már nagyon nézi az óráját...

Le a bürokráciával!

Se pénz, se pasztell!

A módszer, amivel a pesti zugfényképészek és „arcképfestők“ felhajtói operálják a falusi dolgozók bugyellárisát, egyszerű, mint egy pofon. Az áldozatul kiszemelt faluban megjelennek a pesti zugfényképészek ügynökei és kezdetét veszi a „képesítés“, illetve a hiszékeny emberek pénzecskéjének mesterséges lecsapolása. A lecsapolásnak ezt a módszerét szaknyelven előlegnek hívják. Ezeknek az előlegeknek a nagyságát részint az ügynök rábeszélőképessége, részint a képrecsalt áldozat hiszékenysége szabja meg. Ezek a dörzsölt paraziták házról házra járva olyan szívós kitartással gyűjtik az előlegeket, mint a hajdani koldusbarátok az alamizsnát. Az előleg nagyságának fokozása érdekében ígérnek életnagyságú pasztellképet, háttérben a magyarok bejövetelével. Ígérnek számtalan apró képet és ígérik továbbá a képek örökkévalóságát. Mikor azután az előleg egy cégjelzéses nyugta ellenében gazdát cserél, a felhajtó lelép a színtérről. Tekintettel arra, hogy róla nem készül fénykép, sok esetben csak bottal üthetik a nyomát. A felhajtók által megdolgozott atyafiak zsebredugják a határidővel ellátott nyugtát, azután várnak. Az egyik felvételre, a másik nagyításra, a harmadik apró képekre, ki-ki aszerint, hogyan kötötte meg alkuját az ügynökkel. Sokan csak akkor jönnek rá becsapottságukra, amikor a megadott határidő után elküldött reklamáló-levelük azzal érkezik vissza, hogy a „Címzett ismeretlen!“

Olyan becsapottról is tud a krónika, aki százforintos előleggel alátámasztva adta át a zugügynöknek egyetlen nagymamaképét nagyítás végett. Eredmény: se pénz, se nagymama!

Szóval így zajlik az élet a zugképészek frontján, anélkül, hogy akár a fényképésznek, akár megbízottjának egyetlen hajaszála is meggörbülne. Pedig a becsületes fényképészek — mert ilyenek is sokan vannak —, és a becsületes falusi dolgozók érdeke azt kívánná, hogy ezek a zugügynökök még a meleg idő beállta előtt — hűvösre kerüljenek.

Bernáth Ede

Mennyi az tonnában?

Egy kis vesződséggel azt még ki lehet számolni, hogy két darab szappan hány tonna, de a fej is belefájdul, ha 50 darab másolópapírról kell ugyanezt megállapítani.

Nem is vesződne ezzel senki, inkább minden szöveget kétszer gépelne másolópapír nélkül, mert az is hamarabb menne, mint ez az átszámolás, de vesződnie kell, ha akar, ha nem, annak, aki a kimutatásokat, igényléseket, statisztikát készíti a vállalatoknál, mert fogyóeszközöket minden árunál, így szappannál és másolópapírnál is tonnában kell kifejezni. Mert ez a szabály!

Az erre ítélt szegény halandók rövidebb-hosszabb munkával végül is meg tudják állapítani, hány tonna egy másolópapír, azt azonban már senkifia nem tudja, miért kell tonnában számolni? Talán azért mert így komplikáltabb?

A repülő liba esete

Székesfehérvár VB-elnöke nemrégiben libaügyben értesítést kapott a megyei tanács végrehajtóbizottságától. Az egyik vébé arról értesítette a másik vébét, hogy a megye területén egyre gyakoribbak a libarepülések és a repülő libák komoly károkat okoznak a villamoshálózatokban.

A megye arra kéri Székesfehérvárt, hogy intézkedjék: kurtítatlan szárnyú libák közterületen ne tartózkodjanak. Ezt a felszólítást dobszó, falragasz és hangos híradó útján kell közhírré tenni.

Hogy az olvasó tévedésbe ne essék, a dobszó nem arra kell, hogy a libák felfigyeljenek, önkritikát gyakoroljanak és ezentúl kíméljék a távíródrótokat. A falragasz sem azt a cél szolgálná, hogy a libák elolvassák a hirdetést, amely őket pilótahajlamukról lebeszéli, sőt a hangos híradó sem az ő kioktatásukat szolgálná. A technika vívmányai a fehérvári libatulajdonosokat figyelmeztetnék arra, hogy vigyázzanak, mert az Áramszolgáltató Vállalat a károkért őket teszi felelőssé. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az okozott kárt — mint a körlevélből kitűnik — a tulajdonosnak „kiszámlázzák“.

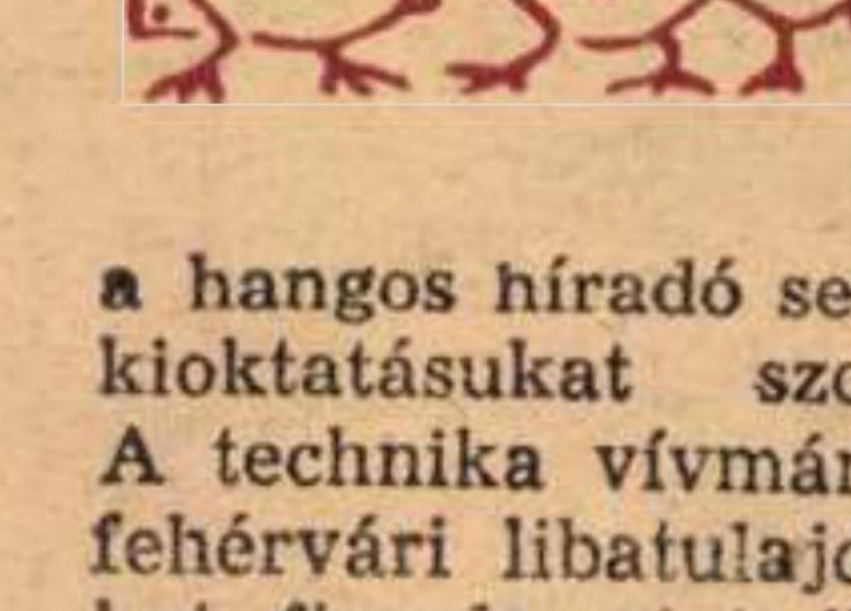

Fejér megyében tehát baj van a rakoncátlan libákkal. Egyesek szerint a ludak azért olyan drágák, mert a libatulajdonos már az Áramszolgáltatónak fizetendő kárt is belekalkulálja a piaci árba. Ha a repülő libára ráfizet, azt a nem repülőn akarja behozni. Persze, helyes lenne, ha az összes megyei libák szárnyát lekurtítanák, de ez a megoldás sem a tulajdonosoknak, sem a libáknak nem tetszik.

Persze, valamit tenni kell a megye repülő libái ellen, de — szerintünk és a székesfehérvári VB-elnök szerint is — más a megyei és más a városi liba. Fehérvárott ugyanis — akárcsak Budapesten a Rákóczi-úton — sohasem lehet az utcán libát látni, se kurtítatlan, se kurtított szárnnyal. Mi sem láttunk... A kültelken ugyan vannak libák, de ezek — mint a libatulajdonosok mondják — sohasem repülnek. Mi is megfigyeltük: még a száguldó autók is hidegen hagyták őket... Ezért a megyei tanács hibát követett el, amikor ugyanolyan körlevelet küldött Fehérvárnak, mint a megye községeinek. Elvégre a megyei vébé nem kívánhatja Székesfehérvár végrehajtóbizottságának 14 tagjától, hogy — mint a felszólításban olvasható — kísérjék figyelemmel a közterületen tartózkodó libákat és ha a libák szárnya nincs lekurtítva — figyelmeztessék a tulajdonosokat a súlyos következményekre. Hiszen ennek a rendelkezésnek csak akkor lehetne eleget tenni, ha minden fellelhető liba szárnyát külön megvizsgálnák.

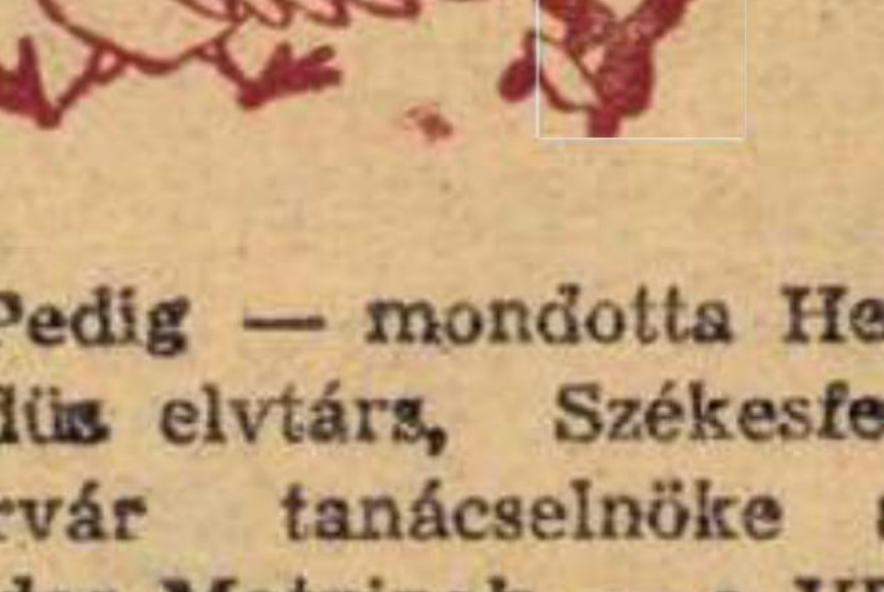

Pedig — mondotta Hegedűs elvtárs, Székesfehérvár tanácselnöke a Ludas Matyinak — a VB 14 tagjának van más dolga is, mint libákat hajkurászni a városban.

És ezt el is hisszük neki...

(sti)

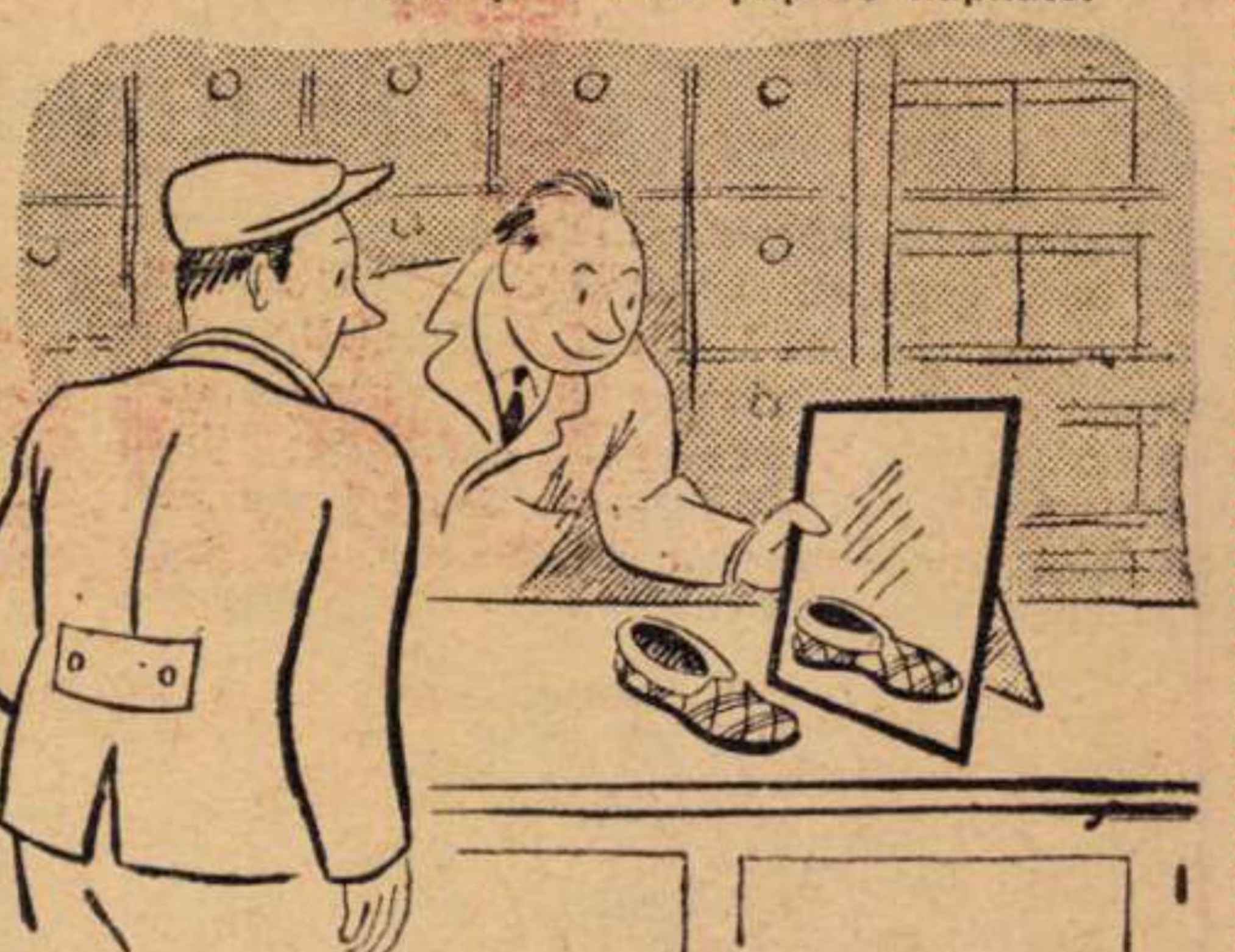

Egyszerű megoldás

A sztálinvárosi háztartási boltban csak jobblábas papucs kapható!

Körülbelül ilyen a ballábas...

Zártszék — furnírral

Hauck Ottó piliscsabai olvasónk leveléből értesültünk arról, hogy a pilisvörösvári Rákóczi filmszínház nézőtere nagyon rossz állapotban van. Az első kilenc sor 45 ülőhelye közül 21 majdnem használhatatlan, nem lehet rájuk ülni. Ennek ellenére a pénztárban ezekre a helyekre is adnak jegyet. Az igazgatóság tudja, hogy ezek a székek rosszak, ezért a jegy mellé még furnírlemezt is kap a néző, rá kell tenni a székre és akkor „élvezhető“ a film... Hiányos megoldásnak találjuk a mozi „újítását“, ezért kiegészítésül azt javasoljuk, hogy vegyenek fel egy varrónőt is, akinek az lesz a feladata, hogy a furnírlemezzel bánni nem tudó néző elszakadt ruháját varrogassa.

Baj van a moziban a fallal is. Ha valaki hozzáér, ruhája piros lesz a festéktől. A mozi előbbi újításának szellemében kell eljárni ebben a kérdésben is: szerezzenek be nagymennyiségű benzint, vattát és mellékeljék a jegyekhez.

Ha javaslatainkat a mozi vezetősége nem találja kivitelezhetőnek, akkor van egy harmadik javaslatunk is: javítsák meg a székeket és mázolják át jó, tartós festékkel a falat...

Több már rá se fért volna...

A VII., Lenin körút 41. szám alatti cipőüzlet cégtábláját nemrégiben fekete színnel átmázolták. Először arra gondoltam, valami temetkezési intézet nyitja meg itt fiókját. Tévedtem, mert pár nap mulva rikító sárga színnel a következő szöveget pingálták a táblára:

„A BUBAPESTI VÁROSI TANÁCS MÉRTÉKUTÁNI CIPŐKÉSZITŐ VÁLLALATA VI., LENIN KÖRÚT 41. SZ. ALATTI ÜZLET“

E remekművet szemlélve, két dolog jutott az eszembe. Vajon miért kellett ilyen nyakatekert szöveget kiírni, hiszen a Lenin körút 41. szám alatt lévő üzletről úgyis mindenki tudja, hogy nem a Soroksári út 118 szám alatt van.. A másik kérdés: a tábla megrendelői miért nincsenek tisztában a főváros kerület-beosztásával? A Lenin körút 41. ugyanis hosszú évtizedek óta a VII. és nem a VI. kerületben van.

LÉGRÁDI DEZSŐ,
VII. Lenin körút 41.

Majd holnap...

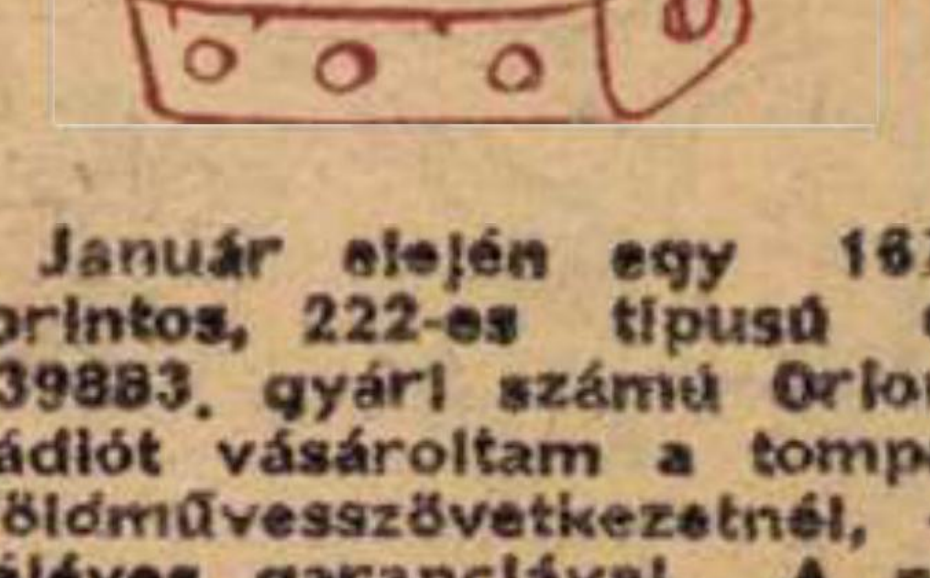

Január elején egy 1670 forintos, 222-es típusú és 239883. gyári számú Orion-rádiót vásároltam a tompai Földművesszövetkezetnél, — féléves garanciával. A rádió három nap mulva megnémult és ma is hallgat, mint a sír.

Visszavittem a boltba, ahol azt mondták, jöjjek holnap, mert rovancsolnak. Másnap ismét „másnapot“ mondtak. Végre január 26-án átvették rádiókészülékemet és megígérték, hogy megjavítják. Azóta is mindennap a nyakukra járok és újból mindennap „holnapra“ ígérik. Magyar elvtársnál, a bolt főkönyvelőjénél is sürgettem a javítást, ő is megígérte, hogy hamarosan rendbehozzák, de ez is csak ígéret maradt.

Meddig hallgat még a rádióm? Megfogadtam: amíg hallgat, addig én nem hallgatok, — ezért fordultam a Ludashoz...

TAMÁSSY ISTVÁN
Kelebia, Deák F. u. 58.

Ludas Matyi elintézte

Kedves Ludas! A Sztálinvárosi Acélmű dolgozói nevében köszönjük, hogy közbenjárásodra a munkabakancsokat megkaptuk.

Az Acélmű 52 dolgozója nevében:
VERES SÁMUEL
sztahanovista

★

A nyírbátori Járási Tanács a részemre járó 510 forintot végre kifizette.

Kovács Lajosné
Bp. XXI., Magyar u. 43

★

Kedves Ludas! A wekerletelepi mozilátogatók nevében köszönjük, hogy az Élmunkás-mozi ügyében közbenjártál: megnyílt a mozi!

Két kép a munkavédelemről

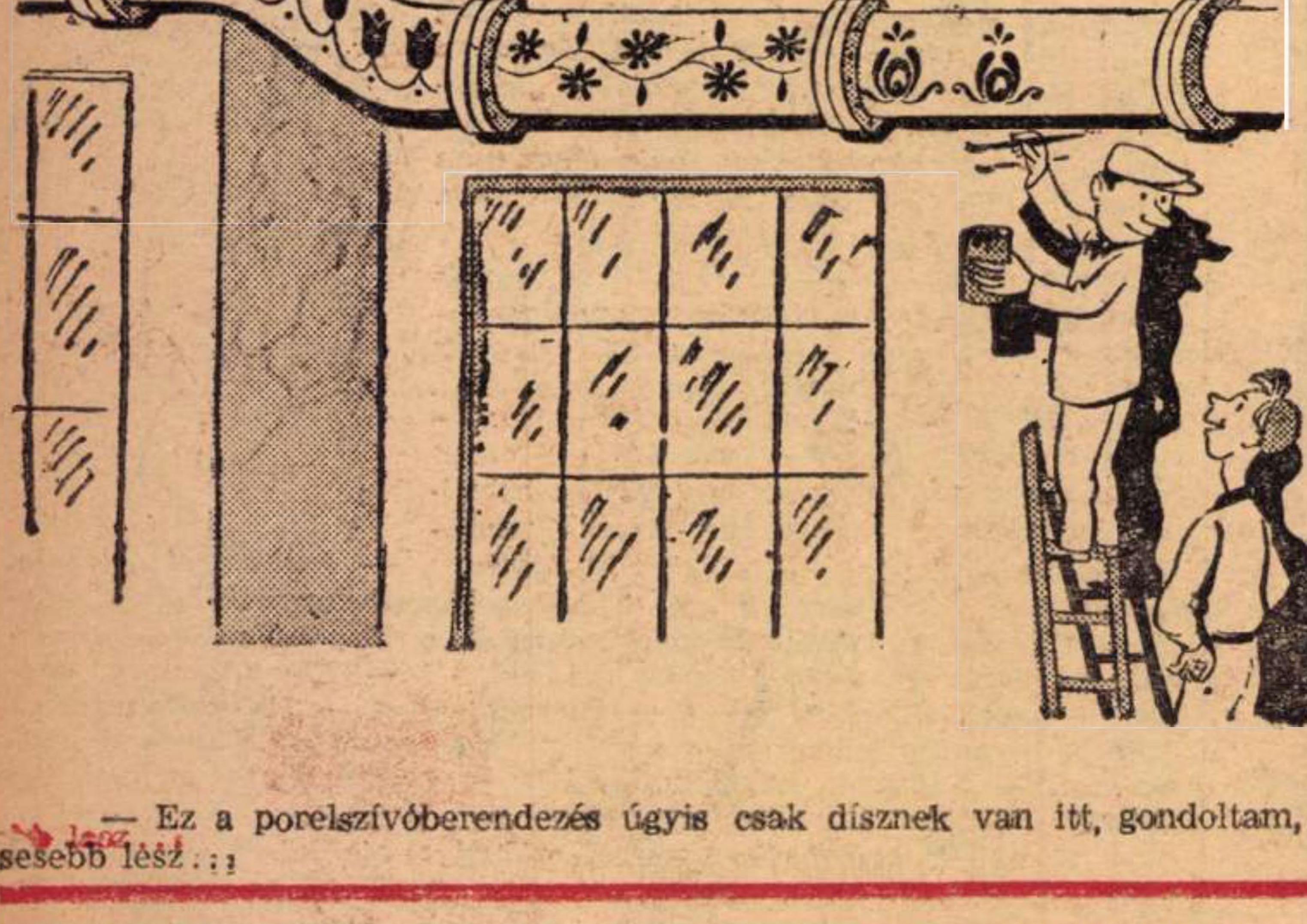

— Ez a porelszívóberendezés úgyis csak dísznek van itt, gondoltam, így ízlésesebb lesz...

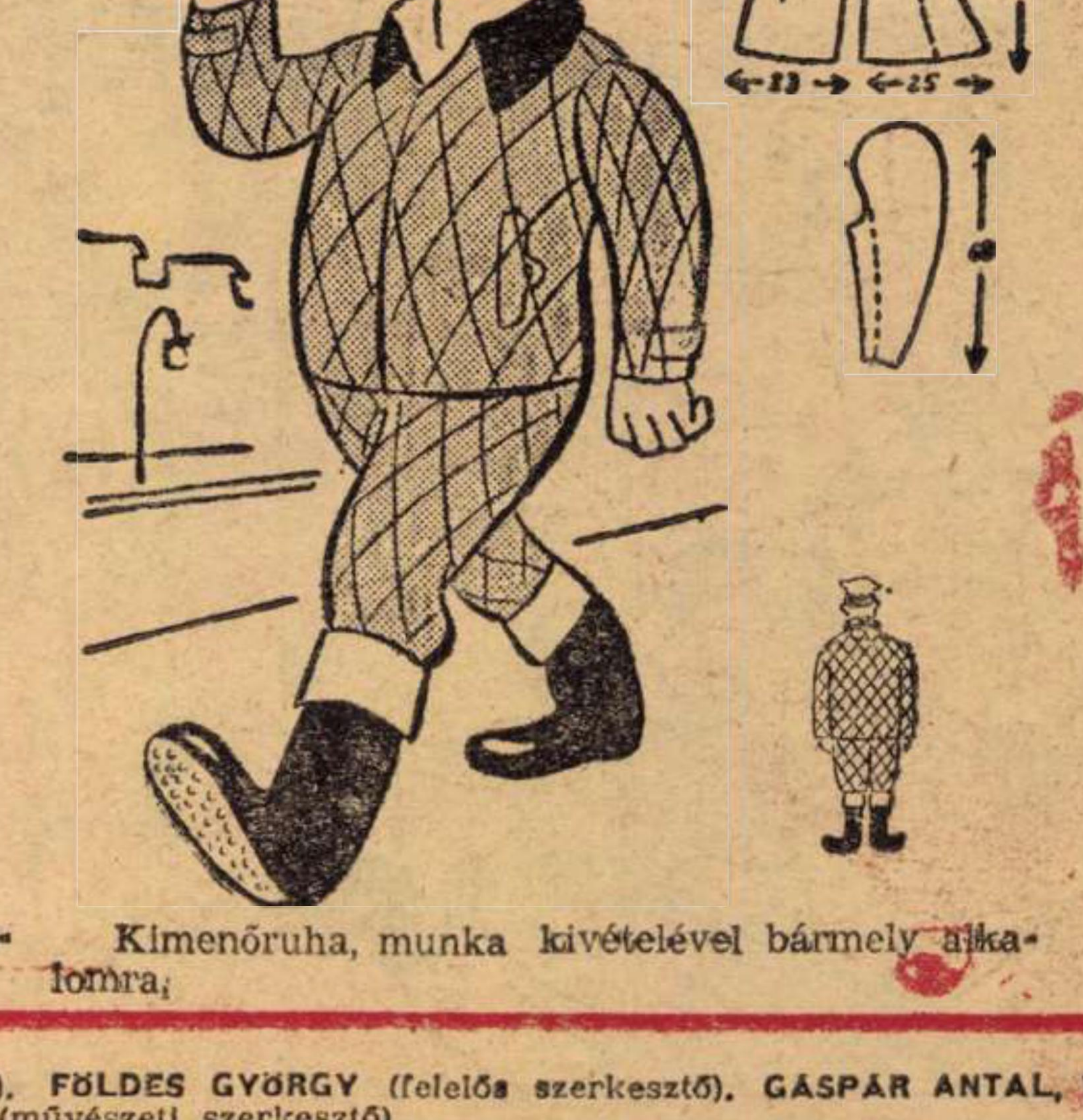

Kimenőruha, munka kivételével bármely alkalomra.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő), **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: **Posta Központi Hírlapiroda V.,** Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405.000**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.